PETER CHEYNEY

CE LE PASA DAMELOR !

enigma

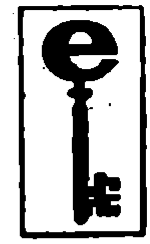

PETER CHEYNEY

ce le pasă damelor!

Coperta de Mihai Mănescu

DAMES DON'T CARE

by

Peter Cheyney

Published for
THE MYSTERY CLUB
by
THE ALBATROS
Leipzig - Paris - Bologna

PETER CHEYNEY

ce le pasă damelor!

În românește de Sergiu Marcus

București, 1969

● EDITURA PENTRU LITERATURĂ UNIVERSALĂ ●

Capitolul I

SAGERS IESE DIN SCENĂ

Ce zăduf !

În iad n-am fost niciodată, da' după umila mea părere vă spun că nu poate fi mai cald ca-n deşertu' ăsta californian, în iulie.

Am trecut de Indio şi cred că voi vedea curînd luminile din Palm Springs. Gonesc tare — acul arată o sută treizeci la oră.

A fost un pui de furtună de nisip azi după-masă, care m-a prins dormind, de mi s-a lipit o bucată din deşertu' Mojave, sau cum l-or mai fi numind, drept în fundu' gîtului, iar acu', dacă n-ar fi atît de cald, ar fi o noapte de-a dreptu' grozavă.

Da' de Cactus Lizzie aţi auzit vreodată ? E un cîntec despre dama asta şi tocmai îl cînt. Nu c-aş avea cine ştie ce voce, fiin'că n-am, da-s un băiat dintr-aceia care-am avut întotdeauna sentimentu' că dacă mama Caution s-ar fi aranjat să-mi dea viaţă cu nişte corzi vocale mai de soi ş-o mutră mai puţin potrivită cu coasta Norvegiei, toate frumuseţile s-ar fi înghesuit să m-audă pe mine, Lemmy, debitînd cîteva numere de swing demne să rămîie de pomină-n istoria muzicii uşoare.

Da' să ne întoarcem la Cactus Lizzie. Trebuie să vă spun că dama asta e-ntr-un cîntec ; şi nu ştiu de ce, cîntecu' ăsta-mi zumzăie-n cap în tact cu zgomotu' maşinii. L-am învăţat de la un cowboy din Sonora acu' doi ani, pe vremea cînd am pus mîna pe Yelltz pentru răpire şi omor. Tot ce-avea cowboyu' ăsta era o chitară, o voce spartă de fumător ş-o bibilică mexicană, care făcea din el ce voia. Îl cînta necontenit, încît vocea unuia care ţi-ar fi citit condamnarea la moarte ţi s-ar fi părut arie de operetă — într-atît te-ai fi simţit de uşurat. În fine... să-i dăm drumu'.

„Trăind aşa... cîntă cowboy,
Călare în pustie...
ce dragoste ciudată !

Banjou-l mîngîi, biet cowboy,
Iubita-ţi tremură, — iar vita
de rîie-i, vai, mîncată !

Ah, Cactus Lizzie... plîngi cowboy.
Ce-i pasă ei că mie
de buze dulci mi-e dor...
Ah, Cactus Lizzie... m-ai vrăjit,
M-ai scos din minţi şi-s trist, căci ce
le pasă damelor !"

Asta-i cîntecu' pe care-l cînt, şi-i unu' din ritmurile alea de care nu poţi scăpa — ştiţi, unu' d-alea...

Am intrat acum pe linia dreaptă şi pot să văd luminile din Palm Springs la capătu' şoselei. După ele îmi dau seama că Palm Springs ăsta e unu' din oraşele mişto din deşert. Poţi găsi acolo tot ce vrei — un colier de diamante de la un aşa-zis bijutier de mare clasă, parfum la cincizeci de dolari sticla şi una la scăfîrlie c-o sticlă de whisky, la vreunu' din localurile-nşirate de-a lungu' şoselelor — un gen de chestii d-alea unde poţi consuma timp, pierzîndu-ţi reputaţia împreună cu izmenele.

Chiar acum am început să pătrund în oraş şi mă simt cuprins de oboseală. Da' parcă vă povesteam despre Cactus Lizzie, nu ? În fond cred că sînt o mulţime de dame de felu' lui Cactus Lizzie în circulaţie. Se sperie de gîndaci şi bagă cuţitu-n amant cu aceeaşi uşurinţă cu care comandă un mazagran. Aşa-s damele, da' poate că le ştiţi din proprie experienţă.

Cît despre mine, îmi plac grozav. Au ceva fascinant în ele. Au ritm. Au tehnică — şi încă ce tehnică !

Acum, aproape c-am ieşit din Palm Springs. D-aici pot vedea ceva mai încolo, pe dreapta, o lumină şi-o firmă de neon. Pe firmă scrie „CRENVURŞTI CALZI" şi bănuiesc că ăsta trebuie să fie localu' pe care-l caut. Încetinesc. Cînd ies din maşină, mă simt înţepenit ca un cadavru. Da' cum să nu fiu ?! Am ţinut volanu' zece ore-n şir.

O iau binişor către spelunca asta şi privesc prin geam. E una din ospătăriile alea de lux. Totuşi plăcut şi curat, şi-o pereche de bibilici servesc în spatele tejghelei. Nişte fetiţe pe

cinste. Una-i o roşcovană cu nişte ochi care prevestesc bucluc pentru cel ce s-o poticnni de ei cîndva, iar cealaltă are o siluetă care mă face să-mi pară rău că nu-s în concediu. Cîteva mese mici sînt risipite jur-împrejuru' localului, iar înăuntru nu-i nimeni afară de fete şi de un tip care şade la o masă şi înfulecă crenvurşti, tot chiorîndu-se păcătos la blonda cu siluetă.

Mă uit la ceas. E trecut de miezu' nopţii cu treizeci de minute. Cu două degete trag energic în jos de boru' fetrului meu şi intru.

— Bună, frumuşico, îi spun roşcovanei. Ce-ar fi să mă tratezi cu ceva, de bucurie că m-ai cunoscut ? Să zicem, c-o pereche de crenvurşti şi-o ceaşcă de cafea, da' cu frişcă berechet, fiin'că ştii, maică-mea-i de părere c-aş avea nevoie să mă mai dezvolt un pic.

O văd zîmbind către cealaltă bibilică.

— Auzi, Alice, începe ea la şmecherie. A venit Clark Gable.

Şi-şi face de lucru la rîşniţa de cafea.

— N-aş prea crede, răspunde blonda. Seamănă mai degrabă cu Spencer Tracy. Nu ţi se pare că-l are pe vino-ncoa ? Da' un' s-o fi ascuns pîn-acu', soro ?

— Ho, nu-i cazu' să vă certaţi ! le zic. Dacă una din voi două n-ar fi fost aici mi-aş fi pierdut mirţile după cealaltă. Da' cum sînteţi împreună, formaţi o pereche tare dulce şi vă anulaţi, ca să zic aşa, una pe alta — şi nu uitaţi de muştar, da' *fără* ceapă.

— Ai pe vreuna cu care eşti în vorbă ? mă întreabă roşcovana.

— Aş, zic, slabe speranţe. Numai că niciodată nu mănînc ceapă. E periculos. Nu poţi şti niciodată ce se mai întîmplă. Am cunoscut o dată un tip care-a mîncat crenvurşti *cu* ceapă şi n-a trecut o oră, că tipa pe care-ucerca s-o vrăjească a-şi făcut o cerere să i se dea o mască de gaze din s curile apărării pasive.

Îmi împinge haleala peste tejghea.

— Nu te-am mai văzut p-aici, spune ea.

Arată oarecum îmblînzită.

— N-aveai cum, îi zic. Vin de la Magdalena, din Mexic ; îl caut pe-un amic de-al meu, un băiat pe care-l cheamă Sagers — Jeremy Sagers. I-a lăsat un tip din Arispe nişte gologani şi m-am gîndit că l-ar interesa. Nu cumva l-ai văzut ?

— Nostimă chestie, spune roşcovana. Cred că-l cunoaştem pe Sagers al tău. Îl văd mereu cu Annie Crenvurşt şi mi se pare că drăgălaşa l-a plasat la una din speluncile pe unde s-adapă — un local d-alea de soi, din care găseşti prin deşertul ăsta.

— Te pomeneşti că-l şi adăpostiţi p-aici ? mă lansez. Mă, da' grozav oraş mai e şi ăsta !

— Ba bine că nu, spune ea. Nu ne lipseşte nimic p-aici. Acum că te-avem şi pe tine, sîntem gata să facem fapte mari!

— Ţi-ar conveni, scumpo, îi răspund prompt. Da' Annie Crenvurşt aia... cine-o mai fi ?

— E-o bomboană de fată răsuflată, spune blondina. Pe la şase începe să tragă cîte-un Martini mare şi bea cocteil după cocteil pînă pe la miezul nopţii, cînd o culegi de pe jos. Atunci soseşte aici să-şi ia o-ncărcătură de crenvurşti. Zice c-ajută s-absoarbă otrava şi-o-mpiedică să vadă cowboy chipeşi acolo unde nu-i niciunu'. Aşa s-a ales cu porecla. Apoi, în surdină : Gura, c-a venit, spune ea.

Mă răsucesc.

O damă-şi făcuse tocmai apariţia şi nu-ncape-ndoială c-aveai cu ce să-ţi gargariseşti privirea. Era îmbrăcată cu-n fel de bluză tricotată şi-o pereche de pantaloni scurţi, albaştri. În picioare avea un soi de pantofi de plajă, cu nişte ţinte care l-ar fi ţinut pe orice om normal vreo trei ani. Da' dracu ştie cum, era de soi... dacă pricepeţi ce vreau să spun.

Se-ndreaptă către o masă şi s-aşază cu chiu, cu vai. În spatele tejghelei fetele erau ocupate. Au pregătit o farfurie de crenvurşti şi-o ceaşcă mare de cafea, pe care-au luat-o şi-au pus-o pe masă, în faţa damei.

Mă măsoară cu privirea.

— Da' tu cine-oi mai fi ? zice ea.

— Eu... un adorator al zînelor, îi răspund. Stimată doamnă, încep eu, pînă să nu-mi trîntească vreo vorbă. Poate că dumneata mă poţi ajuta. Fetele d-aici îmi spun c-ai găsit o slujbă pentru-n om pe care-l caut — un băiat pe care-l cheamă Jeremy Sagers. Am ceva veşti bune pentru băiatu' ăsta — i-a lăsat un individ nişte gologani.

Se-apucă să-nfulece un crenvurşt.

— L-am băgat la hotelul Miranda House, zice, da' l-au pus pe liber de puturos ce era. După aia şi-a găsit singur. Lu-

crează la o speluncă, departe, în deşert — la hacienda Altmira — şi, din partea mea, n-are decît să rămînă acolo.

O podidesc lacrimile. Dama asta-i plină de surprize ca un ou de ciocolată.

— Uşurel, uşurel, zic. Mai bine spune-mi pe unde vine Altmira asta.

Coboară pe pămînt.

— Traversezi oraşul, ş-o ţii-nainte, zice, şi cînd ai ieşit pe partea cealaltă, o iei la dreapta, pe la benzinărie, pe drumul care pătrunde-n deşert. Mai mergi ceva, şi după ce-ai făcut vreo cincizeci de kilometri şi drumul se-nfundă, ai s-o vezi mai încolo pe dreapta. Numai că-n locul tău mi-aş lăsa carnetul de cecuri acasă. Ăia d-acolo-s cam ciudaţi, să ştii.

Îi mulţumesc din toată inima, îi plătesc roşcovanei ş-o şterg.

Gonesc cît mă ţin anvelopele. Încet-încet pătrund în deşert. Las în urmă fel de fel de aşezări, hanuri şi vile şi una sau două crescătorii de vite. Nu trece mult şi-ncep să se rărească, şi puţin după asta nu mai e nimic, decît coline şi copaci din ăia de deşert, şosea şi cactuşi. Kilometrajul arată că am parcurs douăzeci şi mă pomenesc cîntînd iar „Cactus Lizzie" ; cîntecu' ăsta îmi dă impresia că gonesc mai tare, cel puţin aşa am constatat.

Stau şi mă-ntreb. Mă-ntreb cum i-o fi mergînd băiatului ăsta Sagers şi dacă p-aici are ce să-i ofere viaţa. Mă preocupă. De altfel e băiat tînăr...

Apoi văd spelunca. Şoseaua pare să se fi isprăvit ş-a devenit accidentată. Face o curbă la dreapta, şi-nlăuntru' curbei, înfiptă drept în mijlocu' unui model de pustietate, ē hacienda Altmira. E o clădire obişnuită, din chirpici, înconjurată de-o verandă tencuită cu ipsos, cu o faţadă decorată şi cîţiva cactuşi ornamentali pe ici, pe colo. Deasupra intrării e o firmă de neon, şi pe măsură ce mă apropii încep să aud muzică de jazz. Nişte băieţi cîntă la chitare şi cîntă bine.

Găsesc un loc unde să-mi las maşina. Cînd spun c-am găsit un loc unde s-o las, înţeleg c-am lăsat-o lîngă speluncă, în umbra unui perete de vălătuci, ca să pot pune mîna repede pe ea dac-aş vrea s-o şterg urgent din bomba asta. Am mai fost în situaţii cînd am vrut să mă evaporez pronto dintr-un loc şi-ntotdeauna am constatat că n-are rost să-ţi laşi maşina

drept în fața intrării, unde orice tip poate să-și înfingă cuțitu-n anvelope.

Intru pe ușa din față. Casa e clădită-n stil mexican și are un fel de coridor terminat c-o perdea. Sunetu' chitarelor vine din cealaltă parte a perdelei. O iau de-a lungu' coridorului, trag perdeaua și mă strecor înăuntru.

Sînt surprins. Localu-i mai arătos decît am bănuit. E o-ncăpere mare, cu pereți din chirpici și dușumea de lemn. Drept în fața mea-i un bar, și de o parte a barului o scară din trepte de piatră, care urcă pe lîngă perete, cotesc la stînga spre o cameră la jumătate distanță pînă sus, apoi cotesc la dreapta ș-ajung la un balcon de lemn care înconjoară salonu', cu excepția laturei din stînga mea, care are ferestre mari cu plasă din sîrmă, de la plafon pînă la podea. Mese sînt berechet, așezate peste tot de jur împrejur, și se află ș-o adunătură de oameni.

Înconjurat de mese, e un parchet, rindeluit și lustruit, și pe-acest parchet, înlănțuit c-o femeie care-ar fi putut să-i fie mamă, dansează un tangou pasionat unu' care-mi dă impresia c-ar fi cel mai drăguț gigolo din deșertu' ăsta.

E-nalt, subțire și suplu și poartă o pereche de pantaloni bufanți mexicani, strînși sub genunchi, o cămașă de mătase, și are-un zîmbet stupid, ș-o dansează pe dama aia ca și cum ar fi preferat să flirteze c-un șarpe cu clopoței. Orchestra, patru băieți în pantaloni de cowboy pe-o mică platformă-n stînga barului, atacă un strașnic tangou spaniol, și alți patru sau cinci tipi stau proțăpiți în juru' barului. Aproape toți băieții poartă pantaloni de cowboy, sau pantaloni strînși sub genunchi și cred că-s de pe la fermele-model pe care le-am lăsat în urmă, venind încoa.

Dintr-o cameră de deasupra capului meu, care am impresia că dă pe balcon, aud rîsete nesfîrșite și zgomot de conversație. Ceva mai încolo, la o masă din stînga, lîngă ferestre, trei tipi, care par să fie mexicani, stau la o parolă și beau rachiu. În dreapta e o masă de tipi bine, îmbrăcați în smokinguri, cu cîteva femei pline de bijuterii scumpe, și cum n-am observat mașini parcate-n juru' localului, cred că trebuie să fie un garaj de cealaltă parte a clădirii, pe care nu l-am putut vedea.

Cînd intru, indivizii de la bar mă măsoară cu privirea ș-apoi își văd mai departe de bancuri cu bibilica din spatele tejghelii.

Aleg o masă lîngă ringu' de dans și iau loc. Nu trece mult și vine un băiat, care arată ca și cum și-ar da sufletu' dintr-o clipă-n alta de slăbănog ce e și mă-ntreabă ce doresc. Comand niște ouă cu șuncă și-o cantitate respectabilă de whisky, după care individu' o ia din loc. Mă distrez, apoi, privind cum își face meseria tipu' de pe parchet.

Îl văd împingînd de zor dama-n juru' ringului și, fiindcă veni vorba, băieții care cîntă la chitare au aeru' că se distrează grozav pe socoteala lui. Poate-or fi crezînd că tipu' o servește pe fraieră și trebuie să recunosc că se poartă nici vorbă ca un partener de dans toemit. Cînd ajung în dreptu' meu, o-ntoarce-n așa fel ca să mă poată privi și-mi zîmbește de parcă și-ar cere scuze, și-mi face cu ochiu'.

După un timp băieții se lasă de cîntat și perechea se duce la o masă pe care văd o sticlă de șampanie, iar un minut mai tîrziu, dintr-o-ncăpere cam de pe la jumătatea scărilor iese un tip îmbrăcat într-un smoking impecabil, cu cămașă de mătase. Mă vede, schițează un fel de zîmbet, coboară-n grabă scările și se-ndreaptă către mine.

— Bona sera, señor, zice. Encantat se va urez buon venit la Altmira. Sper che veți fi servit cu tota ce doriți.

Zîmbesc.

— Sper și eu, îi răspund.

Apoi tac.

— Va aflați de mult prin partea locului? mă întreabă. Nu cred sa va mai fi vazut aici. Vedeți, señor, aveți mare noroc che ne-ați gasit deschiși la ora asta — e aproape trei — dar en asta nopte, dupa cum se vede, avem o mica serbare. Sper sa veniți mai des.

Tipu' pe post de chelner se-ntoarce și-mi aduce whiskyul. Îmi torn o porție zdravănă și trec sticla individului în smoking.

— Servește-te, îi spun. Ș-aș vrea să știu cu cine am plăcerea?

Zîmbește și refuză băutura, cu o mișcare a mîinii.

— Sunt Periera, zice. Conduc localul. E un local forte buon, cuando encepi sa-l cunoști.

— E-n regulă, îi spun. Am puțină treabă prin împrejurimi, așa c-ai să mă mai vezi.

Zîmbește și se îndepărtează.

Nu trece mult şi chelneru'-mi aduce ouăle cu şuncă, pe care mi-apuc să le mănînc. După puţin, băieţii cu chitările încep iarăşi să cînte şi cît ai zice peşte, tipu' cu rol de gigolou se lansează cu dama pe parchet, făcînd tot felu' de figuri. Cucoana asta coaptă e atît de moartă dup-o rumbă-ndrăcită, încît ai impresia c-o să sară dintr-o clipă-n alta afară din pantofi.

Cînd perechea se-ndreaptă, balansîndu-se, către mine, trag repede o duşcă de whisky şi mă prefac că sînt puţin cam ameţit. Ajunşi în dreptu' meu, ridic privirea către tip şi zîmbesc. El îmi răspunde cu-n alt zîmbet.

— Ce mai faci, muierceo ? zic, tare şi apăsat.

Ai fi putut s-auzi cum cade-un ac. Grupu' din dreapta se opreşte din băut, iar indivizii de la bar se răsucesc cu o sută optzeci de grade. Băiatu' lasă dansu' şi conduce dama-napoi la masă, apoi se-ndreaptă fără grabă spre mine.

— Ştii, cum ai spus ? mă-ntreabă.

— Te-am întrebat — ce mai faci, muierceo ? îi răspund.

Tipu-i al dracului de rapid. Face-un pas-nainte şi cînd dau să mă ridic, îmi trage una-n picioare, lateral, şi-n acelaşi timp mă pocneşte drept în nas. Mă prăbuşesc sub lovitură, da' nici mie nu-mi lipseşte viteza şi mă lansez spre el să i-o plătesc. Plasez un upercut rapid, pe care-l evită printr-o fandare laterală şi cînd încerc o directă, se blochează. Îl înhaţ de cămaşă şi-l trag către mine, da' el îmi pune-o piedică-n stil de foarfecă japoneză şi iar ne prăbuşim. Formaţia a-ncetat să cînte şi-n cădere îl văd pe Periera că vine spre mine.

Cînd încerc să mă ridic, muiercea mă culcă iar ; şi cînd reuşesc să stau pe două picioare, nu arăt prea grozav.

Stau şi mă clatin, ca şi cum aş fi ameţit de băutură şi-i trag un sughiţ, aşa ca să nu le mai rămînă nici o-ndoială.

Periera se opreşte, zîmbindu-mi.

— Señor, zice. Me pare rau che aţi provocat neplaceri cu oameni din serviciul meu. Va rog să n-o mai faceţi. Daca sunteţi lovit, me pare rau.

Începe să-mi scuture haina prin părţile prăfuite.

Muiercea s-a-napoiat la dama de la masa lui. Mă uit către el.

— Va rog sa n-o luaţi de la enceput, señor, zice Periera. Aici nu ne plac escandalurile.

Mă prăbuşesc în scaun.

— Cred c-ai dreptate pe chestia asta, îi zic. Am băut cam mult înainte d-a veni-ncoa ş-avea oricum dreptate să mă pocnească. S-ar părea că nu-i chiar atît de muiercea cum arată, continui.

Zîmbeşte.

— Ascultă, Periera, zic. Du-te la tipu' ăla şi spune-i că-mi pare rău şi c-aş vrea să bem un pahar împreună ca să ştergem supărarea. Mă mut în partea cealaltă, am nevoie de aer.

Mă ridic şi traversez încăperea, clătinîndu-mă, către latura unde-s ferestrele ş-aleg o masă-n colţ. Periera se duce la muiercea şi-i vorbeşte tipului, care, după un timp, se ridică, îi spune ceva damei celei grase şi se-ndreaptă spre mine. Cum stă şi mă priveşte, îmi face iar cu ochiu'.

— Ascultă, amice, încep cu glas tare şi amabil. Mă tem că n-a fost chiar nimerit ce ţi-am zis adineauri. Mai de grabă socot că dacă tu ai fi muiercea, eu sînt turc. Ia loc şi hai să bem pe chestia asta.

Dăm mîna şi simt că-mi pune ceva-n palmă. Strig chelneru' şi-l pun să ne-aducă paharele şi whiskyu' de la masa cealaltă. Acum, că distracţia s-a terminat, nimeni nu prea mai mă ia-n seamă, şi după ce-am turnat băutura, aprind o ţigară şi-ncep să dau din cap, zîmbind, ca şi cum aş duce o conversaţie uşoară.

Pe sub masă privesc obiectu' pe care mi-l pusese-n mînă. E insigna lui federală. I-o strecor înapoi.

— În regulă, Sagers, îi spun, zîmbind amabil şi politicos, c-un sughiţ sonor, s-audă şi cei interesaţi. Ce ştii ?

Se serveşte c-o ţigară şi ascuns de mişcările pe care le face ca s-o aprindă, începe să vorbească precipitat, zîmbind şi gesticulînd ca şi cum am avea o discuţie amuzantă.

— O mulţime, zice. Da' nimic care să ducă la ceva. Am aterizat la Palm Springs ş-am început să cutreier în căutare de lucru. I-am spus c-am încercat să fac figuraţie la studiourile de pe coastă. Am intrat în legătură c-o individă mai în vîrstă, care mi-a găsit o slujbă la Miranda, însă mi-am dat repede seama că slujba pe care-o caut trebuie să fie aici, aşa că i-am făcut să mă zboare. Singuru' mijloc ca să pătrund aici era să accept rolu' ăsta de partener de dans, mai mult cu fustă decît cu pantaloni.

Halal local. Nu le lipseşte nimic. Jumuleală pe toată linia. Sus se joacă-ntr-un stil care ar pune-n dificultăţi şi Banca Federală, iar ruleta-i măsluită-n aşa hal că-ntr-o seară cînd unu'

a cîştigat ceva, pe crupier l-au considerat un om sfîrşit. Tipu' din colţu' de colo, cel cu mustaţa pe oală, plasează cocaină. Ăsta-i individu' pe care n-a putut să pună mîna brigada de stupefiante a poliţiei din New York în afacerea de-acum trei ani — tot ce nu ştie el despre vînzarea stupefiantelor se poate bate la maşină pe dosu' unui timbru. Nici tipii care frecventează localu' nu-s aşa de greu de identificat. Unii dintre ei sînt obişnuiţii familişti din Palm Springs în căutare de prospătură cu şolduri, iar alţii au nişte mutre să le tot dai de la zece la cincizeci de ani după gratii. Femeile sînt un buchet amestecat. Unele dintre ele lucrează aici, iar altele habar n-am pe unde. Mişună p-aici tot felu' de muieri.

Îmi trece sticla.

— Tu cum te acoperi ? întreabă.

— Pretind că vin de la Magdalena, din Mexic, îi spun. Le-am dat să-nţeleagă că ţi-a lăsat un tip nişte gologani, că am un fişic în cont pentru tine şi c-am venit să-ţi dau vestea cea mare. Asta te-ajută să pleci d-aici. Apoi am de gînd s-o mai lungesc cam o săptămînă înainte de a mă-ntoarce, doar dacă nu răsuflă ceva. Da'... unde-i dama ?

— E p-aici, spune. N-o dibuiesc şi n-ai să-i dai nici tu de rost, Caution. Dacă localu' ăsta-i al ei, atunci eu sînt popă catolic. Individu' ăla, Periera, directorul, o tratează ca pe-o otreapă. Face pe amfitrioana p-aici şi-şi dă nişte aere teribile. E-n permanenţă afumată. E de soi şi se-mbracă grozav, de parc-ar avea un milion de dolari. Adevăratul stăpîn e Periera.

— Ea locuieşte aici ? îl întreb.

— Nici gînd. Stă la o mică fermă, dincolo de răscruce, înapoi către Lacul Uscat. Nu-i departe, vreo cinspe kilometri d-aici. Am cercetat-o. De obicei nu dai de nimeni p-acolo, în afară de femeia care face curat. Cel mai adesea nu-i absolut nimeni acolo.

— E-n regulă, îi zic. Acu' fii atent. Peste cîteva minute am s-o şterg d-aici şi-am să-mi bag nasu-n ferma aia. Dacă nu-i nimeni, poate arunc un ochi înăuntru. După ce mă evaporez, dai în vileag chestia cu tipu' din Arispe care ţi-a lăsat pitacii ăia şi le spui că-ţi dai demisia şi te duci în Mexic să-i încasezi. Mîine dimineaţă-ţi faci bagajele şi te cari. Te duci la Palm Springs şi faci zarvă mare că pleci în Mexic. Iei legătura cu şefu' poliţiei şi-i spui să se ţină la distanţă de bomba asta cît

timp mă-nvîrt cu p-aici. Spune-i să-i zică directorului băncii să-şi ţină gura pe chestia obligaţiunilor contrafăcute. Apoi te topeşti spre graniţă cu maşina. Cînd te-ai îndepărtat suficient, schimbi direcţia, părăseşti maşina-ntr-un şanţ la Yuma, prinzi un avion şi te-ntorci la Washington. Spune-le că sînt aici şi că-s gata pregătit. M-ai înţeles?

— Te-am înţeles, îmi spune. Da' nu-mi place, Lemmy. Nu ştiu de ce, mi-a intrat în cap ideea că cineva p-aici a mirosit că nu-s figurant de cinema autentic, care face pe dansatorul. Par cam bănuitori.

— Ei şi? îi spun. Bănuiala n-a făcut nimănui vreun rău pîn-acum. E-n regulă, Sagers.

Începem iar să bem şi să vorbim, şi după un timp montez o despărţire cu călduroase strîngeri de mîini şi cer socoteala. Plătesc, îi adresez un *buenas noches* sonor lui Periera, care se-nvîrteşte-n jurul intrării, zîmbind ca şi cum ar fi fost în rai, apoi mă urc în maşină şi-o şterg.

Gonesc pîn-ajung la intersecţie ş-o iau pe şoseaua principală, care taie prin deşert. E încă foarte cald. Înfig acceleratoru' pînă-n fund şi curînd pot să văd ferma cu povestea. E o fermă ca toate fermele. Opresc în spatele unui copac, cobor şi dau roată cu privirea. Nu-s lumini şi nu-i nici un semn de viaţă. Ocolesc prin spate şi nu observ nimic deosebit. Locu-i împrejmuit cu-n gard de pari şi-ndată găsesc o poartă prin care pot intra. Mă duc la veranda din spate şi bat la uşă, da' nimeni nu se mişcă.

Hotărăsc să-mi pun talentele la contribuţie şi mi le exersez asupra uşii cu o mică sculă de oţel pe care o port la mine, şi după vreo două minute broasca îmi cedează cum n-ar fi putut ceda mai uşor nici chiar o señorita din Sevilla în faţa lui Don Juan şi intru.

Scot lanterna cu baterie. Mă aflu-ntr-un fel de vestibul mobilat destul de drăguţ. În faţa mea-i un culoar care duce spre holul principal, cu uşi pe ambele laturi. La capătul acestui culoar, pe dreapta, sînt cîteva trepte care duc la etaj. Presupun că ceea ce caut s-ar putea să fie-ntr-un dormitor, aşa că mă strecor de-a lungu' coridorului, urc treptele şi-ncep tiptil să caut dormitoru' damei.

Acolo sus sînt patru dormitoare. Unul arată ca şi cum ar fi camera femeii de serviciu, iar celălalt e un fel de debara plină cu tot felu' de vechituri. În partea cealaltă a holului sînt

alte două-ncăperi. Una dintre ele nu pare s-aparţină cuiva în special, îi lipseşte orice amănunt care-ar putea să-mi atragă atenţia. Cînd încerc ultima uşă, constat că e-ncuiată, aşa că s-ar putea ca asta să fie camera pe care-o caut.

Cercetez broasca şi ajung la concluzia că n-are să reziste şperaclului din buzunaru' meu ; o încerc, cu efectu' scontat. Deschid uşa repede şi intru. De-ndată ce-am păşit în cameră, simt după miros c-am găsit ce caut — parfumul exală şi mă izbeşte. E îmbietor — mi-au plăcut întotdeauna garoafele.

Traversez şi las storurile la ferestre ca să pot aprinde lanterna, apoi privesc în jur.

E chiar camera damei. Un mantou stă aruncat pe speteaza unui fotoliu, iar jos, într-un şir lung, sînt aşezaţi cei mai eleganţi pantofi pe care i-am văzut vreodată. Ce mai pantofi, frăţioare ! Pantofi mici, din lac lucios, cu tocuri franţuzeşti ; şi mai sînt pantofi de seară din satin şi crèpe-de-Chine ; apoi pantofi maro de stradă, cizme de călărie şi-o pereche de papuci matlasaţi, din satin, care-ar fi convins pe orice burlac să-i suporte. Vă spun eu că pantofii ăştia sînt grozavi. Văzîndu-i, poţi să-ţi dai seama că stăpîna lor ştie să se descurce-n lume şi nu mă-ndoiesc că dacă şi restu' garderobei e la acelaşi nivel, ei bine, ai oricînd ce să admiri.

Îmi bag nasu' pe ici, pe colo. Încerc să-mi imaginez locu-n care o damă — o damă inteligentă — ar ascunde nişte hîrtii aşa fel încît nimeni să nu ghicească unde le-ar putea găsi, presupunînd că i-ar veni ideea să le caute. Cred că sau le-ar ascunde pe propria ei persoană, purtîndu-le peste tot cu ea, sau le-ar pune-ntr-un loc inofensiv, unde nu i-ar da prin cap nici unui deştept să le caute.

Într-un colţ, de partea cealaltă, e un maldăr de cărţi aşezat pe-o măsuţă. Trec să le cercetez. Răsfoiesc primele cărţi şi le găsesc în regulă, da' cînd apuc a patra carte — o carte de versuri legată-n piele — ce emoţie, băiete ! Cineva a scobit un dreptunghi din vreo cincizeci de pagini ale cărţii, în care găsesc lipit un teanc de scrisori. Privesc adresa de pe plicu' primei scrisori şi zîmbesc cu gura pînă la urechi, pentru că e trimisă lui Granworth C. Aymes la Claribel Appartments, New York City.

Se pare că i-am jucat o festă bună Henriettei. Înfund teancu' de scrisori în buzunar, pun cărţile la loc, închid, încui

ușa-n urma mea ș-o șterg jos. Zăbovesc puțin, ca să mă conving că n-am fost urmărit, da' totu' pare să fie-n regulă.

Ies pe unde-am intrat și las ușa din spate cum am găsit-o, ca să nu dea de bănuit. Trec la mașină și merg în marșarier, cu intenția s-o iau pe șoseaua principală, care taie prin deșert, înapoi la Palm Springs, da' pînă la urmă am ajuns la concluzia că n-ar strica să mă-ntorc la hacienda Altmira și să dau o raită ca să văd cum merge petrecerea.

Ajung în vreo cinșpe minute.

Firma luminoasă e stinsă, iar localu-i cufundat în întuneric. Nici un fel de semn de orice-ar fi. Sus, la etaju' din fața mea, zăresc o lumină slabă strecurată printre storuri.

Urc pînă la intrare, da' e bine-nchisă. Atunci îmi amintesc de ferestrele cu plasă de sîrmă din spate-n stînga și ocolesc într-acolo. Sînt și ele-nchise, da' nu cine știe ce, așa că deschid una pe loc.

Luna s-a ridicat și razele ei se strecoară din gros printr-un luminator așezat deasupra barului.

Închid fereastra-n urma mea și pornesc tiptil de-a curmezișu' ringului. Sînt grozav de tăcut și dacă m-ați întreba de ce, n-aș putea să vă răspund. Mi se pare cam curios ca localu' să se-nchidă atît de repede — mai ales cînd toată lumea avea aeru' că se distrează așa de bine.

După ce-am trecut pe platforma orchestrei, acolo unde-ncepe baru', stau să privesc, pentru că din locu' ăsta pot zări partea de jos a scărilor, care urcă pe lîngă perete. O pată de lună lucește pe trepte și cum mă uit, privirea mi-e atrasă de ceva strălucitor. E șnuru' de argint pe care Sagers îl purta la cămașa lui de mătase și de el mai atîrna o bucată de material, semn că cineva i l-a smuls.

Aprind lanterna și explorez primprejur. Nu s-aude nimic. Renunț la ideea de-a urca sus, pe scară, ș-o iau de-a lungu' pereților, încet și pe tăcute, pipăind ca să găsesc clanțele. Trec dincolo de peretele de la intrare, pen' că știu unde duce coridoru' și n-am interes să mă trezesc drept în față.

Trec de bar, în speranța că voi găsi o ușă-n spate, care să ducă probabil sus și să facă legătura cu balconu' pe undeva. Într-adevăr, ușa asta există și trebuie s-o deschid cu șperaclu', pentru că-i închisă. De partea cealaltă e o cămară. Intru și mă folosesc de lanternă. Încăperea măsoară vreo trei pe trei și e plină de lăzi cu sticle de vin și de whisky și-n ea mai sînt două

frigidere mari. Încolo, sticle goale și boarfe împrăștiate peste tot.

Înaintez pînă la primu' frigider. E plin de saci. În al doilea frigider îl găsesc pe Sagers. E băgat într-un sac, făcut ghem, și are-n el plumb berechet. Bănuiesc că fugea cînd l-au curățat, pentru că-i împușcat de două ori în picioare și de trei ori după aia-n mațe, de la mică distanță. Se văd urmele arsurilor de pulbere pe cămașa sa. Cineva i-a smuls șnuru' de la gît și i-a rupt cămașa, despicîndu-i-o.

Îl pun la loc în frigider, pe care-l închid exact cum a fost. Apoi ies din cămară, încui ușa cu șperaclu' și-mi fac un amestec tare la bar. Trec de bar și mă cărăbănesc pe unde-am intrat.

Revin la mașină și-i dau drumu' spre Palm Springs.

E-o noapte caldă, da' n-a fost atît de caldă și pentru Sagers.

Capitolul II

FAPTELE

Oricum, am pus mîna pe scrisori.

După ce-am ajuns la vreo cinșpe kilometri de Palm Springs, încetinesc. Aprind o țigară și-mi pun creieru-n priză. Cred că n-are rost să fac caz de moartea lui Sagers, pentru ca să nu-mi compromit șansele de-a mă apropia de banda asta de falsificatori.

Presupun că cel care l-a scos pe Sagers din circulație îl va lua și-l va duce undeva, ca să-l îngroape încă înainte de-a-ncepe să se crape de ziuă. Lichidarea a fost o treabă curățică, fiindcă dispariția lui Sagers putea fi explicată prin ceea ce-i spusesem să le zică, ș-anume că urma s-o șteargă d-acolo și să se-ntoarcă la Arispe, unde-avea de-ncasat gologanii pe care tipu' ăla, chipurile, i-i lăsase ; și-n definitiv cine dracu' să-și bată capu' c-un gigolo în plus sau în minus ?! În tot cazu' mi se pare că n-ar strica să schimb cîteva cuvinte cu șefu' poliției locale, ca să-i spun despre lichidarea lui Sagers și să-l conving să stea liniștit în timp ce-mi omor creierii cu afacerea asta.

Odată intrat pe strada principală, trag maşina lîngă un stîlp electric, scot scrisorile din buzunar şi le citesc. Sînt trei cu totu'. Scrisu' de mînă e frumos. Scrisori frumoase, ca oricare alta, cu intervale egale, regulate între cuvinte, un scris de mînă care lasă o impresie grozav de plăcută.

Prima scrisoare e expediată de la un hotel din Hartford, Connecticut, şi poartă data de trei ianuarie. Iată cum sună:

Dragă Granworth,

Ştiu că m-ai luat întotdeauna drept o proastă, ceea ce nu m-a supărat în mod deosebit, dar insist să-mi acorzi creditul pentru un dram de inteligenţă.

Eschivările şi pretextele tale din cursul ultimelor două luni îmi confirmă bănuielile. De ce nu te hotărăşti o dată ce ai de gînd să faci, sau eşti atît de egoist încît eşti gata să tragi toate foloasele de pe urma faptului că societatea te consideră un soţ fericit, care nu mai trebuie să sară gardurile, în timp ce tu continui să întreţii relaţii cu femeia aceea.

Pînă acum te-am crezut cînd ai negat, dar dacă ţin seamă de întîmplările din ultimele două zile şi de o scrisoare pe care am primit-o de la o persoană în situaţia de a şti, nu mai încape nici o îndoială că de la o vreme îţi baţi joc de mine şi de alţi oameni.

Sînt destul de răbdătoare din fire, dar îţi spun sincer că m-am cam săturat de situaţia asta. Hotărăşte-te o dată ce-ai de gînd să faci şi fii pregătit să-mi comunici rezultatul foarte curînd. Îmi voi face timp să viu înapoi pentru a-mi comunica hotărîrea ta.

Henrietta

A doua scrisoare e din acelaşi hotel, cu data de opt ianuarie şi sună aşa:

Granworth,

Am primit scrisoarea ta şi nu cred nici o iotă. Nu ştii să minţi. Într-un fel sau altul, voi primi satisfacţie. Dacă nu primesc satisfacţie, vei vedea că pot deveni şi dezagreabilă, aşa încît hotărăşte-te.

Henrietta

iar a treia, datată cu patru zile mai tîrziu, din 12 ianuarie, are numai cîteva rînduri. În colţu' din dreapta sus scrie *New York* şi continuă aşa :

Granworth,

Voi aranja să te văd diseară. În consecinţă va trebui *să fiu dură !*

Henrietta

Pun scrisorile la loc în buzunar şi-aprind altă ţigară. Se vede, nu-i aşa, că lucrurile nu-s întotdeauna cum sînt făcute să pară. Pîn-acum toată lumea credea că la moartea lui Granworth Aymes, Henrietta Aymes era plecată din oraş, la Hartford, şi uite-aci un bilet care-arată categoric că ea aranjase să-l vadă în ziua cînd a murit şi că sentimentele ei nu erau înclinate spre blîndeţe.

Nu-i greu de-nţeles motivu' pentru care Henerietta ţinea atît de mult să-şi ia scrisorile-napoi, dar ce stupid din partea ei, să le păstreze ! De ce nu le-o fi ars ? În tot cazu', mi se pare că dacă voi avea ceva dificultăţi cu ea, aş putea, eventual, să mă servesc de-aceste scrisori pentru ca s-o fac să vorbească şi, de fapt, încep să cred că Henrietta asta nu-i nici pe departe o femeie atît de cumsecade pe cît încearcă să dea impresia. De fapt încep să-mi fac tot felu' de gînduri în legătură cu ea.

Scot carnetu' şi caut adresa şefului poliţiei d-aici. E un tip pe nume Metts şi are-o casă pe-o stradă laterală în apropierea locului unde sînt parcat. Cred că n-o să-i facă prea mare plăcere să fie scos din pat la ora asta din noapte, da' am descoperit că nimic nu le face vreodată plăcere poliţiştilor.

Întorc şi parchez maşina-n faţa casei, pe cealaltă parte a străzii. Apoi trec pe trotuarul opus şi apăs butonul unei sonerii de noapte pe care-o găsesc. După vreo cinci minute îmi deschide uşa chiar el.

— Dumneata eşti Metts ? îl întreb.

Spune că da şi ce doresc. Îi arăt insigna.

— Mă numesc Caution, zic.

Zîmbeşte.

— Intră, spune. Am auzit despre dumneata. Am primit o notă prin biroul guvernatorului în sensul că te vei ocupa,

probabil, de chestiunea asta. Presupun c-ai venit pentru afacerea cu obligaţiunile false.

— Întocmai, îi zic.

Intru după tipu' ăsta şi mergem într-o-ncăpere agreabilă, la parter, unde-mi oferă un fotoliu şi-un pahar cu whisky foarte bun. Apoi s-aşază şi-aşteaptă. E o persoană cu aspect inteligent, c-o faţă lungă şi-ngustă din care se desprinde un nas mare. Cred că n-o să am nici un fel de dificultăţi cu el.

— Ei bine, şefule, îi zic, n-aş vrea să-ţi pic ca o pacoste pe cap. Vreau să termin cît mai repede treaba asta şi să scap de ea. E vorba numai de-o colaborare, da' nu cine ştie ce. Uite despre ce-i vorba. Cînd a izbucnit afacerea asta cu obligaţiunile false şi-am fost pus să descurc iţele, am făcut legătura cu serviciu' de cercetări criminale din Los Angeles şi-am cerut să fie trimis secret în partea asta un detectiv pe nume Sagers. Acţiona la hacienda Altmira travestit ca partener de dans.

Am pătruns acolo aseară c-o poveste ticluită, chipurile c-ar fi intrat în nişte franci, ca să-l scot; da' cineva a mirosit afacerea. Cînd m-am întors mai tîrziu la bomba asta, l-am găsit rece într-un sac, în frigider. Un individ i-a găurit burduful în cinci locuri. Mai e încă acolo. Îţi raportez oficial, pentru că orice crimă p-aici e treaba dumitale; da' aş dori să nu te sesizezi deocamdată. Voi anunţa la Washington că lui Sagers i-a venit rîndu' să i se graveze numele pe placa comemorativă de la centrală şi vom lăsa lucrurile-n pace pentru moment, căci dacă dumneata vei începe să scotoceşti încercînd să afli cine l-a curăţat, tocmai bine n-o să facem nici o treabă. În regulă?

Dă din cap.

— E-n regulă, spune. În ce mă priveşte, s-a făcut. Voi întocmi un raport oficial ca din partea dumitale cu privire la moartea lui Sagers şi-l vom ţine la dosar pînă cînd ai să ne pui pe verde.

— Clasa-ntîi, şefule! îi zic. Ş-acum, chestia cealaltă. Cine-i persoana care-a trimis informaţia la Washington cu privire la falsificarea obligaţiunilor? Ai fost dumneata? Dacă da, de unde-ai obţinut informaţia? De la directoru' băncii? Cum s-au petrecut lucrurile?

Îşi toarnă un whisky.

— Am să-ţi povestesc, spune. O deţin de la directorul băncii. Cînd muierea aia, Aymes, s-a stabilit aici, şi-a deschis un cont personal la bancă. Directorul băncii, care-i un vechi prieten de-al meu, mi-a spus c-a deschis contul cu două mii de dolari. A tras din acest cont pînă tînd n-au mai rămas în sold decît zece dolari şi-ntr-o zi se-nfiinţează la bancă c-o obligaţiune de stat în valoare de cinci mii de dolari, pe care-o prezintă funcţionarului de la ghişeul de depuneri cu dispoziţia ca să i se crediteze contravaloarea-n cont.

Ştii, obligaţiunile astea-s tipărite la mare artă. Funcţionarul o examinează şi i se pare-n regulă, aşa că numai directorul, cînd a luat-o în mînă, după o oră, a identificat falsul.

O cheamă pe doamna Aymes la telefon şi-i spune că obligaţiunea e falsă. Un fals ordinar. Ea s-a arătat numai niţel surprinsă, atîta tot, ba după cîte mi-a spus directorul, nici nu părea c-o interesează prea mult. Îi spune că atîta pagubă ş-agaţă receptorul. A doua zi, directoru-i trimite o adresă prin care-o invită să treacă pe la bancă.

Îşi face apariţia. Atunci directorul îi spune că afacerea asta-i ceva mai serioasă decît şi-ar putea închipui ea. Îi spune că va fi nevoit să raporteze faptul că la banca lui a fost prezentată spre-ncasare o obligaţiune falsă şi că cel mai bun lucru pe care l-ar putea face ea, ar fi să-i relateze de unde are obligaţiunea şi tot ce ştie-n legătură cu asta. Spune că e de acord şi că are obligaţiunea de la soţul ei, că i-a dat-o împreună cu un pachet de obligaţiuni de stat în valoare de două sute de mii de dolari, cumpărate la New York cu bani gheaţă.

La întrebarea directorului de unde le-a cumpărat, îi răspunde că le-a cumpărat de la bancă, iar cînd directorul îi spune că nu-i prea vine să creadă, pentru că băncile nu vînd obligaţiuni false, ea zice c-aşa o fi, dar că asta-i tot ce ştie. Astea fiind zise, ea se scoală şi dă să plece, cînd el o-ntreabă unde-i soţul ei, întrucît crede că se vor găsi unii care-au să vrea să-i pună întrebări.

Se-ntoarce cu-n zîmbet vag şi spune că va fi al dracului de greu să i se pună întrebări soţului ei, pentru că s-a sinucis anul ăsta la doişpe ianuarie la New York. Firește că asta l-a surprins niţel pe director, care-i zice însă că n-ar face rău să bage de seamă şi să fie corectă, întrucît este un delict federal să schimbi obligaţiuni care nu-s în regulă şi că el crede

c-ar face bine s-aducă şi restul pachetului, ca să vadă cum arată.

Pe chestia asta, ea se suie la volan şi se-ntoarce cu restul pachetului — obligaţiuni de stat în valoare de-o sută nouăzeci şi cinci de mii de dolari sub formă de titluri nominale de cincizeci de mii, douăzeci de mii, zece mii, cinci mii şi o mie de dolari, plus cupoanele aferente pentru dobîndă.

Între timp Krat, directorul, luase legătura cu mine pe chestia asta şi după ce ea a plecat, lăsînd materialul la bancă, m-am dus să-l văd. Tot teancul era falsificat, dar treaba fusese atît de bine făcută încît trebuia să ai un ochi al naibii de bun ca să-ţi dai seama.

În fine, asta-i povestea. În aceeaşi zi am înaintat un raport la conducerea statului. Presupun că l-au trimis mai departe la Washington, iar dumneata ai fost însărcinat cu rezolvarea cazului. Ce-ai de gînd să faci ? Crezi că e legată şi ea în combinaţia asta ? Oare ea şi bărbat-su au comis falsul ăsta înainte ca el să se fi sinucis ?

— De un' să ştiu, şefule ? zic. În afacerea asta nu se potriveşte nimic. Am cercetat cîteva cazuri încurcate la viaţa mea, da' nu cred să fi avut vreodată unu' chiar ca ăsta ; şi poate că situaţia nu va fi aşa de neagră pentru ea cînd voi da de firu' afacerii.

— Interesantă chestie, nu ? spune el.

— Desigur, îi zic. Foarte ! E unu' dintre cazurile curioase — ştii, dintr-alea la care nimic nu se brodeşte, da-i un caz al dracului de interesant. Iată faptele :

Tipu' ăla, Granworth Aymes, a fost însurat cu dama asta, Henrietta Aymes, cam vreo şase ani. El e un speculant. Joacă la bursă şi uneori se umple de parale, da' alteori se-mprumută ca să plătească chiria. Le merge, totuşi, destul de bine. Locuiesc la Claribel Appartments din New York, cheltuiesc mult şi trăiesc pe picior mare. Se presupune că sînt şi foarte fericiţi. De fapt blocul ăsta, Claribel Appartments, e un fel de cuib pentru îndrăgostiţi şi nu trebuie să-ţi mai spun cum se termină de obicei !

Buuun. Aşadar, la sfîrşitul anului trecut Granworth Aymes primeşte un pont. Îl speculează bine şi chiar dacă nu-ţi vine să crezi, afacerea îi reuşeşte. Se asociază la o mare pungăşie pentru ridicarea artificială a cursului unor acţiuni şi

iese c-un beneficiu de două sute cincizeci de mii de dolari. Băiatu-noată acum în bani.

Care va să zică are aeru' c-a făcut o şedinţă-n doi cu sine însuşi şi c-a ajuns la concluzia că s-a săturat de-a fi cînd sus, cînd jos pe piaţă şi că de data asta o să fie un om rezonabil ş-o să pună-n siguranţă o parte din beneficii. În consecinţă varsă cincizeci de mii de dolari în contu' său personal la bancă, iar cu ceilalţi două sute de mii de dolari cumpără obligaţiuni de stat în valoare echivalentă. Le aduce la birou' său din oraş, le leagă-ntr-un pachet pe care-l sigilează, apoi îşi cheamă avocatu' la telefon şi-i dă dispoziţie să facă formele legale pentru transferarea acestor obligaţiuni de stat în patrimoniul soţiei sale, Henrietta Aymes. Susţine că dacă banii vor fi ai ei, vor fi în siguranţă pe viitor, pentru că ea-i o femeie chibzuită, care ştie să ţină cu dinţii de bani şi nu-l va lăsa să-i risipească.

Avocatu-i cam surprins să-l audă pe Granworth vorbind în felu' ăsta, da-i mulţumit că judecă bine şi redactează un act de donaţie către Henrietta Aymes, actu' e legalizat, apoi avocatu' predă obligaţiunile Henriettei şi obligaţiunile pe care i le-a predat erau în ordine, nu erau deochiate, ci cît se poate de autentice.

Toate-s bune pîn-aici. Care va să zică Granworth e călare pe situaţie, nu-i aşa ? Are o nevastă pe cinste — pentru că mi se spune că Henrietta asta-i o puicuţă fermecătoare — are cincizeci de mii de dolari în cont personal la bancă, nu datorează nici un ban şi totu' merge strună.

Şi s-ar părea că după toate semnele, lui Granworth i-a venit mintea la cap. Se gîndeşte să contracteze o nouă asigurare. În acea vreme are o poliţă de asigurare cu rentă viageră, contractată la „Second National Corporation" şi se laudă pe toate drumurile că vrea să mai facă o asigurare suplimentară. Vrea să plătească o primă iniţială de treizeci de mii de dolari. Îl supun unui examen medical şi-l găsesc sănătos tun. I se dă noua poliţă, însă există doar un mic cîrcei.

În urmă cu doi ani, tipu' ăsta, Granworth Aymes, a încercat să-şi curme zilele. A făcut o tentativă de sinucidere prin înec, aruncîndu-se în East River. Trecuse printr-o perioadă grea, era lefter şi nu se simţea tocmai în al nouălea cer. L-a pescuit un guard.

Luînd în considerare această mică-ntîmplare, societatea de asigurări îi pune în poliță o clauză condițională. Avînd în vedere că-ntr-o ocazie anterioară el a mai încercat să se sinucidă, clauza prevede că-n eventualitatea unei viitoare sinucideri, polița va fi nulă. Asigurările sînt dispuse să plătească pentru orice eventualitate, da' nu pentru sinucidere.

Pricepi? Care va să zică totu' se dăsfășoară ca pe roate și el mai strînge ceva bișțari de pe piață, iar anu' ăsta, la doișpe ianuarie, mai face o mică afacere din care s-alege cu douășpe mii de dolari. Are patruzeci de mii de dolari în cont personal la bancă, nici o datorie, o nevastă cu două sute de mii de dolari în obligațiuni de stat și crapă de sănătate, potrivit consultului medical făcut de asigurări cu cîteva luni mainainte. Ei și? Ei, tocmai asta e. Nu găsește nimic mai bun de făcut decît să-și ia zilele. Poți să-ți închipui una ca asta?

În seara zilei de doișpe ianuarie lucrează tîrziu la birou cu secretaru' său, un tip pe care-l cheamă Burdell. Nevastă-sa e în Hartford, Connecticut. El aranjează să meargă la o seară cu niște tipi pe care-i cunoștea, iar individu' ăsta, Burdell, spune că era foarte agitat în legătură cu ceva.

Strînge de plecare pe la ora opt seara și cere prin telefon să i se trimită mașina de la garaj. Se servește c-o doză serioasă de băutură ș-o șterge. Burdell spune c-avea un aer cam ciudat cînd a ieșit din birou.

Conducea un Cadillac mare, de culoare cenușie bătînd în albastru — o mașină pe care n-o puteai uita dac-ai fi văzut-o. La nouă și zece îl vede un paznic de docuri conducînd mașina spre docu' lui Cotton, care-i prin partea locului, și-n timp ce omu' ăla îl privește, Granworth bagă mașina-ntr-un stîlp de lemn, face un salt și e proiectat peste chei, în East River.

În dimineața următoare au tras afară mașina. Granworth e făcut harcea-parcea. Îl duc la morgă. Burdell e chemat telefonic, sosește și-l identifică. În portofel se găsește un bilețel în care spune că are senzații bizare-n cap și că-i mai bine pentru el să se despartă de viață în felu' ăsta și roagă să i se transmită soției sale toată afecțiunea sa și să i se spună că-i pare rău pentru ceea ce face.

Toate lucrurile astea s-au aflat la anchetă, iar nevastă-sa e adusă-napoi, e copleşită de veşti şi-l îngroapă pe individ şi cu asta basta.

Buuun. Se pune ordine în socotelile sale de afaceri, şi după ce totu-i pus la punct, Henrietta se hotărăşte să vină-ncoa, să-şi acorde o vacanţă la hacienda Altmira, proprietate pe care Granworth o cumpărase cînd fusese aici acum doi ani, ş-o închiriase individului ăluia Periera, care-şi zice directoru' localului. Ea pleacă şi predă birou' de afaceri al lui Granworth secretarului său Burdell, pentru că Granworth ar fi spus cîndva c-ar fi dorit să-l preia el.

Buuun. Care va să zică madam Aymes soseşte aici ş-aduce cu ea vreo cinci mii de dolari pe care i-a primit din contu' personal al lui Granworth, după executarea testamentului, şi cred c-a luat cu ea şi cele două sute de mii de dolari în obligaţiuni de stat. Figura următoare e că autorităţile d-aici au informat Washingtonu' despre încercarea ei de a strecura o obligaţiune falsă şi că mai deţine încă şi alte obligaţiuni de-aceeaşi calitate, în valoare de o sută nouăzeci şi cinci de mii de dolari, drept care m-au pus pe mine să descurc iţele cazului.

Încep să fac unele cercetări şi obţin notele stenografiate ale anchetei judiciare în juru' circumstanţelor decesului, din care extrag informaţiile pe care ţi le-am povestit pîn-acum. Iau contact cu individu' ăla, Burdell, ca să le verific, şi el confirmă tot, inclusiv faptu' că Henrietta asta era o nevastă exemplară şi o femeie minunată, prea bună pentru o puşlama ca Granworth.

Între timp ajunge la concluzia c-ar fi bine ca cineva s-o ţină sub ochi pe dama asta aici. Aşa obţin ca Sagers să primească însărcinarea. I se cere să se deplaseze aici şi să găsească prin orice mijloace o slujbă la Altmira, unde-avea să cerceteze cum stau lucrurile. Aseară mi-a spus tot ce ştia şi era mai nimic. Iată, deci, de unde pornim — ce părere ai?

Metts se scarpină-n cap.

— Mi se pare foarte curios, zice el. S-ar părea că cineva i-a luat obligaţiunile originale, cele autentice, ş-a căptuşit-o cu hîrtiile false pe care le-a pus în locul lor.

— Poate că da, îi zic, da' poate că ba. Ascultă, şefule, continui, vreau să-mi spui ceva. Cînd directoru' ăsta al băn-

cii, Kraft, a aflat că prima obligaţiune pe care ea a-ncercat s-o plaseze era falsă, cui i-a mai spus în afară de dumneata ?

— Nimănui, spune el. Mi-a zis că n-a suflat o vorbă. El e omul care-a descoperit că obligaţiunea ere contrafăcută şi le-a atras atenţia băieţilor de la bancă să-şi ţină fleoanca şi să nu sufle nimănui nici o vorbă. Le-a spus că afacerea ar fi de interes federal şi că tăcerea e indispensabilă. Firește că eu am tăcut ca mormîntul. M-am gîndit că un agent federal urma să sosească oricum şi nu obişnuiesc să-mi dau drumu' la gură.

Mă priveşte pe sub sprîncenele ridicate.

— Ia ascultă, spune c-un fel de mîrîit, nu cumva crezi...

— Nu cred nimic, îi zic, încerc numai să te fac să bagi la cap, să nu zici că nu ţi-am spus. Am primit instrucţiuni să mă ocup de afacerea asta acum zece zile. Eram în Allentown, Pennsylvania. Mă duc direct la New York şi trag la un hotel unde obişnuiesc să locuiesc acolo, pe East 30th Street. A doua zi după sosirea mea, cineva-mi trimite un bileţel nesemnat. În bileţel scrie c-aş face mult mai bine dacă m-aş duce la Palm Springs şi m-aş ocupa un pic de locuinţa unde stă doamna Aymes şi c-aş putea găsi acolo nişte scrisori interesante.

Ei bine, am avut baftă. Sagers m-a orientat asupra locului aseară şi m-am dus acolo. Era pustiu; aşa c-am putut să-mi vîr nasu' ş-am găsit scrisorile. Erau ascunse într-o carte cu interioru' scobit — ştii, şefule, ascunzătoarea clasică — şi din scrisorile astea reiese că relaţiile dintre Henrietta şi Granworth nu erau atît de bune pe cît credea lumea. Ba chiar mai mult, ele arată că Henrietta nu se afla în Connecticut în noaptea cînd el şi-a luat viaţa. Ea era la New York şi se dusese acolo ca să aibă o explicaţie cu el. Cum îţi place treaba asta ?

Fluieră.

— E tare, spune, turnîndu-mi înc-un deget de whisky. Poate că e ceva-n neregulă cu sinuciderea aia a lui. Poate că ea l-a curăţat într-un fel. Femeile-s în stare de aşa ceva, uneori.

— Parcă eu nu ştiu, zic, da' pen'ce să-l cureţe ? Să-l fi curăţat pentru că cele două sute de bătrîne în obligaţiuni de stat erau false, hai ? Să fi descoperit ea treaba asta, care să-i fi stîrnit furia-împotriva lui ? Asta ar putea să fie un motiv,

desigur, da' din moment ce știa că obligațiunile sînt false, nu putea fi atît de fraieră încît să-nceree să schimbe una la o bancă. Ar fi-ncercat figura cu unu' care-ar fi fost mai puțin priceput decît un om de bancă.

Dau din cap.

— Nu pricep, zic. Nu-i chiar atît de ușor de identificat și greu de plasat.

Zîmbește.

— Damele-s creaturi bizare, spune. Fac tot felul de lucruri nebunești — chiar și cele mai cuminți dintre ele.

Dau pe gît băutura.

— Mie-mi zici ? spun. Le cunosc. Le doare-n cot pe dame ! O dată ce le-a intrat o idee-n cap, află că sînt în stare de orice.

— Chiar așa, spune. Și ce-ai de gînd să faci ?

— Ascultă, șefule, îi zic. Am să-ți povestesc mai degrabă ce n-am de gînd să fac. N-am de gînd să mă vîntur p-aici, arborînd o insignă de tablă și trîmbițînd calitatea mea de agent federal. Intenționez să-mi fac intrarea la hotelu' Miranda House și voi continua să pretind că sînt din Mexic, de la Magdalena, c-am venit aici să-l anunț pe Sagers c-a intrat în franci și că voi mai sta p-aici o bucată de vreme să-mi petrec un mic concediu.

Mîine seară mă duc la hacienda Altmira. Am de gînd să-i cunosc pe indivizii ăia. Dacă au intenția să facă un joc ascuns, nici eu nu mă dau în lături. Am de gînd să mă apropii de dama asta, Henrietta, și să-i dau tîrcoale pînă cînd am să aflu ce urmărește : dacă e cinstită sau nu-i decît o altă escroacă de rînd, care a-ncercat să dea o lovitură.

Trebuie să aflu cine l-a curățat pe Sagers și de ce. Trebuie să-ncerc să aflu ceva concret despre obligațiunile astea false, fiindcă-n momentu' de față, după cît se pare, nu se poate pricepe nimic.

— Din partea mea, e-n regulă, spune. Și cred că nu ți-ar conveni ca oamenii mei și cu mine să dăm o raită la hacienda, ce zici ?

— Chiar așa, zic. Ia ascultă, localu' ăla-i chiar atît de deocheat pe cît se spune ?

Dă din umeri.

— E și ăsta un local din alea ! zice. Am avut reclamații cu ghiotura de la diverși indivizi care și-au pierdut bîștarii

acolo. Jocurile de noroc nu-s permise de lege și din cînd în cînd, ca să-i distrez pe băieți, mai facem cîte o descindere, dar la ce bun să-ncerci să-i oprești pe oameni să se joace cu soarta dac-așa le e firea?! Acum zece luni a fost găsit un individ departe în deșert, dincolo de hacienda. Fusese ciocănit de parcă era făcut tingire și era cît se poate de mort. Unii susțineau că a fost miruit la hacienda, după ce-i luaseră francii, și m-am străduit din răsputeri să deschid o acțiune, dar n-am reușit. N-am putut dovedi nimic.

— E-n regulă, șefule, zic și-i strîng mîna. D-acu-ncolo nu cred c-am să mai vin să te vizitez. N-ar fi sănătos ca noi doi să fim văzuți împreună. Da' am să te chem dacă vreau să iau contact cu dumneata. În caz că ai nevoie de mine, mă găsești la Miranda House, unde voi folosi numele de Frayme — Selby T. Frayme — de la Magdalena, din Mexic.

O șterg. Intru în mașină și-o pornesc spre Miranda House, unde-mi fac intrarea. Apoi urc în cameră, mă tratez c-o cafea și citesc din nou scrisorile. Da' tot nu reușesc să-nnod firele în treaba asta.

O-ntrebare îmi umblă prin cap și iată care. Tare-aș vrea să știu cine-i individu' care mi-a trimis anonima aia spunîndu-mi c-am să găsesc cele trei scrisori aici, în bîrlogul Henriettei. Aș vrea să știu cine-i individu' — și-am să ghicesc o dată și mă prind că nu greșesc. Singuru' individ amestecat în afacerea asta și care-ar fi putut să știe că eu locuiam în East 30th Street era Langdon Burdell, secretaru' lui Granworth Aymes, și poate c-am să-l iau la-ntrebări destul de curînd pe individu' ăsta.

Da' chiar dac-ar fi fost el, cum a știut că scrisorile se află aici la fermă? Și de unde-a știut că Henrietta le luase?

De fapt mi-am dat seama din prima clipă că treaba asta de copoi nu-i ușoară. Toate-s grele-n meseria mea de detectiv. *Pe urmă, scrisorile alea, prea le-am găsit ușor.* Poate că intenția a fost tocmai ca să le găsesc.

Mă bag în pat, pentru că, după cum v-am mai spus, sînt un adept convins al somnului. Dacă damele și borfașii ar petrece mai multă vreme-n pat, în loc să mișune peste tot, punînd la cale isprăvi în general una mai deocheată ca alta, detectivii ar mai găsi răgaz să mănînce și ei cîte-un cataif.

Mă-ntreb, ce fel de damă o fi Henrietta asta? Se zice c-ar fi o femeie pe cinste. Oricum, sper c-așa o fi, pentru că

dacă-i vorba să bag la pîrnaie o damă, prefer să arestez una cu care-i plăcut să fii văzut la braţ, chiar dac-o ţii legată cu cătuşe.

Să nu-mi spuneţi că nu-i aşa !

Capitolul III

HENRIETTA

În ziua următoare hoinăresc doar pe-aproape. După masă mă-ndrept agale către poştă şi expediez o telegramă cifrată la birou' de cercetări criminale din New York, prin care le cer să-mi trimită o listă a personalului de serviciu şi a celorlalţi angajaţi ai lui Granworth Aymes la data sinuciderii sale şi cu adresele lor actuale, presupunînd că le vor putea găsi.

Am un fel de bănuială cu privire la-ntîlnirea asta pe care şi-a dat-o Aymes cu strămoşii săi. Mi se pare mie ca şi cum ceva n-ar fi-n regulă cu ea şi dacă pot să scormonesc pînă dau de ceva să m-ajute să fac un pas înainte, apoi cred că voi continua să-l fac pe escavatoru'.

Principala deosebire dintre lucrurile de felu' celor despre care citiţi în romanele detective şi lucrurile care se petrec în viaţa adevărată constă-n faptu' că ceea ce se-ntîmplă în viaţa de toate zilele e-ntotdeauna incomparabil mai neobişnuit decît ce se-ntîmplă-n cărţi. Nici un scriitor n-a-ndrăznit vreodată s-aştearnă pe hîrtie o-ntîmplare despre care ştia că-i adevărată — nimeni nu i-ar fi dat crezare ; da-n cărţi există-ntotdeauna un mănunchi de urme pe care infractoru' le lasă de parc-ar fi coji de banane pe care s-alunece copoii.

Eu unu' mă las întotdeauna condus de instinct şi merg drept înainte. Asta-i sistemu' meu. Nu obişnuiesc să cred nimic din relatările altora asupra unui caz pînă cînd n-am verificat personal şi nici chiar atunci nu-mi prea vine să cred.

Partea proastă e că judecătoru' din New York care-a condus ancheta asupra morţii lui Granworth Aymes apune că s-a sinucis şi nu-i treaba mea să m-amestec unde nu-mi fierbe oala, ba chiar să fac praf verdictu' ăla, dacă n-are-o legătură directă cu afacerea de falsuri. Trebuie să vă daţi seama

că sînt agent federal şi că nu e treaba mea să controlez operaţiile poliţiei şi nici să dovedesc că sînt greşite — dacă nu e absolut necesar.

Da' cred c-am să mai fac nişte investigaţii — doar e la mintea cocoşului că falsificarea acelor obligaţiuni de stat se putea face în mai multe feluri. În primu' rînd cineva ar fi putut să pună mîna pe formele originale, înlocuindu-le cu cele false *după ce* fuseseră predate Henriettei Aymes. Poate că treaba a fost făcută fără ca Granworth să ştie ceva, sau — mai ştii ? — a fost aranjată chiar de el şi făcută cu ştirea lui, cu toate că nu pricep la ce i-ar fi servit.

Apoi Henrietta s-ar fi putut băga în afacerea asta cu obligaţiuni false după moartea lui Aymes, socotind că s-ar afla într-o situaţie mai favorabilă decît oricare altu' ca să le plaseze, tocmai prin faptu' că toată lumea ştia că Aymes îi dăduse obligaţiunile cele bune. Da' chiar dac-ar fi aşa, îţi vine greu s-o crezi atît de fraieră încît să-ncerce să plaseze una la o bancă. Oricine ar accepta să schimbe o obligaţiune de stat, presupunînd că are numeraru', şi erau destule alte locuri unde-ar fi putut încerca.

Sau să presupunem că-ncearcă să pună la cale o escrocherie. În cazu' ăsta, unde-s obligaţiunile originale şi la cine se află ?

Fără să vreau, îmi umblă prin cap c-ar fi o oarecare legătură între afacerea asta de falsuri şi rîca dintre Henrietta şi Granworth pe chestia femeii ăleia, tocmai înainte ca el să moară. De asemenea, pare foarte aiurea ca Henrietta să fi intenţionat să meargă să-l vadă în ziua cînd şi-a curmat zilele ; şi-apoi, înc-un amănunt pe care nu-l pot înţelege : poliţia din New York mi-a relatat că la anchetă, atît secretaru' lui Aymes, Burdell, cît şi ceilalţi oameni de serviciu angajaţi de Aymes au declarat că doamna Aymes era plecată la Connecticut şi nu s-a-ntors decît după ce s-a-ntîmplat sinuciderea, cînd Burdell i-a trimis o telegramă şi ea s-a-napoiat pronto ca să fie prezentă la înmormîntare.

Oricum ar fi, cred c-am s-o cercetez pe Henrietta asta cît de curînd îmi va fi cu putinţă şi stînd de vorbă niţel împreună, vom vedea dacă nu putem descurca cît de cît afacerea.

În timp ce stau pe veranda din faţa ferestrei camerei mele de dormit şi beau un sirop răcoritor cu mentă, îmi vine în minte şi Sagers. Încerc să găsesc motivu' pentru care vreun

individ să-l fi curățat. Nimeni nu putea să știe c-ar fi fost vreo legătură între Sagers și mine, iar piesa pe care-am jucat-o la hacienda Altmira în noaptea cînd a fost trecut în rîndurile celor drepți era ireproșabilă. Nimeni n-ar fi putut bănui că-n timp ce mă-mpăcam și legam prietenie, de fapt el îmi dădea un raport de serviciu.

D-aia am impresia că cineva de la hacienda credea că Sagers știe mai mult decît trebuie, iar cînd a mai picat și știrea c-a intrat în francii ăia ș-o ia din loc, a socotit c-ar fi mai bine să se asigure în privința lui și să-i facă de petrecanie. Chiar așa fiind, tot mi se pare c-a fost împușcat într-un mod cam ciudat.

Urmele pe care le-am găsit pe scările alea mă fac să cred că tocmai cobora cînd a fost împușcat. În juru' uneia dintre găurile făcute de un glonț, care i-a pătruns în stomac, era arsură de pulbere, dovadă că focu' fusese tras de la o distanță destul de mică — pe care o apreciez cam de un metru și ceva.

D-aia deduc că lucurile s-a petrecut cam așa : Sagers era sus în vreuna dintre încăperile care dau pe balconu' ce-nconjoară peretele interior al haciendei. Cineva l-a-mpușcat în mațe, iar Sagers, care nu era-narmat, firește s-a gîndit s-o întindă înainte de-a fi luat iar drept țintă de tir. De aceea face stînga-mprejur, o ia de-a lungu' balconului și dă să coboare treptele-n fugă.

Individu' cu pistolu' s-apleacă peste balustradă și trage vreo două focuri în picioarele lui Sagers. Sagers se prăbușește, iar individu' face cîțiva pași pînă la capu' scărilor, de unde mai trage un foc în plin. Numai așa s-ar putea explica de ce lipseau urmele de pulbere din juru' celorlalte găuri de glonț.

Individu' care-a tras coboară apoi scările, trece peste trupu' lui Sagers și se oprește cu două sau trei trepte mai jos și apucă șnuru' de argint de la guleru' cămășii, ca să-l salte pe umeri. Șnuru' se rupe și ciucurele se desprinde de la capăt și cade pe treapta unde l-am găsit. Ucigașu-l cară apoi pe Sagers în cămara din spatele barului și-l bagă-n frigider. Toată deducția asta e foarte interesantă, numai că nu mă duce nicăieri, ci doar îmi trezește dorința să-l pocnesc cu sete pe ucigaș într-o zi, ca să-și scuipe măselele și apoi să-l ajut să se urce pe scaunu' electric.

După toate reflecțiile astea, întru înăuntru să mă culc și citesc un magazin detectiv, pentru că-mi mai abate gîndurile de la treburile mele. Apoi, la căderea serii mă-mbrac cu o cămașă foarte elegantă pe care-am adus-o cu mine, pantaloni de seară și un smoking din serj alb care-mi dă aeru' de parc-aș fi împăratu' Japoniei, după care iau masa și schimb o vorbă dulce cu fata de la recepție.

Pe la unșpe seara scot mașina ș-o iau pe drumu' deșertului, care duce la hacienda Altmira. Mă gîndesc doar să pierd vremea p-acolo și să văd dacă nu se-ntîmplă ceva mai de soi.

E o noapte grozavă și cînd ajung acolo, aud chitarele în plină acțiune. Vreo șase cai sînt priponiți în spatele clădirii, iar vreo două duzini de mașini sînt parcate-n garaju' de-alături. Las acolo mașina și mă-ndrept spre intrarea principală.

Periera e acolo. E-mbrăcat la patru ace și, după zgomotu' care străbate prin coridor, îmi dau seama că localu-i plin de lume. Periera-mi oferă o băutură în contu'localului, pe care-o accept, și-n timp ce-mi las găina la garderobă, mi se-aduce un pahar înalt umplut cu whisky, sifon și gheață. Îi urez sănătate și beau, iar el mă măsoară c-o privire rapidă și-mi spune că dacă vreau să joc ceva, indiferent ce, puțin după miezu' nopții jocurile vor începe în camera care dă pe balcon chiar la capu' scărilor. Îi mulțumesc și-i spun că-s amator de orice joc de noroc de la bacara în sus.

Îl las rîzînd și mă-ndrept de-a lungu' coridorului, trag perdeaua și mă opresc să văd salonu' principal.

Localu-i aglomerat. Toate mesele-s ocupate de tipi însoțiți și de cîteva dame pe cinste. Vreo doi sau trei cowboy — veritabili sau pentru decor, nu știu — stau rezemați de bar, iar ringu' de dans e-ntesat de perechi. Panglici colorate atîrnă de la balcon, pe pereți sînt lungi șaluri spaniole, și din loc în loc cîte-o pătură mexicană — pe cuvînt că localu' arată mișto! Chitariștii își cunosc meseria și cîntă o melodie obsedantă — un tangou mexican, iar unu' dintre tipii de pe estradă, cu o voce dintr-alea de poate face o damă temperamentoasă să vrea să meargă la mînăstire, cîntă un cîntec despre dorința de-a muri din dragoste, care frînge inimile unora dintre bibilicile care-l ascultă.

Lîngă estrada unde cîntă muzica sînt două sau trei mese, iar femeile așezate-n juru' lor îl privesc de jos pe tipu' ăsta, de parcă-ar fi un înger sau așa ceva. Cînd vreunu' din băr-

baţii care le însoţesc — după aspect, nişte oameni de afaceri din Los Angeles — li se adresează damelor, ele se grăbesc să-i închidă gura ca să nu piardă nici atîtica din cîntec, de unde se vede clar că unele dame-s al dracu' de sucite. Damele astea se mărită cu cîte-un afacerist din ăştia, care le cumpără toalete grozave şi le scot pe la localuri, unde pot s-arunce ochiade languroase la cine ştie ce individ de proastă calitate, care cîntă-ntr-o formaţie de jazz. Uneori ele merg pînă la capăt şi fug cu tipii ăştia, după care le vine mintea la cap şi-şi petrec restu' vieţii încercînd să găsească vreun alt om de afaceri cu care să se-ncurce şi să-l ia de bărbat, ca să poată căpăta alte toalete şi s-arunce ochiade pofticioase altor indivizi de prin orchestre.

Credeţi-mă că localu' merita să fie văzut ; e unul din cele mai grozave pe care l-am avut sub ochi vreodată, şi chiar în momentu' cînd mă pregăteam să cobor şi să trec la o masă apare o damă, care-mi iese-n cale. Venea din partea stîngă, dinspre ferestre. Dama asta are de toate şi ceva pe deasupra ! E-naltă şi subţire, şi toate rotunjimile la fix. E frumoasă ca o cadră şi umblă cu nasu' pe sus de parc-ar fi regină. Are păr negru şi-l coafată a-ntîia. Straşnică damă, ce mai !

Are şi-un aer inaccesibil. Ţine gura strînsă pe-o linie dură şi văd că are o falcă pronunţată. Dracu ştie cum, fără să-mi dau seama de ce, da' ştiu că asta-i Henrietta.

Privesc înapoi pe coridor. Periera e încă acolo şi glumeşte cu fata de la garderobă. Îi fac semn cu capu' şi vine către mine.

— Cine-i mititica aia, Periera, zic, cea care tocmai s-a aşezat la masa de colo, aia care-i singură ? N-am ştiut c-aveţi dame de calibru' ăsta p-aici !

Mă priveşte c-un zîmbet rînjit. Individu' ăsta, Periera, îmi aminteşte de-un şarpe. Nu-mi place nici cît negru sub unghie.

— Señor, spune, avem de tote. Asta doamna este señora 'Enrietta Aymes.

— Ce vorbeşti ?! ţîşnesc eu.

Fac o mutră mirată.

— Nu zău, ascultă, Periera, zic. N-o fi una şi-aceeaşi damă cu aia care era măritată cu tipu' ăla — cum dracu-i spunea — Granworth Aymes — tipu' care s-a omorît la New York ? Eram atunci acolo. Am citit chestia-n ziare.

Confirmă din cap și face o mutră ca și cum l-ar părea tare rău. Pe urmă începe s-o facă pe mărinimosu'. Povestește cum Henrietta asta a venit la Hacienda Altmira încredințată că-i aparține lui Granworth, bărbat-su, și cînd a descins i-a revenit neplăcuta datorie să-i spună că localu-i fusese ipotecat lui, că Granworth nu achitase ipoteca și că hacienda era acum proprietatea sa.

Întinde mîinile făcînd pe nevinovatu'.

— Apoi, señor, zice, necazuri de la aceasta nefericita doamna nu se opresc aici. O problema en legatura cu banii ei. Mi-a spus che n-are bani. De aia, continuă, o las se stea pe-aici. Eu sint un om bun — pricepeți, señor? Mi pare reu pentru aceasta sarman femeia. Permit che ea se stea aici ca gazda asta che se decide ce vrea se face.

— Ba chiar, îi spun. Se și vede că ești băiat bun, Periera. Ce-ar fi să mă prezinți doamnei?

Dă afirmativ din cap, da' chiar în același moment îi spun că nu mai are rost, pentru că un tip se-ndrepta către masa la care era așezată Henrietta. E un tip solid și, mi se pare, destul de cumsecade. Are o mutră oarecum agreabilă. Îmi dau seama după felu-n care tipu' ăsta se uită la Henrietta, în timp ce se-ndreaptă către masă, și după felu-n care ea-i întoarce privirea, că-s prieteni destul de buni. Zîmbesc către Periera.

— S-ar părea că are un prieten, zic. E bine tipu'. Cine-l?

— Se numește Maloney, spune Periera. Vine des pe-aici. Joaca. Poate joaca la noapte.

Dau din cap.

— Bine, sper să-l scutur de ceva franci, zic. Apropo, numele meu e Frayme — Selby Frayme. Jucați la miză mare p-aici?

Dă din umeri.

— Cum doriți, señor Frayme, spune el. Pentru noi plafonul e totdeauna limita.

Mă declar de acord. Apoi merg să m-așez la o masă și comand să mi se-aducă un pahar înalt cu whisky, sifon și gheață. Nu cred c-ar fi bine să-ncerc să mă vîr și să-i vorbesc Henriettei în timp ce tipu' ăsta e p-aici.

Vremea trece. Periera mă conduce și mă prezintă unui grup așezat în jurul unei mese mari. Tipii ăștia-s foarte petrecăreți și femeile care-i însoțesc știu să danseze. Dacă nu

m-aș gîndi tot timpu' la treaba pentru care sînt aici, cu siguranță că dansurile alea mi-ar fi făcut mare plăcere.

Pe la vreo două noaptea lumea-ncepe să plece, iar după vreo jumătate de oră localu-i destul de gol, afară de zece-douăspe persoane, care nu se mișcă. Am impresia că sînt tipii care-o să bată și cărțile.

Grupa mea se evaporă și-n timp ce le spun noapte bună, Periera s-apropie. Îmi zice că jocurile-s pe punctu' de-a-ncepe și că știu unde-i încăperea, cea de la capu' scărilor. Îi spun că da, însă cred că mai întîi am să fac puțină mișcare. Ies pe ușa din față și mă plimb în juru' localului, să iau aer. Am curiozitățile mele-n legătură cu jocurile de noroc, de orice fel ar fi. Îmi place ca jocu' să-nceapă înainte de-a mă băga și eu.

După vreo douăzeci de minute mă-ntorc. Unu' dintre chelneri tocmai închidea ferestrele din partea stîngă a clubului. Orchestra strînsese instrumentele și aproape toate luminile erau stinse. Trec peste ring, urc scările și intru-n camera de sus. E o-ncăpere destul de largă, c-o masă mare la mijloc. La masa asta, cîțiva tipi joacă bacara, iar la o altă masă, mai mică, într-un colț, trei tipi și două dame joacă pocher.

Maloney e la masa de bacara, iar Henrietta stă-n picioare lîngă el, privind jocu'. Toți tipii sînt îmbrăcați în smokinguri și vreo doi dintre cei de la masa de bacara îmi fac impresia că-s dați dracului. Par cam afumați cu toții, pentru că-i o animație în atmosferă ca atunci cînd băutura li se urcă oamenilor la cap.

Un minut mai tîrziu apare și Periera, privește înăuntru ș-apoi se topește undeva. Mă mulțumesc să mă-nvîrtesc p-acolo și să privesc.

Lu' Maloney nu-i merge prea bine. Pierde gros și n-arată prea fericit din cauza asta. Are ș-un aer cam mirat, ca și cum nu prea poate să-nțeleagă ceva, și mă-ntreb dacă cineva n-a măsluit puțin cărțile.

După vreo zece minute Maloney dă un banco, da' nu-l reușește. Pierde un teanc întreg. Se-ntoarce ș-o privește pe Henrietta cu-n zîmbet destul de jenat.

— Nu-mi prea intră nimic pe culoarul meu, spune. S-ar zice că n-am nici un fel de noroc p-aici.

Ea zîmbește și puteți să mă credeți c-avea dinții la fel ca și restu' și nu știu dacă v-am spus c-avea ochi albaștri de culoarea safirului. Eu unu' am avut întotdeauna o idee fixă — îmi plac ochii albaștri de culoarea safirului!

— De ce nu faci o pauză? zice ea. Sau poate vrei să țin o mînă pentru tine?

De cealaltă parte a mesei e un tip solid. Individu' e lat în spate, are-o față îngustă și-o chică de păr negru. Am auzit că i se spune Fernandez. Se chiorăște la Maloney tot timpu' cît ei vorbesc. Apoi se bagă:

— Se pare că v-a părăsit bafta pe-amîndoi, spune. Da' poate că v-așteptați să cîștigați într-una, continuă rîzînd ironic. Poate că nu vă place să pierdeți.

Maloney se face roșu.

— Treaba mea dacă-mi place să cîștig sau să pierd, Fernandez, zice, și mă lipsesc cu plăcere de bancurile tale. Nu-mi pare rău dacă pierd, continuă, da' am spus că am un obicei curios de-a pierde cînd joc p-aici. Arborează un zîmbet sarcastic. Sau poate că numai eu îmi închipui? adaugă.

— Ce vorbești!? spune Fernandez.

Se ridică într-un fel foarte lent și-și împinge scaunu' înapoi. Apoi s-apleacă peste masă și-i administrează lui Maloney un pumn drept în moacă. Ați fi putut auzi bufnitura de la un kilometru.

Fiecare se oprește din treaba lui. Maloney se răstoarnă spectaculos peste speteaza scaunului pe care ședea. Se ridică și pare amețit. Între timp Fernandez a ajuns la capu' mesei. Îl surprinde pe Maloney dezechilibrat și-i arde încă una la bărbie. Individu' ăsta, Fernandez, arată ca un tigru-ntărîtat. E furios și am impresia că face uz de stupefiante. Stau în colțu' opus și aprind o țigară. Afacerea începe să mă intereseze.

Henrietta s-a retras lîngă perete. Îl privește pe Maloney. Ochi-i strălucesc și știu că-ntr-un fel se roagă ca să se poată scula, să-l pună cu botu' pe labe pe Fernandez. În colț, una dintre damele de la masa de pocher, lungă cît o zi de vară, începe să rîdă ca o apucată. I se pare că e foarte nostim.

Maloney se ridică. E zdruncinat bine, da-l atacă energic pe Fernandez. Repede o dreaptă, pe care Fernandez o blochează și înainte ca Maloney să poată face ceva, Fernandez îi arde încă o lovitură capitală care-l trimite la podea. Ma-

loney se prăbuşeşte din nou şi arată paradit. Are un ochi închis şi faţa plină de borş.

Tipii care joacă pocher în colţ se ridică. Unu' dintre ei — un tip mic de stat — se apropie.

— Ce-ar fi s-o lăsaţi baltă, mă, deşteptilor ? zice. Unde vă credeţi, pe ring sau în arenă ? Şi ce-i cu tine, Fernandez ? De ce trebuie să dai mereu ocazie la scandaluri p-aici ?

Fernandez se-ntoarce către el cu-n rînjet fioros.

— Nu-ţi place ? zice.

Şi-i şterge tipului ăstuia mititel una peste mutră cu dosu' labei.

— Dacă nu-ţi place, zice, ia-o din loc.

Se lasă o tăcere din alea care se numesc de efect. Nimeni nu mai scoate o vorbă. Apoi tipu' cel mic, care tocmai fusese altoit, se ridică şi iese din cameră. Partenerii lui pleacă împreună cu el. Maloney s-a ridicat. Stă rezemat de perete şi nu-l văd bine. Cred că prima lovitură de pumn a lui Fernandez — cea dată peste masă — l-a zdruncinat destul de tare.

Mă apropii de el.

— Ascultă, îi spun. De ce nu te duci undeva să-ţi speli mutra. N-arată prea bine. Şi eu, dac-aş fi în locu' tău, aş bea ceva tare. Arăţi ca şi cum nu ţi-ar strica un păhărel.

Mă-ntorc către Henrietta şi zîmbesc.

— Ştii ce, doamnă ? zic. Ia-l şi du-l să-i dai puţină asistenţă medicală. După asta, continui eu, cred c-am putea face o partidă de cărţi.

În timp ce vorbesc, Periera a intrat în salon. S-a oprit chiar în pragu' uşii şi priveşte cu-n aer satisfăcut. Se pare că Fernandez ăsta e prieten cu el şi-i omu' număru' unu p-aici. Henrietta nu spune nimic, da' dac-ar fi avut un pistol, cred că l-ar fi-mpuşcat pe Fernandez. Îl apucă pe tipu' ăsta, Maloney, şi-l împinge către uşă.

Fernandez se uită la ei cînd ies şi rîde — are un fel de rîs sacadat, scîrbos.

— Ia-l pe amărîtu' ăsta d-aici şi fă-l pierdut, zice.

Henrietta se-ntoarce. E palidă ca moartea. E atît de furioasă că nu mai ştie ce să facă. Fernandez o priveşte şi zîmbeşte strîmb. Apoi se duce la ea şi-o sărută drept pe gură, înainte ca ea să-şi dea seama ce-avea de gînd să facă.

— Du-te, soro, zice, şi nu te-nfuria, că nu rezolvi nimic.

Se-ntoarce la masă.

— Acu' poate continuăm, zice, şi ia în mînă pachetu' de cărţi. Ceilalţi tipi, patru dintre cei de la masa mare, iau loc. Se pregătesc să joace pocher.

— Intraţi ? mi se adresează Fernandez.

— Desigur, îi spun, da' numai o clipă. Mai am ceva de făcut.

Mă-ntorc şi ies din cameră. Apuc s-o mai văd pe Henrietta ducîndu-l pe nefericitu' de Maloney într-o-ncăpere mai încolo, de-a lungu' balcomului. Mă strecor pîn-acolo şi privesc prin crăpătura uşii. Îl culcase pe Maloney pe o canapea şi era-n colţ, pregătind un lighean cu apă. Maloney arată ciocănit bine.

Intru.

— Ascultă, surioaro, încep, cred că prietenu' dumitale a primit o chelfăneală zdravănă. Poate că nu era-n formă astă seară. Da' ştie să-ncaseze, nu glumă.

Ea se duce la Maloney şi-ncepe să-i tamponeze faţa cu-n prosop.

— Ce n-aş da să fiu bărbat ! spune. L-aş ucide pe Fernandez.

Se opreşte din îngrijit şi se uită la mine, întorcîndu-se. Ochii-i strălucesc ş-o prinde bine. Am avut de cînd mă ştiu o slăbiciune pentru damele iuţi la furie.

— Jim l-ar fi făcut praf, continuă, dar nu se poate folosi de braţ cum trebuie. Şi l-a rupt acum două săptămîni şi încă nu şi-a revenit. I-a fost uşor idiotului ăluia s-o facă pe grozavul.

Maloney începe să tragă aer în piept. Se zbate ca să se ridice de pe divan, da' nu reuşeşte. Se prăbuşeşte înapoi.

— Lăsaţi-mă să pun mîna pe ticălosu' ăla de..., mormăie.

Îmi trece prin minte un raţionament rapid. Mă gîndesc c-aş putea să profit apropiindu-mă de Henrietta asta în mod spectaculos. Dacă-mi joc cărţile fără greş, poate c-o să vorbească şi s-ar părea că asta e ocazia.

— Nu te necăji, Maloney, spun, n-aveai nici o şansă cu braţu' ăla şi te-a prins pe picior greşit. Mă uit la Henrietta. Şi eu am văzut roşu cînd dobitocu' ăla-mputit s-a apropiat şi te-a sărutat cum a făcut, continui. E-o măgărie să facă aşa ceva într-o cameră plină de bărbaţi — curată jignire !

— Ei da, zice ea. Dar mi se pare că nu te-am văzut făcînd ceva ca să-l pui la punct.

Zîmbesc.

— Ascultă, doamnă, îi spun. După ce l-ai aranjat pe prietenu' dumitale d-aici, întoarce-te-n salonu' de joc şi-o s-avem noi doi o vorbuliţă cu individu' ăsta Fernandez, de-o să ţină minte cîte zile-o avea.

O şterg.

Mă-napoiez în camera de joc. Sînt aşteptat. Fernandez mormăie ca şi cum ar fi nerăbdător să-nceapă, iar eu m-aşez şi pun miza.

Începem să jucăm pocher. Se joacă la o mizăde zece dolari, ceea ce-i destul de mult pentru mine, da' nu-mi merge rău la primele tururi. Cîştig. Mă uit la Fernandez şi zîmbesc ca şi cum aş fi mulţumit de mine. Îmi răspunde c-o privire uricioasă.

Continuăm. Urmează un tur în care toată lumea pasează şi-n cele din urmă Fernandez deschide. Deschiderea e de cincizeci de dolari şi toata lumea merge. Potu' e cam de vreo două sute cincizeci de dolari. În timp ce cerem cărţi, o aud pe Henrietta intrînd în cameră. Vine şi se opreşte în dreptu' locului unde m-am aşezat.

Fernandez are cuvîntul. Cere o sută. Ceilalţi tipi azvîrle cărţile. Eu merg. Cred că e-n cacialma şi plătesc sec cu perechile mele la decari în mînă.

Cer să văd cartea. Am avut dreptate. Are perechi mai mici ca ale mele.

Greblez potu'.

— Ar trebui să-nveţi să joci jocul ăsta, bă tămîie! îi spun.

Ridică privirea.

— Ce-ai zis? spune.

Mă ridic. Apuc cu ambele mîini de marginea mesei şi răstorn masa într-o parte. Rămîne-n felu' ăsta un loc între mine şi Fernandez. M-arunc înainte. În timp ce el îşi ridică braţele, eu aplec capu' şi-l pocnesc sub bărbie. Cum el se dă-napoi, urmez c-o stîngă şi-o dreaptă, pe care le plasez succesiv de o parte şi de alta a fălcilor sale. Mă dau la o parte şi-l aştept ca să revină. Aşa şi face, da' e puţin cam zdruncinat; eschivez şi-i ard una la zotcă de-i fac borşu'

să țîșnească. Se prăbușește, și-n timp ce se duce la podea îi mai amintesc și de mă-sa. Asta pare să-l scoată din sărite. Se ridică și se repede la mine ca un taur. Aplec capu' și i-l înfig în pîntec. Ridică genunchiu', da' nu mă găsește și-l pocnesc din nou în stomac. De data asta e atins rău și se ridică proptindu-se de perete. Mă reped la el să-l fac afiș. Trag la individu' ăsta cum n-am mai lucrat la nimeni altu' înainte. O dată sau de două ori încearcă să-și revină, da fără prea mare efect. Lovitura pe care i-am dat-o la plex l-a scos din circulație pe multă vreme.

În cele din urmă se sprijină numai de perete și-l trimit la pămînt. Rămîne lipit de podea. Mă uit la Periera. De data asta nu pare așa de mulțumit.

— Ascultă, Periera, zic. Ia putregaiu' ăsta de individ antipatic d-aici pînă cînd nu mă scoate din pepeni cu-adevărat. Pentru că-s în stare să deteriorez un om dacă-mi sare mușțaru'. Da' poate c-am să fac mai bine singur treaba asta.

Periera tace chitic. Îl apuc pe Fernandez de guler. Îl smucesc în sus și-l duc la Henrietta.

— Spune-i doamnei că-ți ceri scuze, otreapă, zic, pen' c-altfel te burdușesc pîn-au să iasă toate părerile de rău din tine. Executarea !

Așa, doar ca să-l mai iuțesc, cu degetu' mare îi turteso nasu' — care și așa nu mai era-n stare prea bună.

Se conformează și spune ce trebuie să spună.

Îl scot afară, în capu' scărilor ce coboară pînă la ringu' de dans, și-i fac vînt jos. Se rostogolește cu salturi impresionante. Cînd ajunge jos, se oprește-n fund c-o expresie de parc-ar fi-ncercat să-și amintească cum îl cheamă.

Mă-ntorc.

— Ascultă, Periera, zic. Unde locuiește băiatu' ăla, Maloney ?

Spune că stă undeva pe lîngă Indio, așa că-i zic să scoată o mașină și să-l ducă pe Maloney acasă. Are aeru' că vrea să protesteze, da' se răzgîndește. Îi spun că n-ar strica să-l ia cu el și pe otreapa de Fernandez, ceea ce se declară de acord să facă.

Mă-ntorc către Henrietta. Ochii ei zîmbesc ușor. Îi fac cu ochiu' ostentativ.

— Ia-ţi mantou', surioară, îi zic. Facem o tură cu maşina-mpreună. Aş vrea să-ţi vorbesc.

Se uită la mine şi rîde.

— Eşti tare, domnule Frayme! spune ea.

Capitolul IV

PORTRETUL UNUI DETECTIV

Aşezat în maşină, conduceam fără grabă, în timp ce Henrietta fuma o ţigară cu privirea aţintită drept înainte. Mă simţeam destul de bine. Mă gîndeam că dacă treaba asta de detectiv n-ar avea amestec cu-atîtea crime, ar fi o meserie grozavă.

După puţin o-ntreb dacă doreşte să meargă undeva în special şi ea spune că nu, da' dacă mergem drept înainte şi-o facem la dreapta, vom ajunge curînd la un local unde se ţine deschis toată noaptea şi că după părerea ei n-ar strica dac-am bea nişte cafele în timp ce stăm la o parolă.

Îi arunc o privire cu coada ochiului şi vă mărturisesc că dama asta-i prima-ntîi. Are-un fel deosebit de-a vorbi şi de-a face toate cele, care te pune pe gînduri. Majoritatea femeilor ar fi ars de nerăbdare să afle despre ce voiam să vorbesc cu ele. Henrietta asta, însă, nu-ntreabă o vorbă. Stă doar liniştită pe locu' ei, privind drept înainte cu ochii aceia albaştri ca safirul şi cu-n zîmbet uşor schiţat pe buze. Îmi trezeşte curiozitatea, pentru că nimic nu pare s-o intereseze prea mult — nici chiar propria ei persoană — şi nu există multe dame de felu' ăsta.

Curînd ajungem la intersecţia despre care ea vorbise ş-o luăm la dreapta. Departe, în faţă, pot să văd luminile acelui local unde mergem să luăm cafele. Încetinesc puţin, pentru ca să am timp să mă gîndesc la şpilul pe care am să-l fac cu Henrietta asta. Cred că trebuie să-i spun o baliverna oarecare de natură s-o facă să se debutoneze, fără ca totuşi să dau în vileag cine sînt şi ce fac p-aici. Din experienţă ştiu că dacă trebuie să spui o minciună, e preferabil să fie ticluită dinainte, aşa că mă frămînt să născocesc o intrigă pe care

să i-o bag pe gît şi după ce-am combinat-o, înfig acceleratrou' pînă-n fund şi gonim tare.

Deodată-ncepe să vorbească.

— Cred că i-ai administrat o lecţie bună lui Fernandez, domnule Frayme, spune, privindu-mă cu coada ochiului. Are impresia că-i mare bătăuş. Dar poate c-o să-şi schimbe părerea după scărmăneala pe care i-ai tras-o.

— N-a fost mare lucru, îi zic. La drept vorbind, nu-l am la stomac pe Fernandez ăsta. Îmi face impresia că-i un nemernic şi nu mi-a plăcut de loc să-l văd cum trage-n prietenu' dumitale ca la sac. Băiatu' ăsta, Maloney, pare-a fi de treabă.

— E destul de bun, spune, mie-mi place.

Opresc maşina, ceea ce-o face să-ntrerupă conversaţia.

Intrăm în local. E obişnuita clădire din chirpici c-un singur etaj, cîteva mese-mprăştiate primprejur ş-un chelner pe jumătate adormit, care serveşte cafele cîtorva indivizi dubioşi aşezaţi în juru' unei mese. În afara lor nu mai e nimeni în local.

Luăm loc şi comandăm cafele. Îi ofer o ţigară şi după ce i-am dat foc, o ţine ridicată şi se uită la rotogoalele de fum.

— Cred că după cele-ntîmplate Fernandez n-o să te mai poată-nghiţi, domnule Frayme, spune, şi nici nu vreau să mă gîndesc ce m-aşteaptă din partea lui...

O-ntreb ce vrea să spună cu asta.

Rîde, şi-i văd dinţişorii sclipind.

— Fernandez vrea să mă mărit cu el, spune. Crede că-i îndrăgostit lulea de mine, dar ce-o să creadă mîine după un mic tratament cosmetic, cînd va putea să facă ochii mai mari şi să-şi studieze vînătăile, zău dacă ştiu.

— Ia te uită, zic, şi eu care credeam că erai în vorbă cu Maloney al dumitale ! Să nu-mi spui că te-ai gîndit cu-adevărat să faci cuib c-o pasăre de teapa lui Fernandez !

Zîmbeşte din nou. Să fiu al dracu' că-i o damă misterioasă !

— Nu ştiu ce gîndesc, spune. Poate că *va trebui* să mă mărit cu Fernandez. Mă priveşte şi rîde scurt. Ar fi însă mai bine să nu ne preocupe persoana lui chiar acum. Spune-mi, ce-ai vrut să vorbeşti cu mine ?

Chelnerul aduce cafeaua şi aroma ei îmi gîdilă nările. Henrietta se-ntinde după cafea. În timp ce-şi ridică ceaşca la gură, îi cade mantou'-din spinare şi observ că are o pereche de umeri de parcă şi-a luat o copie după dama aia Venus, despre care probabil c-aţi auzit şi se pare că la vremea ei a făcut multe victime pe sus şi pe jos. Henrietta mă ocheşte e-o admir şi-mi aruncă o privire dojenitoare şi ironică-n acelaşi timp, ca pentr-un puşti care s-a obrăznicit, şi-ncep să mă gîndesc că dama asta are un fel de a fi pentru care mi-aş putea pierde mintile dac-aş fi un tip care se dă în vînt după forma umerilor, ceea ce probabil c-aş face, doar că tocmai atunci cînd încep să mă-ncălzesc pe chestii d-astea, mă pomenesc trimis la celălalt capăt al ţării într-o cercetare oarecare.

Ei, acu-i dăm drumu', mă gîndesc în sinea mea, şi mă lansez în şpilu' pe care l-am ticluit în maşină în timp ce conduceam către bomba asta.

— Iată, scumpă doamnă, cum stau lucrurile, îi spun. Lucrez pentru un birou de avocatură din New York, şi eu conduc sucursala din Mexic, de la Magdalena. Acu' vreo lună, pe cînd m-aflam c-o treabă la New York, am avut de-a face c-un cetăţean care lucrează la bioru' procurorului districtual d-acolo. Omu' ăsta-ncepe să-mi povestească despre sinuciderea soţului dumitale, Granworth Aymes, din ianuarie trecut, şi-mi spune c-au găsit cîteva elemente noi grozav de interesante, care, zic ei, le permit să redeschidă cazu'.

Fac o pauză şi-ncep să-mi beau cafeaua. Cu ochii o supraveghez peste marginea ceştii. Observ că degetele-n care ţine ţigara îi tremură, iar gura e-ncercuită de-o paloare-ntinsă. N-aş crede că i-a făcut prea mare plăcere ceea ce tocmai îi spusesem.

Face un efort să se stăpînească, da' cînd începe să vorbească, nu mai are vocea gravă de pîn-acum. Se simte emoţia.

— Foarte interesant ce spui, zice. Ce fel de elemente noi au putut să mai găsească? Nu credeam că mai interesează pe cineva sinuciderea soţului meu. Eram convinsă că e lămurită şi-nchisă.

Striveşte chiştocu-n scrumieră. Între timp şi-a recăpătat stăpînirea de sine. Las ceaşca jos, îi ofer altă ţigară şi-mi aprind una şi mie.

— Vezi, lucrurile stau cam așa, continui. Ancheta judiciară asupra decesului cuiva n-are prea mare importanță cînd procurorul districtual însărcinat cu cazu' crede c-a găsit ulterior ceva elemente materiale noi care-l pun în altă lumină. În fine, tipu' de la birou' procurorului districtual mi-a spus c-au descoperit că nu erai în Connecticut în noaptea cînd Granworth Aymes se presupune că s-ar fi sinucis. Au descoperit că erai la New York și, pe lîngă asta, le-a intrat în cap ideea că ultima persoană care l-ar fi văzut pe Granworth Aymes înainte de-a muri ai fi fost dumneata, pricepi?

— Pricep, zice. Vocea i-a devenit înfundată, lipsită de viață.

— Oamenilor ăstora le intră tot felu' de idei ciudate-n cap, spun, da' dumneata știi cum sînt stiețeii și procurorii. Nu trăiesc pînă nu pun ceva în cîrca cuiva. Nici nu și-ar face meseria dacă nu le-ar face plăcere să bage lumea la apă.

Vezi dumneata, se pare că cineva le-a vîndut un pont p-acolo că Granworth Aymes nu s-ar fi sinucis. C-ar fi fost, adică, scurtat cu-n cap.

Își scutură scrumu' țigării.

— Asta mi se pare ridicol, domnule Frayme, spune. Paznicul de pe docul lui Cotton a depus doar mărturie că l-a văzut pe Granworth conducînd mașina peste chei. Or, așa ceva pare să fie o sinucidere... nu crezi?

— Ba da, îi zic, asta e-n regulă, da' trebuie să-ți spun ce s-a mai întîmplat. Omu' ăsta de la birou' procurorului districtual îmi zice c-au primit niște informații după care dumneata ai strecurat băncii d-aici o obligațiune falsă și, desigur, treaba asta a fost raportată guvernului federal. Organele de resort, firește, au încredințat treaba unui detectiv și tipu' ăsta cotrobăie prin New York și-l ia pe paznicu' de la docu' lui Cotton la-ntrebări și după puțin scoate la lumină tot adevăru' despre afacerea asta. Crede-mă, doamnă, că ceea ce paznicu' a zis c-a văzut e una, iar ceea ce a văzut cu adevărat e cu totu' alta, pentru că paznicu' i-a spus detectivului c-a văzut mașina lui Granworth Aymes mergînd încet în lungu' cheiului și că, pe la jumătatea distanței, cînd a intrat în umbră, ușa de la volan s-a deschis și cineva a ieșit afară. N-a putut să vadă cine e, da' a văzut că e o femeie. A văzut-o că se-ntoarce și s-apleacă în interioru' mașinii și c-apoi a-nchis ușa. Mașina pornește din

nou, ia viteză, se ciocnește de-un stîlp de lemn și-i proiectată peste margine, drept în fluviu.

— Aha ! spune ea. Și, mă rog, de ce n-a spus paznicul povestea asta la ancheta judiciară ?

Zîmbesc.

— Se pare c-avea un motiv, doamnă, îi zic, și încă un motiv foarte bun. Și-a ținut fleanca despre acest mic incident, pentru că un anumit individ, pe numele său Langdon Burdell, un tip care fusese secretaru' soțului dumitale, i-a dat o mie de dolari ca să uite tot, în afară de faptu' c-a văzut mașina izbită de stîlp și proiectată peste margine.

Mă privește ca lovită de trăsnet.

— Se pare că tipu' ăsta, Burdell, e animat de sentimente amicale față de dumneata, îi zic, pentru că-i spusese detectivului, cu ocazia unei întrevederi anterioare, că nu erai la New York în noaptea aia, ci la Connecticut ; și se pare nu numai c-a spus, da' în noaptea aia, după deces, s-a repezit pîn-acolo și l-a mituit gras pe paznic ca să nu sufle o vorbă despre femeia asta.

Ei bine, ce se poate deduce din toate astea ? zic. Se poate deduce că Granworth Aymes putea fi mort cînd a fost suit în mașina aia. Se poate deduce că la volan putea fi femeia, nu-i așa ?

Timp de un minut ea nu spune nimic. O văd că-și umezește buzele cu limba. A primit destul de bine șocu' ăsta, da' cred că e speriată. Își recapătă însă destul de repede stăpînirea de sine.

— S-ar fi descoperit la autopsie dacă Granworth fusese omorît, spune.

— Poate că da, îi zic, și poate că ba. Da' tipu' de la birou' procurorului districtual îmi spune că Granworth a fost zdrobit cînd a căzut în fluviu. Amintește-ți că atunci cînd mașina s-a ciocnit de fundu' apei, el s-a izbit tare de parbriz. Teasta era sfărîmată, da' ăsta putea să fi fost rezultatu' unui tratament pe care să-l fi primit el înainte ca să fie suit în mașină.

— Nu-nțeleg nimic din toate astea, îmi zice. Și nu-nțeleg de ce Langdon Burdell să dea mită paznicului ca să spună o poveste care nu era adevărată. De ce să fi făcut asta ?

— Întreabă-mă ca să te-ntreb, doamnă, îi zic. Da' cred că birou' procurorului districtual poate să afle şi treaba asta, dacă vor să se pună pe capu' cuiva.

O-ntreb dacă mai vrea cafea şi spune că da, aşa că dau comanda. În timp ce aşteptăm ca să ne-o aducă, n-o pierd din ochi pe Henrietta, şi observ că-şi frămîntă creierii foarte intens, ceea ce nu mă surprinde, pentru că se pare că i-am furnizat un subiect de meditaţie.

Cînd soseşte cafeaua, o soarbe ca şi cum ar fi fost fericită că are ceva de făcut. Apoi lasă ceaşca jos şi se uită drept în ochii mei.

— Mă-ntreb de ce ţi-ai dat osteneala să-mi spui toate astea, domnule Frayme ? zice. Ce gînduri ai ? Ce-ai vrut de la mine ?

— Nu e vorba de gîndurile mele, Henrietta, îi zic. E vorba despre ce se petrece în minţile celor de la birou' procurorului districtual din New York. Lucrurile stau cam aşa. Prietenu' meu, care lucrează acolo, spune că nimeni nu era preocupat nici cît negru sub unghie dacă Granworth Aymes şi-a luat viaţa singur sau nu pînă cînd a ieşit la iveală afacerea asta de falsuri. Ancheta circumstanţelor decesului fusese terminată şi dosaru-nchis, cînd apare deodată chestia asta cu obligaţiunile de stat. Ei da' asta-i o treabă de interes federal şi oamenii de la birou' central de cercetări din Washington sînt ferm hotărîţi să afle cine a falsificat obligaţiunile alea. Dacă vor descoperi treaba asta, totu' va fi-n regulă şi nu vor mai avea nici un interes să zgîndărească lucrările anchetei cu privire la circumstanţele decesului sau altceva.

Cînd am fost aseară la hacienda Altmira, băiatu' ăla Sagers, tipu' care lucra acolo şi care urma să plece azi la Arispe, mi-a spus că eşti doamna Henrietta Aymes şi m-am hotărît să te pun la curent cu toate chestiunile astea şi uite de ce :

Să presupunem, de dragu' discuţiei, că ştii ceva despre falsificarea asta. Să presupunem că ştii cine-s autorii. Ei bine, în locu' dumitale i-aş da pe faţă. Vinde-mi pontu'. Apoi, cînd mă-napoiez la New York pot să trec discret informaţia amicului meu din birou' procurorului districtual şi dacă e suficient de bună pentru ca ei s-o paseze oamenilor de la birou' central de cercetări din Washington şi să-i satisfacă, nu cred că vor mai dori să redeschidă cazu' ăla cu soţu' dumitale...

Vezi dumneata, oamenii ăia cred că trebuie să ştii ceva despre falsificare. Şi dacă nu te laşi cu ceva informaţii, e ca şi sigur că vor redeschide dosaru' ăla în legătură cu decesu' soţului dumitale, numai ca să aibă un mijloc cu care să te constrîngă să vorbeşti. Pricepi ?

— Pricep, spune, dar n-am pentru nimeni nici un fel de informaţii. Pachetul de obligaţiuni de stat pe care l-am adus cu mine aici a fost scos din tezaurul băncii, unde soţul meu avea un seif în care le ţineam. Din cele spuse de domnul Burdell, am înţeles că seiful a fost deschis cu cheia găsită asupra trupului neînsufleţit al soţului meu şi luată de avocatul său, care mi-a predat obligaţiunile. Asta-i tot ce ştiu. Cît priveşte redeschiderea anchetei în chestiunea decesului soţului meu şi insinuarea c-aş fi fost la New York în noaptea aceea, dă-mi voie să cred că vor trebui să dovedească treaba asta, nu-i aşa ?

— Firește. Presupun că vor trebui s-o facă, îi zic.

Mă gîndesc că toate dovezile necesare sînt în cele trei scrisori ale ei către Granworth, pe care le-am depus în seiful hotelului Miranda House.

— Oricum, a fost drăguţ din partea dumitale că m-ai prevenit, spune. Se pare că-ţi sînt îndatorată pe multe chestii, domnule Frayme, şi-acum, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să mă-ntorc acasă.

Ieşim, ne suim în maşină şi pornim înapoi. Mă prefac că nu ştiu unde locuieşte şi ea-mi arată drumu'. O las la poartă şi mă-ntreb cum va reacţiona cînd va descoperi că cineva i-a subtilizat cele trei scrisori — trei scrisori care pot însemna o mulţime de necazuri pentru dama asta.

Îmi urează noapte bună. Coboară din maşină şi face cîţiva paşi către poarta fermei. Cînd ajunge la ea se-ntoarce, mă priveşte şi arborează un zîmbet.

Să fiu al dracului dacă Henrietta asta n-are nervi tari !

Pornesc maşina şi merg fără grabă şi fără ţel. Nu observ unde merg, pentru că mintea mi-e preocupată cu cele ce mi-a spus. Una peste alta, ea pare să primească afacerea asta cu destul calm.

Există vreo cîteva lucruri pe care nu le-nţeleg la Henrietta. Nu pot înţelege de ce-a insinuat c-ar putea fi *obligată* să se mărite cu Fernandez şi nu pricep nici în ruptu' capului de ce-a păstrat cele trei scrisori pe care i le-a scris lui Gran-

worth — scrisorile care conţin dovada că l-a văzut în noaptea cînd a murit — în loc să se descotorosească de ele pronto.

Nu cred, însă, ca ea să ştie ceva despre suprimarea lui Sagers. Cînd i-am pomenit numele şi am zis că e tipu' care urma să plece la Arispe, am fixat-o aşa cum pîndeşte-o pisică şoarecele şi n-am văzut-o nici măcar clipind din ochi.

Şi cred că are suficient sînge rece ca să-l fi omorît pe Aymes. Să facem cîteva presupuneri. Să zicem că s-a înapoiat la New York după ce-a scris scrisorile alea, pentru că s-a hotărît să aibă o explicaţie cu Granworth în privinţa femeii aleia cu care s-ar fi ţinut el. Nu-i exclus ca Granworth să se fi-ntîlnit cu ea undeva în maşina sa, pentru că atunci cînd am vorbit cu Burdell despre cele-ntîmplate, cînd am fost la New York, înainte de-a veni încoa', el mi-a spus că Aymes plecase de la birou „ca să se-ntîlnească cu nişte oameni" şi avea un aer puţin agitat. Poate că urma să se-ntîlnească cu Henrietta. Buuun, care va să zică se-ntîlnesc şi se ceartă-n draci. Mai e posibil, de asemenea, ca-ntre timp ea să fi descoperit că obligaţiunile pe care i le dăduse erau false. Şi ce-a urmat? Aymes e la volanu' maşinii într-un loc nu prea umblat şi ea-i zdrobeşte capu' c-o lovitură pe care i-o trage cu mîneru' revolverului, sau cu vreun alt obiect, şi-l achită. Apoi îi vine o idee. Îşi aduce aminte cum mai făcuse el o tentativă de sinucidere cînd se aruncase în East River şi crede că poate să profite de asta pentru a crea nişte aparenţe-nşelătoare. Îl împinge de la volan pe locu-n care şezuse ea în faţă. Apoi se suie la volan şi conduce pe căi ocolite pînă cînd ajunge la docu' lui Cotton, care e cam părăsit. Nu-l observă pe paznicu' de la capu' docului. Coboară, lăsînd motoru' să meargă, întoarce volanu' aşa ca botu maşinii s-o ia spre marginea cheiului, se-apleacă şi-apasă c-o mînă ambreiaju' şi cu cealaltă bagă maşina-n viteză. Apoi, în timp ce maşina se pune-n mişcare, se dă la o parte şi-nchide portiera. Asta ar explica de ce maşina s-a izbit de stîlpu' de lemn înainte de-a sări în fluviu.

Cred c-ar fi putut s-o facă-n felul ăsta şi cred că nu-i lipseşte nici sîngele rece ca s-o facă. Faptu' că e drăguţă n-are nici un fel de importanţă. Am mai cunoscut şi altă dată dame drăguţe care şi-au expediat tipii pe lumea cealaltă — şi care au mai scăpat şi basma curată pe deasupra!

Am înaintat pe şosea o bună bucată şi fără grabă, iar la distanţă, scăldată de lumina lunei, îmi apare drept în faţă hacienda Altmira cu zidurile ei albe. Mă-ntreb dacă Periera l-a livrat pe tipu' ăla Fernandez la locuinţa sa şi mă-ntreb cum s-o mai fi simţind celălalt individ, Maloney. Se pare că Henrietta i-a căzut cu tronc la inimă lu' Maloney ăsta. Am observat după felu-n care se uita la ea. Avea privirea aia cam zurlie pe care-o capătă un tip cînd încep să i s-aprindă călcîiele după o femeiuşcă şi mă gîndesc c-ar face bine să fie prudent cu Henrietta. Cred că ea ar fi-n stare să-l şi fraiereascâ, dac-ar vrea. Poate că se foloseşte de el ca să-l facă gelos pe Fernandez — nu poţi şti niciodată cu femeile.

Trec prin faţa haciendei, ocolesc ş-o iau destul de-ncet prin spatele clădirii. Încep să devin curios. Mă-ntreb dacă l-au scos pe Sagers din sacu-n care era băgat în frigider şi dacă l-au îngropat undeva în deşert. Cred că treaba asta s-a făcut destul de devreme, ieri de dimineaţă.

Şi pentr-un motiv oarecare, ce-mi rămîne obscur, simt c-aş vrea s-arunc o privire. Am un fel de presimţire în chestia asta, şi cînd mi se-ntîmplă să am o presimţire, întotdeauna mă conduc după ea.

Opresc maşina în spatele unui zid din chirpici, vechi şi ruinat, care merge-n prelungire de la capătu' garajului, ridic ochii spre fereastre şi mătur cu ochiu' întreaga clădire. Nu văd nici un fel de lumini şi nu s-aude nici un zgomot. Rămîn în umbră şi mă strecor pe lîngă zid pîn-ajung în dreptu' ferestrelor de pe partea ringului de dans şi-n mai puţin de două minute sînt înăuntru.

Sala e-ntunecată, numai ici-colo sînt pete mari de lună. Ciulesc urechile, da' n-aud nici un zgomot, aşa că merg tiptil pînă la bar, trec peste el şi mă pun pe lucru ca să deschid uşa cămării din spatele barului. Cedează şi intru. După ce-am închis uşa, aprind bateria pe care am luat-o cu mine din maşină şi mă-ndrept către figidere. Le deschid p-amîndouă şi constat că Sagers a dispărut. M-aşteptam să nu-l mai găsesc, pentru că cel care l-a curăţat avea, probabil, de gînd să-l şi care d-aici, înainte de-a se redeschide clubu'.

Pe-un raft, în colţ, de partea cealaltă, sînt nişte sticle. Mă duc acolo şi le examinez; văd că una-i o sticlă de rachiu mexican, care fusese deschisă. M-aşez pe-o ladă şi trag

o duşcă din sticla asta şi cu toate că rachiu' e-al dracului de tare, tot e mai bine aşa decît fără băutură.

Stau cu sticla-n mînă, plimb lumina jur-împrejur şi mă mir de ce-am simţit nevoia asta de-a reveni să văd dacă l-au îndepărtat pe Sagers. Era un lucru pe care trebuia să fi ştiut c-o să-l facă. În timp ce mă gîndesc la asta, lumina se opreşte în colţ asupra unei lăzi de gunoi. De sub capac se vede ieşind ceva care seamănă cu colţu' unei scrisori. Mă duc pîn-acolo, ridic capacu' şi-ncep să examinez resturile dinăuntru. În lada asta se găsesc tot felu' de vechituri pe care le-ntorc cu picioru'.

Deodată-ntorc ceva asemănător c-o fotografie care-a fost ruptă-n două. Scot afară cele două bucăţi şi le potrivesc laolaltă. Poza a fost tăiată dintr-un ziar şi dedesubtu' ei pot să văd titlu' destul de şters, fiindcă fusese-ndoit.

Iau cu mine poza şi mă-ntroc la ladă, pe care m-aşez iarăşi, ca s-o privesc la lumina bateriei. Îmi face impresia că l-am mai văzut undeva pe tipu' din poză. Da' ce-am mai tresărit pe urmă! Stau şi văd că-i o fotografie de-a mea tăiată dintr-un ziar. Netezesc titlul şi-l citesc. Scrie „Portretul unui detectiv, Instantaneu exclusiv al lui Lemuel H. Caution, agentul federal care a arestat banda hoţilor de copii a lui Yelltz".

Apoi îmi amintesc. Asta-i o fotografie de-a mea apărută în *Chicago Times* acum doi ani, după ce-am rezolvat cazu' Yelltz. Mi-aduc aminte ce furios am fost cînd mi-au pus mutra-n ziar ca să mă poată recunoaşte toţi tîlharii de la prima vedere.

Într-o parte a pozei, pe marginea albă a ziarului stă scris ceva. Privesc mai îndeaproape. Scrie „Asta-i tipul".

M-am lămurit. Acum încep să-nţeleg unele lucruri. Se pare că cineva a trimis fotografia mea aici şi a scris pe ea „Asta-i tipul" pentru ca altcineva să mă recunoască cînd voi ajunge. Cred că poza a trimis-o cineva din New York, care ştia că mi se-ncredinţase cazul, astfel ca indivizii d-aici să ştie că urmează să se-ntîmple ceva.

Va să zică ăsta-i motivu' pentru care l-au omorît pe Sagers! Mă pocneşte ca un glonţ. Cînd am apărut la hacienda Altmira pentru prima oară, ăştia ştiau cine sînt. Jocu' meu cu Sagers nu i-a păcălit. Aşadar şi-au dat seama că el lucrează cu mine, iar cînd le-a spus în noaptea aia că pleacă

la Arispe, așa . cum ne vorbiserm, l-au achitat. Au crezut că știe ceva mai mult decît arată și nu voiau să riște.

-Mai trag un gît de rachiu mexican și-ncerc să mă concentrez un pic. Cine-ar putea fi individu' care-a decupat poza și-a trimis-o aici pentru ca ăștia să m-aștepte. Nu s-ar putea să fie același individ care s-a obosit să-mi scrie bilețelul anonim la New York, ca să mă trimită-ncoa' după scrisorile pe care le avea Henrietta ? Mă prind că s-ar putea.

Individu' ăsta știe de scrisori. Le potrivește ca să mă facă să viu după ele aici. Făcînd așa, știe că trebuie să-mi dea prin cap ideea că Henrietta•asta l-a curățat pe Granworth Aymes și-și mai dă și osteneala să trimită cuiva o poză aici, ca ăștia să știe cine sînt eu.

Și ce urmărește-n fond cu toate astea ? Oare ca să m-aducă aici pentru c-ar fi mai ușor să mă steargă din controale decît în oricare alt loc ?

Mă ridic de pe ladă. Afacerea asta de falsuri începe să mă captiveze. Ițele se-ncurcă-ntr-așa hal, încît n-o să treacă mult și-am să cred că eu sînt autoru'.

Da-n străfundurile capului meu am o idee pe care-o voi exploata. Ideea că pungașu' ăla de secretar, Burdell, a fost cel care mi-a trimis scrisoarea aia anonimă, pentru ca să vin aici și să mă apropii de Henrietta și să declanșez ceva ce s-ar termina cu arestarea ei pentru omor cu premeditare. Și dacă nu greșesc în privința asta, pentru ce o face ? Oare o face pentru că se crede util în felul ăsta justiției sau pentru că are vreun motiv s-o lichideze pe Henrietta ?

Mai trag o dușcă de rachiu mexican și-mi pun poza la loc în lada de gunoi — adică-n locul unde-ar vrea să mă vadă o grămadă de bandiți — și-o iau din loc. Ies afară, pornesc mașina și-o iau înapoi spre Palm Springs, pentru c-am ajuns la convingerea c-a sosit momentu' să acționez în afacerea asta. Socotesc că dacă nimeni altu' nu vrea să declanșeze ceva, n-ar strica să-ncep eu.

Cînd ajung înapoi la hotelu' Miranda House găsesc o telegramă care m-aștepta. E cifrată și conține răspunsu' la cea pe care-am trimis-o biroului central de cercetări din New York cerînd informații despre oamenii din serviciul lui Granworth Aymes la data morții sale. Sună așa :

„Salariații lui Aymes precum urmează stop Langdon Burdell de șapte ani în serviciu în prezent continuatorul aface-

rilor lui Aymes sub propriul său nume la New York stop Enrico Palantza fecior în apartament de patru ani în serviciu domiciliul actual necunoscut stop Marie Therese Dubuinet cameristă a doamnei Henrietta Aymes actualmente în serviciul doamnei John Vlaford la New York stop Juan Termiglo şofer de trei ani în serviciu domiciliul actual necunoscut. Vă expediem fotografii Palantza Dubuinet şi Termiglo în decurs de două zile stop".

N-am aflat mare lucru din asta şi-ntre noi fie zis nici n-am crezut atunci c-o să-mi fie de mare folos dacă o să am fotografiile acestor indivizi.

Aprind o ţigară şi iar îmi pun creierii la treabă. Cred că deocamdată nu mai am ce face p-aci. Mi-e perfect perpendicular dacă Henrietta se hotărăşte să se-njuge cu Maloney sau cu Fernandez, căci nu asta e cheia problemei.

O altă chestie e c-aş vrea să am o mică parolă cu tipu' ăsta, Burdell. Socotesc c-ar putea să-mi spună vreo cîteva lucruri pe care-aş dori să le cunosc şi dacă poate, eu zic c-am să mă-ntorc aici, să fac o ispravă-n toată regula.

În fundu' capului mă obsedează ideea că Henrietta mă driblează. E ceva foarte plăcut în mutra acestei dame, da' asta nu dovedeşte absolut nimic.

Mi-aduc aminte de-o muiere din Nogales la frontiera dintre Arizona şi Mexic. Era o păpuşică de femeie. Muierea asta avea o mutrişoară de sfîntă şi vorbea ca din Scriptură. Era mexicană şi-şi propusese să-şi îmbogăţească bagaju' de cunoştinţe şi să-nveţe engleza, pe deasupra citind în fiecare seară soţului ei istoria războiului civil. El era ceva mai în vîrstă decît ea şi cam urîcios din fire. În timp ce c-o mînă ea-i citea istoria războiului civil, cu cealaltă îi mesteca arsenic în cafea.

Într-o zi tipu' ăsta o mierleşte. Îi trage o văicăreală mare şi dă ortu' popii. Un sticlete bănuitor o bagă pe damă la răcoare pentru omor, deşi ea pretindea că istoria războiului civil trebuie să-i fi cauzat junghiu' ăla în stomac.

Cînd e trimisă-n judecată, găseşte-un avocat pişicher, uns cu toate alifiile, care o-nvaţă să-şi acopere toată faţa cu-n văl şi să plîngă tot timpu' cît va sta în faţa Curţii. Norocu' îi surîde. Juriul nu cade de acord şi se trimite procesu' spre rejudecare. De data asta-şi angajează un alt avocat. Asta habar n-are de lege, da' credeţi-mă că ştie să tragă sforile. Pentru proces, o-mbracă-ntr-o rochie neagră de dantelă, lipită pe

corp şi-n ciorapi roz de culoarea pielii, din mătase naturală. O plasează-n boxă, cu-n juriu selecţionat anume din domni în vîrstă de peste şaptezeci de ani fiecare, fără excepţie, şi ăştia se zgîiesc la ea şi se pronunţă că-i nevinovată, fără să iasă măcar din sală pentru deliberare.

Judecătoru' — care şi el e-un mameluc bătrîn — o dezbracă cu privirea şi se declară de acord cu verdictu'. După proces îi găseşte o slujbă la curăţătoria din cartier, iar felu-n care moşulică obişnuia s-o frecventeze ca să-şi ducă rufele la spălat nu e treaba nimănui.

Ceea ce demonstrează că nu poţi şti niciodată cum stai cu damele — mai ales cînd au pe vino-ncoa. O damă, cu cît are mai mult lipici, cu atît ies buclucuri mai mari.

Iar Henrietta are lipici cu vîrf şi-ndesat. Băiete, are tot ce-i trebuie şi din toate cu prisosinţă. Cînd o priveam bînd cafea, mă gîndeam că era, poate, la fel ca muierea din Nogales.

Da' nici chiar în cazu' ăsta n-aş fi regretat dac-aş fi fost bărbat-su. Aş fi renunţat doar la cafea, asta-i tot.

Capitolul V

CHESTII SIMPLE

Sînt înapoi la New York.

Poate mă credeţi fraier că-mi dau atîta osteneală, da' iată cum văd eu lucrurile:

Mi-ar fi fost uşor s-o-nhaţ pe Henrietta pentru prezumţie de omor şi s-o aduc înapoi aici. Aş fi putut determina poliţia din New York să redeschidă ancheta pentru stabilirea circumstanţelor decesului lui Aymes, şi poate că dînd în vileag scrisorile ei către Granworth aş fi fost justificat. Da' la ce-ar servi, dacă ea n-are habar despre falsuri; şi chiar dacă i-ar fi făcut de petrecanie lui Aymes, trebuie totuşi să-nţelegeţi că nu-s decît un copoi federal, care cercetează o afacere de falsuri şi nicidecum un individ care-şi face de lucru dînd lecţii sticleţilor din New York cum să-şi facă meseria.

Pe deasupra, mai îmi forfotesc în cap o mulţime de idei. Am o bănuială ş-am de gînd s-o verific, iar bănuiala asta

desigur îl include şi pe Langdon Burdell, care, dacă vreţi să ştiţi, încearcă să mă ducă de nas. O să vedeţi în curînd de ce.

Îmi fac formele la aeroport, mă instalez la hotelu' meu obişnuit, fac un duş, mă schimb, şi după ce-am ras un coniac mic, cu titlu preventiv contra infecţiilor, sar într-o maşină-şah şi-o iau din loc spre centru, la birou' lui Burdell.

Burdell continuă vechea afacere a lui Granworth şi stă-n acelaşi bloc de birouri.

Urc cu ascensoru' şi intru. În anticameră, o pupăză ciocăneşte la o maşină de scris. Poartă tocuri franţuzeşti de zece centimetri ş-o coafură turn, care-ar face-o pe Maria Antoaneta să pară aranjată după ultimu' răcnet.

Poartă cercei lungi de jad şi-are-o expresie ca şi cum cineva i-ar arde plută sub nas tot timpu'; iar cînd intru şi se ridică de la maşină, face cîţiva paşi legănîndu-şi fundu-ntr-un stil care-ar convinge juriul unui concurs de frumuseţe s-o aleagă regină, dacă nevestele respectivilor n-ar fi p-acolo.

După aspectu' mutrei, frecventează asiduu vreun salon de-nfrumuseţare şi are nişte buze pictate cu-n ruj care-i cam cu patru nuanţe prea deschis.

E un lucru al dracului de nostim, da' am constatat că din circa şaizeci şi patru de pupeze doar una foloseşte nuanţa potrivită de ruj. Şi-ori de cîte ori dau de-un unicat din ăsta, e-ntotdeauna grăbită să se ducă undeva, sau e măritată, sau are alte complicaţii ce nu m-ajută s-avansez de loc.

Îi spun că vreau să vorbesc cu domnu' Burdell şi ea zice că e la birou, da' că trebuie s-aştept pen' c-are o şedinţă. Îi răspund prompt c-aş fi nevoit să comit hara-kiri c-un cuţit pentru deschis conserve dac-aş fi silit s-aştept să vorbesc cu domnu' Burdell şi intru direct în birou' lui, care-i despărţit, în fund, de restu-ncăperilor printr-o uşă masivă de stejar cu incrustaţii decorative.

Burdell e aşezat în spatele unui birou mare şi tocmai trage o duşcă de whisky dintr-o sticlă impresionantă.

Ridică ochii la mine şi zîmbeşte.

— Încîntat să te văd, domnule Caution, spune. Intră, te rog. N-am nici o treabă.

Pun pălăria pe capu' unei figurine mari din bronz, reprezentînd un boxer, pe care-o foloseşte ca presse-papier,

iau loc în fotoliu' din faţa lui şi mă servesc c-o ţigară dintr-o cutie de-argint clasa una.

— Ascultă, Burdell, îi zic, vreau să vorbesc cu tine şi-i bine să m-asculţi şi să nu-ncerci să-mi pui vreun cioc, dacă nu vrei să simţi cît pot să fiu de-al' dracului.

Arată surprins. Individu' ăsta, Burdell, e un tip de vreun metru şaizeştrei, cu păr roşcat, ochii roşii şi-o mutră ascuţită c-ai putea să te tai în ea. E un individ de teapa celor care-ar putea să fie buni sau răi, sau nici una, nici alta. E imposibil să-ţi dai seama de ceva, dacă-l priveşti.

— Ascultă, domnule Caution, zice. Nu văd de ce trebuie să-mi vorbeşti aşa. Oare nu ţi-am spus întotdeauna tot ce-ai vrut să ştii?

— Fără-ndoială, i-o-ntorc, doar că vreau să aflu mai multe, asta-i tot. Acum linişteşte-te şi ascultă ce-ţi spun.

Cu două săptămîni în urmă, cînd mi s-a-ncredinţat afacerea asta cu falsuri, am trecut p-aici şi ţi-am pus o mulţime de-ntrebări. Ei bine, principalu' lucru e următoru': susţii că aţi depus mărturie, tu şi personalu' din serviciu' casei lui Aymes, la ancheta pentru stabilirea circumstanţelor decesului, în sensu' că Henrietta Aymes nu era-n oraş în noaptea cînd Granworth şi-a curmat zilele.

Foarte bine. Aşadar, în ziua următoare mă reped la docu' lui Cotton să vorbesc cu paznicu' ăla care-a văzut maşina sărind peste chei şi-l iau la-ntrebări, da' aşa cum ştiu eu. În cele din urmă mărturiseşte că-n dimineaţa de după sinuciderea lui Aymes ai fost acolo şi că ţi-a spus c-ar fi văzut o femeie coborînd din maşina aia la capătu' docului. Spune că i-ai dat o mie de dolari ca să-şi ţină fleanca despre amănuntu' ăsta şi că s-a conformat.

Buuun. După trei zile primesc un bilet anonim în care zice c-ar fi înţelepciunea însăşi dacă m-aş duce la Palm Springs ca să pun mîna pe nişte scrisori pe care le-ar avea Henrietta. Perfect, căci am umblat după ele şi le-am dibuit.

Da' uite că acum mă interesează cine-i tipu' care mi-a trimis biletu' ăla nesemnat, ş-am ajuns la concluzia că tipu' ăla eşti tu. Tu mi l-ai trimis, Burdell, ş-ai să-mi spui de ce, fiindcă eşti o creatură care te contrazici. Mai întîi îl şperţuieşti pe paznicu' ăla ca să nu spună nimic despre damă; apoi, la ancheta pentru stabilirea circumstanţelor decesului, tu şi personalu' de serviciu spuneţi că-n noaptea aia Hen-

rietta Aymes n-a fost în oraș, iar cîteva luni mai tîrziu, după ce te-am vizitat ș-am auzit unele lucruri de la tine, îmi trimiți o scrisoare anonimă care mă duce la Palm Springs, unde găsesc niște scrisori valabile s-o pună pe Henrietta sub acuzație de omor. Ce părere ai? Ascult și vreau s-aud o mulțime. Scrisoarea aia-i scrisă de tine, nu-i așa?

Arată serios.

— Într-adevăr, zice. Eu am scris-o, și-am să-ți spun de ce, și după ce-ai auzit, poate c-ai să-nțelegi motivul care m-a determinat să procedez așa și nu altfel.

Trebuie să-nțelegi situația, zice. În primu' rînd știam că doamna Aymes urma să vină în oraș ca să-l vadă pe Granworth, pentru că văzusem scrisorile pe care i le trimisese. Știam că venea în noaptea cînd el s-a prăpădit, dar la anchetă mi-am ținut gura și-am recomandat personalului de serviciu să tacă — și uite de ce.

Granworth Aymes era o canalie. Nici unul dintre noi nu-l iubeam, dar pentru ea aveam un cult. Știam că el își făcea de cap cu fel de fel de pupeze și că-i făcea viața un infern. Dar cînd a dat lovitura aia și ne-a spus c-avea de gînd să-i dea două sute de bătrîne în obligațiuni de stat, am crezut c-avea de gînd să-ntoarcă o filă nouă și să devină om cumsecade. Așa am crezut, pentru că așa s-a și comportat, dovadă că și-a făcut o asigurare suplimentară și spunea c-are de gînd să se liniștească.

În noaptea cînd a murit, ieșise din acest birou și știam că mai tîrziu urma să se-ntîlnească cu doamna Aymes ca să discute despre muierea aia pe care ea era atît de furioasă. Următorul lucru pe care-l știu, l-am aflat a doua zi de dimineață, cînd a sunat poliția, spunîndu-mi că l-au pescuit pe Granworth din fluviu și că mă cheamă să-l identific. M-am dus și l-am recunoscut.

Știam de asemenea că doamna Aymes se-ntorsese la Connecticut tîrziu în noaptea aceea, deoarece Granworth mi-a spus că ea urma să se ducă înapoi după ce se vor întîlni.

Mi-am închipuit că lucrurile s-au petrecut cam așa: ea l-a văzut și i-a spus tot — că-i un nemernic necredincios, care o-nșală pe toate drumurile și c-are de gînd să-l lase, iar după ce s-au despărțit, că ea o va lua-napoi spre Connecticut. Îl știam pe Granworth. Era un tip impresionabil din fire și probabil că scena-l demontase, motiv pentru care

cred c-a tras ceva la măsea şi poate că s-a hotărît să-şi ia zilele. Aşa cum îl cunosc, probabil c-a băut în compania vreunei muieri la vreo bombă şi aia-i femeia pe care-o văzuse paznicul.

Mi-am zis: dacă voi spune că el s-a-ntîlnit cu doamna Aymes în noaptea aia, poliţia va crede că ea e dama cu care-a fost Granworth; m-am gîndit c-o vor aduce înapoi aici; c-o vor lua la-ntrebări fără menajamente şi că va fi supusă chiar la brutalităţi. Aşa că mă duc la apartament, discut chestia cu personalul de serviciu şi ne vorbim să nu spunem nimic despre faptul că ea fusese-n oraş în noaptea aia. Iau un miar pe care Granworth îl avea în sertarul biroului său şi-l ating pe paznic ca să-şi ţină fleanca. Credeam atunci că Granworth îşi curmase zilele şi nu vedeam de ce-ar fi implicată şi ea în povestea asta. Îi făcuse el destule necazuri şi cînd trăia.

Foarte bine. Toate lucrurile merg strună, ancheta pentru stabilirea circumstanţelor decesului se termină şi cu asta basta. Însă cîteva luni mai tîrziu apari dumneata şi spui că doamna Aymes a-ncercat să strecoare o obligaţiune falsă la banca din Palm Springs. Îmi pui o mulţime de-ntrebări înainte de-a avea timp să reflectez asupra lucrurilor, aşa că ţi-am servit aceeaşi poveste pe care-am oferit-o şi judecătorului la anchetă. Dar după ce-ai plecat mi-am permis răgazul să-mi adun puţin gîndurile. Ştiam prea bine că obligaţiunile pe care avocatul lui Granworth i le predase Henriettei Aymes erau în regulă. Ele au fost scoase din seiful lui Granworth, în care fuseseră păstrate. Mi-a-ncolţit în minte gîndul că, dacă ea a-ncercat să strecoare o obligaţiune falsă, fără-ndoială că trebuie s-o fi căpătat de undeva şi ştia că era falsă.

Încă ceva. M-am uitat în sertarul acestui birou, unde Granworth pusese cele trei scrisori. Dispăruseră, şi-mi amintesc că după anchetă, cînd ea se-ntorsese de la Connecticut, am văzut-o într-o zi şezînd la biroul ăsta. Îmi încolţeşte o idee ciudată-n cap. Îmi vine ideea că poate-am fost un prost, că-n definitiv poate că totuşi ea l-a curăţat pe Granworth; că ea-i femeia pe care-o văzuse paznicul şi că ăsta-i motivul pentru care dorea să-şi ia scrisorile.

Adevărat, poate c-am ţinut cu ea din capul locului, dar nu-mi place să acopăr crime. Un sentiment de nelinişte m-a

cuprins treptat, mai ales de cînd ai început să dai tîrcoale pe-aici, pentru că ai o reputație valabilă, domnule Caution, și-ncep să mă-ntreb ce mi se va-ntîmpla dacă afli adevărul. Și în privința asta am avut dreptate, dovadă că primul lucru pe care-l faci e să storci adevărul de la paznic, deși treaba asta n-o știam atunci.

M-așez în consecință la mașină și-ți bat o scrisorică pe care n-o semnez, pentru că am văzut lucrurile desfășurîndu-se cam așa. Dacă dumneata te duci la Palm Springs și găsești scrisorile alea, ești liber să faci ce vrei cu ele. Dacă crezi că ea l-a curățat pe Granworth poți face tot ce găsești necesar ca s-o pui sub acuzație sau poți s-o lași în plata Domnului, cum vrei. M-am gîndit că n-are să te intereseze cine-i persoana care ți-a trimis scrisoarea, de vreme ce-ai căpătat informația, și m-am mai gîndit că dacă ai să treci acea scrisoare în contul meu, am să-ți servesc întreaga tărășenie. Deci, asta e. Așa a fost și-mi pare rău dacă ți-am provocat neplăceri prin faptul c-am fost un nătărău și nu ți-am spus adevărul de la bun început.

Mă ridic și-i întind mîna.

— E-n regulă, Burdell, îi zic. Cred c-ai făcut bine să te descarci. Încep să cred că-ntr-adevăr Henrietta asta l-a curățat pe Granworth, și dac-a făcut-o, va trebui să plătească

Ne dăm mîna ș-o iau din loc.

Îi zic pa și pusi damei cu tocurile franțuzești d-afară și cobor cu ascensoru'. Mă reped la birou' intendentului, de lîngă intrare, arăt insigna ș-apuc telefonul. O chem pe telefonista-șefă de la centrala telefonică.

Îi spun telefonistei cine sînt și că tocmai am ieșit din birou' lui Burdell și am convingerea că Burdell va cere în foarte scurt timp o convorbire interurbană de lungă distanță cu Palm Springs. Îi atrag atenția că trebuie să intercepteze convorbirea, s-o stenografieze și să afle cine-i individu' de la celălalt cap, care-o primește. O rog să-mi păstreze stenograma pînă cînd voi veni s-o iau, iar între timp poate să-mi verifice dreptul în baza căruia i-am dat această dispoziție.

Telefonista-șefă îmi răspunde că-i în regulă.

Mă-ntorc apoi la hotelu' unde m-am cazat și mă tratez c-o țigară de foi barosană. Mai întîi de toate, îmi dau per-

fect de bine seama că nici relatarea asta a lui Burdell nu e veridică. Am să vă spun de ce.

Să presupunem că el a ştiut într-adevăr că Henrietta scosese scrisorile din sertaru' biroului, doar ele reprezentau dovada faptului că ea îl văzuse pe Granworth în noaptea cînd a murit. Ei bine, n-ar fi fost oare o dovadă de judecată sănătoasă din partea lui Burdell dacă s-ar fi gîndit că le-a luat *ca să le distrugă,* şi nicidecum ca să le poarte cu ea? De unde a ştiut el că scrisorile se găseau la Palm Springs? Există numai un singur mod în care-ar fi putut avea certitudinea asta şi anume ca vreun ins din Palm Springs să-i fi spus că ele mai erau încă în posesia ei şi că le avea la ferma unde locuia.

În consecinţă, socotesc că după ieşirea mea din birou' său, el va telefona acelui individ ca să-i spună că l-am călcat, c-am înghiţit poveştea asta, că totu-i în regulă şi că scena s-a jucat exact cum a vrut individu' ăsta, Burdell.

Şi mai e o mică chestie la care toate astea mă fac să mă gîndesc. Cum rămîne cu poza mea tăiată din ziarul *Chicago Times,* trimisă cuiva la hacienda Altmira, în Palm Springs? Nu face impresia că Burdell a trimis-o şi pe asta? Şi nu-i greu de-nţeles nici motivu' pentru care-a făcut-o. Cînd mi-a trimis anonima, era sigur că mă voi repezi la Palm Springs, aşa că i-a pregătit pe cei de-acolo ca să mă primească cum trebuie. A căutat în dreapta şi-n stînga pînă cînd a găsit un ziar care-a publicat o fotografie de-a mea, o decupează, scrie pe margine „Asta-i tipul" şi-o expediază la hacienda.

Numai că individu' ăsta, Burdell, are s-o dea-n bară mai rapid decît aţi crede. Să nu vă-nchipuiţi că tipu' nu-i deştept — e deştept foc! Ştia că-mi voi imagina cine mi-a scris anonima, aşa că avea o poveste gata pregătită pentru mine cînd îl voi călca; da' lucru' de care el nu-şi dă seama e c-am dat de chestia cu poza şi tocmai cu asta o s-o dea-n bară.

Sper să nu mă-nşel, da' cred că afacerea asta vă captivează. Aproape că-ncepe să mă intereseze şi pe mine!

Nu fac nimic pînă pe la şase, apoi îmi vine altă idee. Mă hotărăsc să chem biroul de cercetări criminale din New York şi să-i întreb dacă mi-au expediat fotografiile alea ale personalului din serviciu' lui Aymes, feciorul, şoferu' şi ca-

merista, pe care urmau să mi le trimită la Palm Springs. Am baftă. Îmi răspund c-au expediat o serie, da' că mai au duplicate şi că vor aranja să-mi trimită altă serie la hotel. De asemenea le cer să trimită pe cineva la centrala telefonică principală ca să vadă dacă n-au pregătit dactilograma notelor stenografice ale oricărei convorbiri telefonice pe care-ar fi avut-o Burdell de cînd am ieşit din birou' lui. şi ei mi-au confirmat că se vor executa.

După care mai fac încă un duş ca să-mi mai treacă timpu' şi pun un smoking, doar ca să mă simt civilizat măcar o seară.

Pe la şapte lucrurile-ncep să se mişte. Un agent soseşte de la Birou' central de cercetări criminale cu nota unei convorbiri pe care Burdell a avut-o cu Palm Springs. Mi-o lasă şi mai îmi lasă pachetu' de dubluri ale fotografiilor şi, după ce-am luat un whisky împreună, se duce. Citesc nota convorbirii lui Burdell, care-mi dă o senzaţie puternică, una şi tare. Ascultaţi-o :

Centrala telefonică New York
Ora : 17,24

Nota convorbirii telefonice interurbane dintre biroul lui Langdon Burdell, Central 17.43.25 şi hacienda Altmira, Palm Springs, Calif.

Apel de la biroul Burdell 17,24

Biroul Burdell : — Alo. Vă rog, o convorbire interurbană. Aici Central 17.43.25, biroul lui Langdon Burdell, doresc Palm Springs 67.43.56.

Telefonista : — Dumneavoastră sînteţi Central 17.43.25, Langdon Burdell, doriţi Palm Springs, California. Palm Springs 67. 43. 56. Închideţi vă rugăm, o să vă chemăm.

Ora 17,32

Telefonista : — Alo, Central 17.43.25. Aveţi legătura cu Palm Springs. Primiţi convorbirea vă rugăm.

Biroul Burdell : — Alo, alo, hacienda Altmira ?

Hacienda : — Da. Cine sînteţi dumneavoastră ? Ce doriţi ?

Biroul Burdell : — Aici e Langdon Burdell. Ferdie e acolo ?

Hacienda : — Fireşte. Trimit după el. Cum o duci, Langdon ? Aşteaptă să-l chem pe Ferdie.

Hacienda : — Alo, Langdon ?

Biroul Burdell : — Tu eşti, Ferdie ?

Hacienda : — Da' cine altul ! Ce ştii ?

Biroul Burdell : — Ascultă, puiule. Bagă-n cap ce-ţi spun şi ai grijă să nu calci în străchini. Asculţi ? Prea bine. Ei, afurisitul ăsta de Caution a dat buzna p-aici astăzi după masă cu-n sac de întrebări. Şi-a pus la inimă afacerea asta şi s-a-nfipt în mine pentru că i-am scris anonima şi l-am făcut să umble după scrisori la Palm Springs. I-am dat explicaţia. I-am spus cum am încercat s-o acopăr pe muierea lui Aymes pînă cînd a apărut afacerea asta cu falsurile, iar apoi mi-a trăsnit prin minte că-n definitiv probabil că ea l-a omorît pe Granworth şi că nu doresc să fiu implicat într-o crimă, aşa că ies cu cărţile pe faţă. Dobitocul m-ascultă cu urechile ciulite, apoi îmi strînge mîna şi se cară. L-am făcut de asemenea să creadă că obligaţiunile originale, care i-au fost predate Henriettei, erau în regulă şi că pe cele false trebuie să şi le fi procurat ea singură. Acum fii numai urechi, Ferdie ; bănuiesc că se-ntoarce glonţ la Palm Springs şi că urmăreşte s-o-nhaţe pe Henrietta de-ndată ce va putea să pună mîna pe ea. Fiindcă dacă poate s-o urmărească pentru crimă şi s-o frigă pe scaunul electric, agenţii federali vor considera că tot ea este şi autoarea falsurilor, nu de alta, dar ca să-nchidă dosaru' pe calea cea mai uşoară. Ai înţeles ce ţi-am spus ?

Hacienda : — Sută-n sută, Langdon. De acord. Şi-i dau drumul aşa cum ne-am vorbit.

Biroul Burdell : — Îmi pun capu' dacă n-o ieşi bine. Tot ce trebuie să faci e să te-ncurci cu dama. Trebuie s-o faci să se mărite cu tine. O să meargă ca o scrisoare la cutie. Cînd dobitocul ăsta de Caution se-ntoarce şi-ncepe să vîre nasul peste tot, ei o să i se facă inima cît un purice. Atunci spui poezia. Îi explici că singura cale prin care poate să scape de-această acuzaţie de crimă e să menţinem mărturia noastră originală şi să susţinem că ea n-a fost la New-York în noaptea cînd Granworth a făcut figura cu plonjonul. După aia toate vor fi simple. M-ai înţeles, Ferdie ?

Hacienda : — Întocmai cum ai spus. Te-am înţeles foarte bine.

Biroul Burdell : — Dă-i lui Periera un picior drăgăstos în fund din partea mea şi spune-i c-am să-l întîlnesc de-ndată ce treaba lui va fi terminată şi ne vom fi atins scopul.

Hai noroc, Ferdie. Să nu te murdărești pe mîini, puiule, și să nu te joci cu pistolul dacă nu-i nevoie.

Hacienda : — Sal'tare, Langdon. Bagă de seamă să nu te murdărești nici tu pe mîini. La revedere.

Sfîrșitul convorbirii.

Telefonist : G. O. Tarnet.

Stenograf : V. L. O'Leary.

Dacă asta nu-i o lectură plăcută, zău că nu știu care-ar putea să fie. După cît se pare, am sută-n sută dreptate în privința individului ăstuia Burdell și jur ca-nainte de-a isprăvi cu el să-i aplic constituția pentru că m-a făcut „dobitocu' ăsta de Caution". E nemaipomenit cum toți indivizii care au de-a face cu legea își închipuie-ntotdeauna că orice polițist e un prost. Poate-i lege la ei, da' din cînd în cînd mai descoperă că-s puși să plătească și oalele sparte.

Da' vă rog să mă credeți că tot ce-am zis pîn-acum încă nu-i nimic. După ce-am terminat de citit nota convorbirii, desfac pachetu' cu fotografii. Sînt trei bucăți — Dubuinet camerista, Palantza fecioru' și Termiglo șoferu' și cînd mă uit la mutra ăstuia din urmă mă credeți că era să cad jos de surpriză ? Pentru că Termiglo șoferu' nu-i nimeni altu' decît Fernandez, număru' unu de la hacienda Altmira, individu' pe care l-am burdușit și l-am zburat jos pe scări ! Fraților, ori începe treaba asta să devină palpitantă, ori la loc comanda !

Așadar Fernandez a fost șoferu' familiei Aymes sub numele de Juan Termiglo, și-acum e Fernandez, marele jucător de la hacienda. Acum încep să pricep cum devine cazu' cu poza mea care fusese trimisă acolo. Că Burdell a trimis-o e sigur, și i-a trimis-o lui Fernandez ca să știe cine sînt, iar Fernandez a fost cel care i-a comunicat lui Burdell unde erau cele trei scrisori ale Henriettei.

Da' vă rog să nu vă grăbiți, că nu arde ! Ia să lămurim lucrurile. De unde-a știut Fernandez locu-n care ascunsese Henrietta scrisorile alea ?

Mă bate gîndu' c-a știut unde erau ascunse pentru că el a fost individu' care le-a plantat acolo. Nu v-am spus c-am găsit scrisorile alea mult prea ușor ? Felu-n care fuseseră-ngropate-n volumu' ăla de poezii scobit mi se părea ca și cum tocmai li s-ar fi dat glas să strige ca să fie găsite de oricine

ar fi avut atîta minte să le caute în locurile cele mai nimerite.

Şi dacă nu greşesc nici în privinţa asta — şi-s convins că nu greşesc — atunci Burdell e de două ori mincinos. Toată istoria aia pe care mi-a vîndut-o despre felu' cum a găsit Henrietta scrisorile în birou' lui Granworth şi cum le-a luat cu ea e o fiertură de baliverne.

Buuun. Va să zică tot am aflat ceva, ce părere aveţi? O chestie care-ncepe să promită. Mi-au şi-ncolţit o grămadă de idei în cap în legătură cu situaţia asta nouă.

Aduc repede o foaie de hîrtie şi-un creion şi le aştern negru pe alb, tocmai ca să le pot pritoci în minte. Iată-le:

Punctul 1: Burdell pune personalul de serviciu să spună că Henrietta n-a fost în oraş în noaptea cînd Aymes a murit. Tot el îi dă o mie de dolari paznicului de la docul lui Cotton pentru ca să-şi ţină gura cu privire la femeia din maşină.

Punctul 2: Cînd obligaţiunea falsă a fost strecurată de Henrietta şi afacerea a fost încredinţată lui Caution, Burdell îi spune aceeaşi poveste pe care a debitat-o şi la ancheta pentru stabilirea circumstanţelor decesului. Imediat după aceea ia cele trei scrisori pe care le-a găsit în biroul lui Granworth şi i le trimite lui Fernandez, care se găseşte la hacienda, şi-i spune să le planteze undeva la fermă, în camera Henriettei, într-un loc în care pot fi găsite uşor. El îi scrie apoi o anonimă lui Caution spunîndu-i să se ducă la Palm Springs şi să pună mîna pe nişte scrisori din care o să afle berechet.

Punctul 3: Caution se duce la Palm Springs, găseşte scrisorile precum şi fotografia sa şi-ncepe să creadă că se petrec lucruri ciudate. Se-napoiază la New York şi-l vede pe Burdell. Burdell îi spune lui Caution o poveste cu nouă neveste care explică schimbarea poziţiei sale cu o sută optzeci de grade. Caution se preface c-a înghiţit găluşca şi pune telefonul lui Burdell sub supraveghere.

În consecinţă, ce ştim? Un lucru îl ştim sigur şi anume că perechea de complici Burdell-Fernandez încearcă s-o-nfunde pe Henrietta sub acuzaţia de omor cu premeditare.

Buuun. Dacă lucrurile stau aşa, poate că puteţi să-mi spuneţi şi dumneavoastră mie ceva? Dacă ăştia doi indivizi încearcă s-o scoată pe Henrietta vinovată de moartea lui

Granworth Aymes, atunci la ce naiba ține Burdell morțiș ca Henrietta să se mărite cu Fernandez ?

Nu vi se pare că și asta-i o întrebare cu tîlc ? Pentru că întrebarea asta-mi stă înfiptă-n creier ca un cui și-ntr-un fel sau altu' trebuie să aflu răspunsu', altfel simt că afacerea asta are să mă bage la balamuc în cel mi scurt timp.

Există însă un lucru pe care vă puteți bizui. Explicația-i întotdeauna teribil de simplă. Întotdeauna explicațiile sînt simple cînd le afli în cele din urmă, da' deocamdată-s încîlcite rău.

Așa, odată cînd eram în Oklahoma mi s-a-ntîmplat ca o femeie la care țineam foarte mult să mă atingă drept în creștetu' capului cu un mai. Cînd mi-am revenit în fire și am întrebat-o de ce a făcut-o, mi-a spus că-ncepuse să țină atît de mult la mine încît își dădea seama că dacă nu recurge la o măsură eroică, își va părăsi casa și familia, atît de mult îndrăgise mutra mea pocită. Mi-a spus că a reflectat bine și că cea mai potrivită soluție era să-mi ardă una cu maiu' și că-n felu' ăsta s-ar crea o situație care-ar lămuri lucrurile.

Ea a avut dreptate. După ce și-a-ncercat o dată puterile pe capu' meu, am părăsit Oklahoma.

Poanta e c-am să folosesc și eu aceeași tehnică — cum se zice-n cercurile academice. Mă duc înapoi la Palm Springs cu-n baros și-am să le sparg indivizilor ălora capu', pînă cînd unu' din ei o să-nceteze de-a mă mai dribla și o să-mi servească o bucată de adevăr gol-goluț.

Ș-acum, să-i dăm drumu' !

Capitolul VI

CHESTII MUIEREȘTI

În timpul zborului meu înapoi spre Palm Springs mă gîndesc cum să procedez mai departe în afacerea asta. În primu' rînd e un lucru sigur că n-are rost să pretind în continuare c-aș fi domnu' Selby T. Frayme din Mexic, de la Magdalena, pentru că mi se pare că toți indivizii care n-aș

fi vrut să știe că-s agent federal erau în cunoștință de cauză de foarte multă vreme. Acu-i cazu' să lucrez sub firmă proprie.

În ce-o privește pe Henrietta, cred c-o am cu destule la mînă ca s-o fac să ciripească, fiindcă trebuie să-nțelegeți că deși am o slăbiciune declarată pentru dama asta, niciodată n-am lăsat ca sentimentele mele personale să-mi stînjenească treburile, sau, în fine, nu prea mult, și-n definitiv o femeie frumoasă nu-nseamnă nimic, pentru că-ntotdeauna cele mișto dau de bucluc.

Cred că dac-ai debarca o ciumă de muiere pe-o insulă în care-s adunați cîteva sute de indivizi din categoria celor duri, nu s-ar întîmpla mare lucru ; da' ia să plantezi o tînără domniță ca o garofiță-n mijlocul unei jungle și mă prind că se va găsi cît ai zice pește un individ care să organizeze o mare vînătoare de lei, numai ca să-i demonstreze cît e el de grozav.

Aș putea chiar să vă povestesc ce mi-a spus odată la Missouri un comis-voiajor, care era de părere că dacă n-ar exista femei pe lume, n-ar fi nici crime. Am discutat pe tema asta, iar după ce golise sticla de whisky pe jumătate și a devenit sentimental, a mărturisit că, fie ce-o fi, el ar prefera să fie crime, numai *să existe* dame.

Soarta a vrut să i se facă voia, pentru că după vreun an jumate o damă oarecare i-a crăpat capu' c-o cheie franceză, drept care nu i-a rămas altceva de făcut decît să predea caietu' de comenzi și să facă un tur fără retur la cimitiru' local.

Cum s-o fi descurcînd Henrietta cu indivizii ăia la hacienda e tocmai ceva ce nu știu. Asta-i încă un lucru pe care trebuie să-l aflu, pentru că, sincer vă spun, mi se pare curios cum nu se dezlipește din locu' ăsta, unde face pe amfitrioana și unde un individ, care face pe grozavu' și care-i fostul ei șofer, își permite s-o sărute. Poate că Fernandez ăsta are vreo influență asupra Henriettei și o constrînge să meargă la picior, ceea ce ar explica și cuvintele ei, c-ar putea fi *obligată* să se mărite cu el.

E ora opt cînd trag la hotelul Miranda House din Palm Springs și sînt frînt de oboseală, da' cred c-am să mă pun pe treabă și n-am să las să treacă nici o clipă care-ar putea să le dea vreun răgaz mușteriilor mei.

După ce-am făcut un duş şi-am mîncat, cer să mi se dea hacienda la telefon şi-ntreb dacă doamna Aymes e p-acolo. Un individ la celălalt cap — şi-mi dau seama după felu' cum vorbeşte că-i Periera — mă-ntreabă ce vreau de la ea şi-i spun că-i treaba mea ce vreau de la ea şi dacă n-o cheamă la telefon pronto are să se trezească cu mine ş-un ciomag acolo, să-i învineţesc spinarea. După care se hotărăşte să se ducă după ea.

Nu trece mult ş-o aud pe Henrietta ciripind în telefon, ş-ontreb dacă ştie unde-i Maloney. Răspunde că da şi că-i p-acolo. Îi spun că-s tipu' care s-a dat drept Selby Frayme şi că nu sînt Selby Frayme ci agentu' federal Lemmy Caution şi că vreau să-l văd pe Maloney pronto şi c-ar fi mai bine dacă s-ar înfiinţa urgent la Miranda House, pentru că vreau să vorbesc cu el.

Ea spune că-i în regulă şi pe la ora nouă seara Maloney îşi face apariţia.

Îl iau sus la mine-n cameră şi-i dau un whisky.

— Ascultă, Maloney, îi spun, mi se pare că ţii la Henrietta asta şi poate că n-ai vrea s-o vezi la ananghie, da-n clipa de faţă lucrurile se-ndreaptă-ntr-acolo. Cred că Henrietta ţi-a spus cine sînt şi cu ce treburi am venit p-aici, aşa că nu mai e nevoie de alte explicaţii, da' aş vrea să-ţi bagi bine-n cap următoarea socoteală. Cînd am venit aici prima oară nu mă interesa cum a murit Granworth Aymes, dacă s-a sinucis sau dac-a fost muşcat de văduva neagră, căutam doar să dibuiesc o urmă în afacerea asta cu falsuri. Buuun. Da' acum cred că mă interesează grozav de mult cazu' Granworth, pentru că-ncep să văd o legătură-ntre cele două chestii.

De cînd am fost la New York am aflat o mulţime de chestii care nu-s de loc în favoarea Henriettei. S-ar putea să fie adevărate şi s-ar putea să nu fie, da' sigur e că trebuie să bage bine de seamă, căci altfel...

Vezi, nu-i un lucru tocmai plăcut să fii acuzat de omor. Poate c-ar fi datoria mea să informez la New York despre posibilitatea ca Henrietta să-l fi curăţat pe Granworth, da' n-am s-o fac. N-am să fac lucru' ăsta dintr-un singur motiv, ş-anume pen'că nu m-ar ajuta cu nimic în afacerea asta cu falsurile şi asta-i treaba pe care vreau s-o lămuresc în mo-

mentu' de față. Dacă Henrietta l-a curățat pe Granworth, odată o să fie prăjită pentru asta ; da' poate că n-a făcut-o și dacă n-a făcut-o, atunci îi recomand să-și dea drumu' la guriță și să spună tot și repede, că altfel s-ar putea trezi instalată pe scaunu' fierbinte și se spune că damele se prăjesc la fel de bine și tot atît de repede ca și bărbații.

Buuun. Așadar, iată primu' lucru pe care-ți cer să-l faci. Ai să te-ntorci la hacienda ș-ai să stai de vorbă cu Henrietta, ș-ai să-i spui că pe la miezu'-nopții voi veni și eu acolo și vreau să-mi dea o declarație și c-ar fi mai bine să nu conțină decît adevăru'. Dacă voi avea impresia că-ncearcă să mă ducă sau s-ascundă ceva, află c-am s-o arestez pe loc ca persoană implicată în afacerea asta de falsuri, am să i-o predau lui Metts, șefu' poliției d-aici, ș-am să dau la iveală tot ce știu despre legăturile ei cu moartea lui Granworth. Iar dacă voi face asta, fii sigur că Henrietta are să aibă mult de furcă. Mă-nțelegi ?

Dă afirmativ din cap. Privește plin de seriozitate.

— Te-nțeleg, Caution, zice, și poți fi sigur c-am să-i recomand să nu-ți ascundă nimic. E singurul lucru ce-i rămîne de făcut. Da-ți spun, continuă, că nu ea l-a omorît pe Aymes. Ea n-ar fi-n stare să facă așa ceva. Ce...

— Las-o mai moale, Maloney, îl întrerup. Habar n-ai de nimic. Numai fiindcă ți s-au aprins călcîiele după dama asta îți închipui că n-ar putea să omoare pe cineva. Am cunoscut femei care duminica obișnuiau să meargă de două ori la biserică, ceea ce nu le-a împiedicat să-și omoare tipii, așa c-ai putea să mă scutești de-ncercarea asta de-a mă convinge cu argumentu' că Henrietta n-ar fi putut s-o facă. Asta-i ceva care-o privește direct și personal. N-are decît să se apere singură.

Ridică din umeri și-și aprinde o țigară.

— Buuun, continui. Și-acum, uite o altă treabă pe care-ai putea s-o mai faci. Înainte de-a mă fi dus la New York am avut o discuție cu ea și mi-a spus că s-ar putea *să fie silită* să se mărite cu Fernandez. Eu zic că treaba asta pe care mi-a spus-o e ciudată, deoarece am impresia că ține la tine. Poate că ai vreo idee despre chestia asta, hai ?

Dă iar din umeri.

— Nu-nțeleg, zice. Știu doar atîta, că Fernandez și Periera sînt granguri la hacienda și că-s un fel de asociați ; s-ar putea ca Henrietta să-și spună c-ar duce-o mai bine dacă l-ar lua pe Fernandez. Eu am intervenit numai cînd am văzut c-o dirija și-i făcea zile fripte. Mi-a părut oareșicum rău de ea și cred că-i o femeie minunată.

Stă liniștit un timp, gîndind în sinea sa. Apoi continuă.

— Acum, c-ai pomenit de chestia asta, zice, nici vorbă că Fernandez trebuie să aibă tupeu să-și închipuie că Henrietta o să cadă pe bec pentru-'n golan ca el. O fi vorbind corect, da-i neam prost.

— Un motiv în plus ca nici măcar să n-aplece urechea la un individ de teapa lui, spun. Ascultă, Maloney, spune-mi dacă i-ai propus să se mărite cu tine ?

— Firește că da, îmi zice zîmbind, și mi-a răspuns că se va gîndi la asta. Cred că niciodată nu mi-a părut atît de rău pentru o femeie cît mi-a părut pentru Henrietta, cu atît mai mult cu cît e o fată minunată, care nu se văicărește-ntr-una cînd intră într-un bucluc, așa cum fac muierile de obicei.

— Bine, Maloney, zic. Acum poți pleca și nu uita să-i spui că voi sosi pe la miezu' nopții și că vreau s-aud de la ea ceva cu cap și coadă.

Spune că-i în regulă ș-o roiește.

Mă-nvîrtesc pîn' pe la miezu' nopții, cînd scot mașina ș-o iau spre hacienda. Acolo găsesc lume puțină, lucru pe care trebuie să-l înțelegeți — în perioada asta a anului nu se prea găsesc mulți oameni să-și petreacă vacanța p-aici, ba chiar mă mir de ce Periera nu-nchide localu' ăsta-n timpu' sezonului mort și n-o șterge undeva, așa cum fac cei mai mulți dintre tipii de prin partea locului.

Orchestra cîntă o bucată îndrăcită și cîteva perechi își scutură ciolanele pe ring, în timp ce niște orășeni din Los Angeles scapă caii la bar. Trec drept de-a curmezișul salonului, urc scările și intru-n camera de sus, unde jocurile-s de obicei în toi.

Nu-i nimeni acolo în afara unui chelner, care face ordine, și-l întreb pe individ unde-i birou' lu' Periera. Îmi arată una din camerele înșirate de-a lungu' balconului, de cealaltă parte, deasupra ușii de la intrarea principală, și mă-ndrept într-acolo. Deschid ușa și intru.

Înăuntru îl găsesc pe Periera așezat în spatele unui birou, bînd whisky, și pe Fernandez așezat într-un colț, fumînd. Cînd intru, amîndoi mă măsoară c-o privire de gheață din creștet pînă-n tălpi.

— Ei, șefilor, zic, iată-mă-napoi ; cum vă mai merg afacerile ?

Periera ridică privirea cu-n zîmbet urîcios.

— Toate-s en buna ordine, domnule Frayme, spune pe-un ton sarcastic.

— Lasă-te păgubaș, Periera, zic. Știi prea bine că nu mă cheamă Frayme. Numele meu e Caution și-am în buzunar o mică insignă pe care pot să v-o arăt dacă credeți că v-ar face plăcere s-o vedeți.

Fernandez se bagă.

— Ce naiba ne pasă nouă de insigna dumitale ! spune. Cred că n-avem nici un motiv să ne amităm din cauza insignelor federale. Nu ne ai cu nimic la mînă și-n nici un caz nu ne plac sticleții.

— Ce vorbești ?! îi zic. Nu mă mir că nu-ți plac sticleții și mai ales mă prind că nu-ți place unu' care te-a atins la muzicuță așa cum te-am pocnit eu ultima dată cînd te-am întîlnit. Cu toate astea, îi zic aprinzîndu-mi o țigară, îți recomand să te stăpînești și să fii politicos, ca să nu mă văd silit să te mai altoiesc niței. Unde-i Henrietta ?

Zîmbește rînjit.

— E p-aici, spune. Stă afară pe verandă cu Maloney și cu cît ai să isprăvești mai repede cu atît are să-mi placă mai mult, pentru că mi se face greață cînd te văd.

— Ce părere ai ?! zic. Ai să m-aștepți pînă mă-ntorc, și deocamdată am să-ți spun ceva care-o să te-ajute să-ți treacă timpu' mai repede, Fernandez. Pregătește-ți o poveste valabilă ca să-mi explici ce cauți aici sub numele de Fernandez și făcîndu-l pe grozavu' cînd te cheamă de fapt Juan Termiglo și-ai fost șoferu' lui Granworth Aymes la New York, da' bagă bine de seamă să fie valabilă, altfel aș putea să te strîng un pic cu ușa, să văd ce-i cu mărturia mincinoasă pe care-ai depus-o la ancheta judiciară pentru stabilirea circumstanțelor în care-a decedat patronu' tău.

— Ai călcat cu stîngu', copoiule, zice. Află că n-am depus niciodată vreo mărturie la ancheta judiciară, pentru

că n-am ştiut niciodată nimic despre cineva c-ar fi fost undeva. În noaptea aia am fost acasă şi n-am văzut nici urmă de Henrietta sau de altcineva. Ce părere ai despre asta?

— Nu-i rău, acriturâ, zic, da' tot te pun eu în ramă pentru ceva, Fernandez, aşa că fereşte-te dacă nu vrei să ţi se facă iar greaţă.

Rînjeşte şi-şi aprinde o ţigară. Nu-i lipseşte de loc tupeul.

Cobor scările, trec drept peste ring şi ies pe verânda laterală. Henrietta şade acolo, vorbind cu Maloney. E-mbrăcată c-o rochie albastră de seară, făcută dintr-un material diafan, şi-arată ca o bomboană. Maloney îşi ia rămas-bun şi-o-ntinde.

Trag un scaun mai aproape şi m-aşez.

— Ei bine, Henrietta, zic, cred că Maloney ţi-a spus cum stai şi vreau să ştiu ce-ai de gînd?

Mă priveşte şi-n lumina lunii pot să-i văd ochii, a căror expresie aminteşte de-un zîmbet, ca şi cum ceva ar fi amuzat-o.

— Nimic altceva, domnule Caution, îmi răspunde ea, decît să-ţi spun orice doreşti să ştii. Jim Maloney zice că dacă spun adevărul — totul va fi-n regulă, iar dacă nu — aş putea s-o păţesc. Să-ncep?

— Stai o clipă, drăguţo, îi zic, şi-ascultă-mă înainte de-a intra în problemă. Nu ştiu ce se petrece p-aici, da' mi se pare că-i ceva cam ciudat şi nu prea pe gustu' meu, şi-s hotărît să descopăr toată tărăşenia. În ce mă priveşte — mie-mi place să discut cu oamenii liniştit şi frumos, fără ameninţări şi prostii — bine-nţeles cînd joacă cu cărţile pe faţă. Dacă nu, ei bine, atunci e treaba lor dacă dau de bucluc. Acum ia seama, Henrietta, la ce-ţi spun. Tu eşti un exemplar deosebit şi ţin la tine. Cred că mama natură te-a-nzestrat din plin şi poate că eşti conştientă de faptu' ăsta, dar eşti la ananghie în afacerea aia cu obligaţiunea falsă, cît şi-n treaba astălaltă, şi singuru' lucru ce-ţi rămîne de făcut e să goleşti sacu', da' să nu uiţi nimic. Şi dacă m-ai înţeles, acu' să-mi spui ce s-a-ntîmplat în noaptea cînd ai fost la New York şi te-ai întîlnit cu Granworth — noaptea-n care-a murit.

— Nimic mai uşor, domnule Caution, spune. Totu-l foarte simplu; mă tem numai că nu prea pot s-aduc dovezi. I-am scris lui Granworth nişte scrisori în care-i spuneam că doream să-l văd. Auzisem că se făcea de basm c-o femeie şi cu toate că-l suspectam de mai multă vreme că mă-nşeală,

n-am avut niciodată vreo dovadă concretă. Prea fericită n-am fost niciodată cu Granworth. Trăgea la măsea, era irascibil și adesea enervant de prost ; dar cînd s-a procopsit cu banii aceia și a spus că va trece două sute de mii de dolari în obligațiuni de stat pe numele meu, am crezut că poate va începe o viață nouă. Făcea proiecte în sensul ăsta pentru amîndoi. A mers pîn-acolo încît a contractat o nouă asigurare — o poliță cu rentă viageră plătibilă peste zece ani sau, în caz de deces, așa fel aranjată încît, după cum spunea, să pot contempla viitorul fără griji. Îmi amintesc cum făcea haz despre faptul că societatea de asigurări insistase să introducă în poliță o clauză potrivit căreia plata ar fi suspendată în cazul în care el s-ar sinucide, fiindcă, după cum poate știi, el încercase să-și ia viața cu vreo doi ani în urmă, după o noapte de beție.

Începusem să cred că poate de data asta era serios. Mă aflam în Connecticut, la Hartford, unde stăteam la niște prieteni, cînd am primit o scrisoare. Era nesemnată și spunea c-aș face bine să-l supraveghez pe Granworth, care se dădea în spectacol c-o femeie, al cărei soț începea să reacționeze urît la treaba asta.

De obicei nu iau în seamă scrisorile anonime, dar i-am telefonat lui Granworth și i-am spus despre asta. Nu și-a dat nici măcar osteneala să nege faptele. N-a găsit de cuviință decît să fie grosolan. Atunci mi-am dat seama că anonima nu mințea și i-am mai scris alte două scrisori în care-i ceream să decidă ce are de gînd să facă și-n cele din urmă l-am anunțat că am de gînd să viu să-l văd și să reglez socotelile cu el.

— Stai o clipă, Henrietta, îi tai șiru'. Ce s-a-ntîmplat cu scrisorile alea ? Ce-a făcut Granworth cu ele ?

— Nu știu, spune. După moartea lui, cînd mi-a telefonat Burdell și m-am dus la New York, le-am văzut aruncate pe biroul său laolaltă cu multe alte hîrtii. Am avut de gînd să le iau și să le distrug, dar eram atît de necăjită și amărîtă atunci, încît am uitat.

— Bine, zic. Dă-i 'nainte.

— M-am dus la New York, continuă ea, și-am ajuns devreme în seara zilei de douăspe ianuarie. Nu m-am dus acasă, la apartamentul nostru. L-am chemat la telefon pe fecior și l-am întrebat unde se află soțul meu. Mi-a răspuns

că e la birou. L-am chemat apoi pe Granworth la birou şi mi-a vorbit. Mi-a spus că tocmai primise ultima mea scrisoare, a treia, şi că va sta de vorbă cu mine în seara aceea.

Mi-a cerut să ne-ntîlnim la o cafenea din oraş. M-am dus acolo şi după puţin a venit şi el cu maşina. Era cam nervos şi părea puţin afumat. Am discutat situaţia şi mi-a spus că n-are intenţia să renunţe la femeia aia. I-am răspuns că dacă nu renunţă, mă despart de el. Atunci el mi-a zis că dacă-l divorţez, va părăsi mai degrabă ţara decît să-mi plătească pensie alimentară. Era furios şi ochii-i scăpărau de mînie, iar cînd a-ncercat să-şi bea cafeaua, aproape că nu putea să-şi ţină ceaşca, atît de tare îi tremurau degetele.

I-am spus că nu avea de ce să mă preocupe grija pensiei alimentare, întrucît îmi rămîneau cele două sute de mii de dolari în obligaţiuni ce mi le trecuse pe numele meu. O clipă am crezut că-nnebuneşte de-a binelea, într-atît era de furios. Apoi, după cîtva timp mi-a spus c-ar fi mai bine să mă întorc la Connecticut pentru opt-zece zile şi că va reflecta şi-mi va scrie, iar pînă la urmă vom lua o hotărîre oarecare. Dar mi-a spus răspicat că dacă am divorţa, viaţa sa ar fi ruinată şi ar sfîrşi cu tot şi cu toate.

M-am înapoiat direct la gară şi am plecat la Hartford. După două zile, Langdon Burdell mi-a telefonat că Granworth îşi luase viaţa. Mi-am făcut reproşuri amarnice. M-am gîndit că poate eram vinovată de moartea lui ; că poate-ar fi trebuit să găsesc altă cale de rezolvare a situaţiei.

M-am înapoiat imediat la New York, dar cînd am sosit, ancheta pentru stabilirea circumstanţelor decesului era terminată. Langdon Burdell mi-a spus că dăduse instrucţiuni personalului de serviciu să nu sufle nici un cuvînt despre faptul că fusesem la New York în noaptea aceea ; că dacă s-ar fi menţionat acest fapt poliţia ar fi devenit, probabil, sîcîitoare şi m-ar fi luat la întrebări. Burdell declarase la anchetă că mă aflam atunci în Connecticut. I-am fost recunoscătoare pentru asta.

Am rămas la New York o bucată de vreme, în care timp afacerile lui Granworth au fost lichidate. În testament lăsase scris că doreşte ca Burdell să-i continue activitatea, preluînd afacerea şi birourile, şi mai erau instrucţiuni cu privire la anumite datorii, inclusiv ipoteca destul de serioasă ce greva hacienda Altmira — pe care Granworth o construise

cu ani în urmă — toate urmînd să fie plătite din suma recuperată de la asigurarea sa.

Dar societatea de asigurări a refuzat să plătească, pe baza clauzei privind sinuciderea, iar Periera, ca deținător al ipotecii cu care era grevată hacienda Altmira, n-a putut să-și recupereze banii. Dacă Periera n-ar fi fost atît de scîrbos în chestiunea asta, l-aș fi despăgubit — sau aș fi-ncercat s-o fac — în contul obligațiunilor ce-mi fuseseră predate și erau proprietatea mea personală, pentru că mi le dăduse Granworth.

Restul istoriei îl cunoști. Cînd mi s-au terminat banii pe care-i aveam aici în cont, am dus una dintre obligațiuni și am încercat s-o schimb la bancă. Mi-au spus că era falsă, la fel ca și restul obligațiunilor de altfel. Atunci am rămas pe geantă. Nu mai aveam nici un fel de resurse și Periera mi-a îngăduit să rămîn în continuare la hacienda în schimbul serviciilor mele de amfitrioană.

Asta-i povestea, domnule Caution. Acum cîtăva vreme, Fernandez — pe care de fapt îl cheamă Juan Termiglo și a fost șoferul nostru — m-a cerut în căsătorie. Se pare că a făcut un fel de tovărășie cu Periera. Cînd i-am rîs în nas, mi-a spus că s-ar putea să-mi treacă pofta de rîs dacă poliția ar afla că mă certasem cu soțul meu cam cu o oră înainte de moartea sa, iar cînd am descoperit că obligațiunile erau false, mi-a cerut din nou să-l iau și practic a lăsat să se-nțeleagă că singurul lucru pe care l-aș putea face ca să mă pun la adăpost ar fi să mă mărit cu el și să mă asigur în felul acesta că și restul personalului nostru de serviciu va continua să fie mut.

— Foarte bine, Henrietta, zic. Dacă ăsta-i adevăru', povestea nu-i rea, și dac-ai fabricat-o, e tot bună. Mai spune-mi doar un mic amănunt: cine era dama aia cu care se afișa Granworth?

— Habar n-am, spune ea privind în zarea deșertului, dar oricine-ar fi fost, sigur era vorba de nevasta celui care-a scris anonima.

— Cum ți-a venit ideea asta? întreb.

— De aia, zice, fiindcă scrisoarea era de mînă și scrisul avea trăsături masculine. Într-un loc unde respectivul scrisese cuvintele „această femeie" am observat o ștersătură. Nu era o ștersătură bine făcută și examinînd-o cu lupa am putut

descifra cuvintele „soţia mea". Se vedea că avusese de gînd să se refere la nevastă-sa şi se răzgîndise.

— Ai scrisoarea ? întreb.

— Mă tem c-am pierdut-o, spune.

Mă ridic.

— Bine, madam, îi spun. Sînt dispus să cred povestea pe care mi-ai spus-o, pentru că-ntotdeauna acord crezare unei femei frumoase — o singură dată ! Dacă-i adevărat, bine, atunci e-n regulă, şi dacă nu-i, mă prind c-am să te descopăr undeva. N-o şterge şi nu-ţi chinui creierii prea mult. S-ar putea să izbucnească ceva în scurt timp, da-n momentu' de faţă afacerea asta mi se pare-ncurcată.

Mă priveşte parcă zîmbind. Ochii-i strălucesc şi din toată fiinţa ei emană un fel de insolenţă care-mi place. Cred că Henrietta asta are tupeu, nu glumă !

— M-ai înfundat, nu-i aşa ? spune. Mi-am dat seama din capul locului că tot ce zici şi tot ce faci n-are decît un singur scop, să mă implici în afacerea asta cu falsurile. Poate c-are să-ţi vină pe urmă ideea să mă acuzi că l-am omorît pe Granworth. Nu-i de glumit cu dumneata, domnule Caution.

— Chiar aşa, bombonico, îi spun. Un tip cu care se poate glumi nu-i bun de nimic. Pe tine te consider extra. Cred că nu mi-a fost dat să văd multe femei în genu' tău. Eşti de soi — dacă-nţelegi ce vreau să spun — şi-mi place cum te mişti şi vorbeşti. Într-un fel, îmi pare rău că ţii atîta la Maloney ; poate dac-aţi fi fost în alte relaţii mi-ar fi plăcut să am alături o femeie ca tine. Da' vezi bine că nu sînteţi, iar eu am o misiune de îndeplinit pe care-o voi duce la bun sfîrşit chiar dacă ţie nu-ţi place. La revedere şi pe curînd.

O-ntind pe scările verandei şi ocolesc clădirea ca să-mi iau maşina pe care-o lăsasem în spate. Sînt atît de obosit încît aproape văd dublu şi socot c-am să-nchei pe ziua de azi' ş-am să mă-napoiez la hotel să trag un pui de somn.

Am lăsat hacienda cu vreo şapte kilometri-n urmă şi trec printr-un loc în care şoseaua se-ngustează şi unde pe-o movilă aflată dincolo de şosea, în faţa unui tufiş, creşte un copac din ăia care se văd prin deşert — cînd, cineva trage-un foc asupra mea. Glonţu' loveşte volanu', ricoşează şi iese prin parbriz.

Instantaneu îmi vine ideea să-ncerc o figură tare. Mă las pe frînă, virez brusc volanu' şi bag maşina-ntr-un boschet de cactuşi, ca şi cum aş fi fost împuşcat. Apoi mă prăbuşesc peste volan şi-l fac pe mortu' cu-n ochi deschis.

Aştept aşa cîteva minute, da' nu se-ntîmplă nimic. Apoi, dincolo, de partea cealaltă a pîlcului de tufişuri, văd că cineva se mişcă. Cum iese-n loc deschis, încep să-l urmăresc. Fuge cît îl ţin picioarele şi e un individ care ştie s-o ia la sănătoasa. Îl las să scape, pentru că mi-a venit altă idee. Mă-ntorc la maşină, o scot pe şosea şi-i dau bătaie. Merg direct înapoi la hacienda şi-ntreb dacă Fernandez e acolo. Mi se răspunde că nu-i şi că poate nici nu-şi va face apariţia-n seara aia. Îl găsesc pe Periera şi-l întreb unde locuieşte Fernandez. Îmi spune că are o căsuţă nu departe pe şoseaua spre Indio. Identific locu' şi pornesc într-acolo pronto.

În timp ce gonesc pe şoseaua asta spre Indio, mă gîndesc că deşertu' ăsta-i un loc sinistru în care se petrec destule lucruri. Tipii ăia care nu mai contenesc vorbind despre spaţiile largi şi deschise ar face bine să-şi schimbe părerea despre deşerturi, dacă le-ar frecventa mai des.

Deodată mi se-arată şi bîrlogu' ăsta. E-o căsuţă albă, aşezată la vreo cincizeci de metri de la şosea, împrejmuită cu-n gard alb şi cu pietre albe. Opresc maşina la marginea şoselei şi mă-ndrept agale către căsuţă. Lîngă uşă-i o fereastră prin care privesc înăuntru şi-l văd pe Fernandez aşezat la o masă, fumînd o ţigară şi bînd whisky singur-singurel.

Bat la uşă şi, după un timp, vine s-o deschide.

— Ce doreşti, copoiule ? zice.

— Intră şi ţine-ţi fleanca, Fernandez, îi zic. Să ştii că pentru mine nu eşti decît un împuţit ordinar şi dacă-mi faci vreun pocinog, am să te-ating de să mă ţii minte.

Se duce-n casă şi-l urmez. Îmi împinge un scaun pe care m-aşez şi-arunc un ochi de jur-împrejur.

Căsuţa-i destul de agreabilă. E mobilată cu confort şi peste tot sînt sticle de băutură. Aprind o ţigară şi-l privesc pe Fernandez.

Stă în faţa căminului şi se uită la mine. E un individ infect şi cred că mi-ar place să-i ard una cu vătraiu' peste mutră, aşa numai ca să nu-şi mai închipuie că-i un tip atît de grozav.

Pentru felu-n care gîndesc să conduc ostilităţile am un plan. Aş jura că n-a existat niciodată un tîlhar care să nu cadă la-nvoială dacă simte c-ar avea ceva spuză de tras pe turta lui.

— Ascultă, Fernandez, îi zic. Mi se pare că nu prea mă bucur de simpatie p-aici. Mai adineauri, cînd mă-ntorceam la Palm Springs, un individ a-ncercat să mă facă cioburi, da' nu se pricepe destul de tare la meserie şi n-a reuşit decît să-mi scoată o aşchie din volan şi să-mi crape parbrizu'. Presupun că nu ştii mai mult decît un prunc despre treaba asta, Fernandez ?

Mă priveşte cu-n aer surprins.

— Doar nu mă crezi chiar atît de prost, că nu-s, zice. Ce-aş realiza dac-aş încerca să-ţi scurtez zilele ? Poate vrei să-mi explici dacă poţi.

— N-am cum să ştiu, îi spun, da' e cineva p-aici care-mi poartă sîmbetele — s-ar putea să fie Periera.

— Nici p-asta n-o-nţeleg, zice. Ce l-ar face pe el să vrea să te cureţe ?

— N-am cum s-o ştiu nici p-asta, zic. Totuşi, nu mă-n-nebunesc după tipii care trag în mine şi doar atîta vreau să ştiu, cu cine ţii, aşa că fă bine şi cască urechile.

Mă servesc din whiskyul lui.

— Mulţumesc pentru băutură, zic. Ş-acum ia seama la socoteală. Presimt că foarte curînd am să pun cuiva cătuşele p-aici ş-am să te las să ghiceşti de două ori cine-o să le poarte. Şi ca să nu-ţi mai omori creierii, îţi spun eu — mititica de Henrietta. Femeia asta mi se pare cu totu' şi cu totu' curioasă şi cred că ştie de-o mie de ori mai multe despre moartea lui Granworth Aymes decît îşi închipuie o grămadă de oameni. Asta-i în regulă. Da' principalu-i următoru'. Se pare c-ar fi o damă care se ţinea de capu' lui Granworth, iar bărbatu' ăsteia e presupusul autor al unei scrisori anonime către Henrietta, în care-o pune la curent cu zburdălniciile soţului ei şi-i cere să ia măsuri. Ei bine, povestea poate să fie adevărată, da' tot aşa de bine poate să nu fie.

Acum aud că ţii morţiş s-o iei pe Henrietta. Nu-mi dau seama cît eşti de sincer în dorinţa asta, da' ştiu un singur lucru, ş-anume c-ai fost şoferu' soţilor Aymes şi că-n calitatea asta mergeai cu Granworth peste tot, aşa că dac-ar fi fost încurcat c-o femeie, tu ai fi în măsură să ştii cine era...

— Am ţinut cu Henrietta, spune, şi m-am oferit s-o iau în căsătorie cînd ajunsese pe geantă şi-şi pierduse prietenii, da' poate că după afacerea asta cu obligaţiunile false mi-am cam schimbat părerea. Nu zic că n-ar fi o bucăţică atrăgătoare, continuă, da' nu cunosc tipu' care s-ar însura c-o femeie ştiind că-i amestecată-n afaceri de falsuri şi care va trebui s-apară, probabil, în faţa unui tribunal sub învinuire de omor. Nu ţine figura.

Măresc viteza-n circuitele creierului pentru că situaţia asta-i grozav de interesantă şi cere gîndire rapidă. V-amintiţi, probabil, că Burdell îmi spusese că a ţinut cu Henrietta pînă cînd a bănuit-o de amestec în falsuri şi uite înc-un individ care s-ar fi zis că moare de nerăbdare să o ia de nevastă, şi-mi pune aceeaşi barbă. Face impresia că indivizii ăştia-s vorbiţi, nu vi se pare ?

— I-ascultă, Fernandez, zic. Lucrurile stau cam aşa. N-ar fi nici o greutate pentru mine să aflu dacă Aymes umbla c-o femeie. Pentru asta trebuie să pun numai la treabă pe băieţii din New York, da' socot c-ai putea să mă scuteşti de oboseală. Am să-ţi ofer un tîrg, deşi nu fac des învoieli cu lichele de teapa ta, şi uite-n ce constă tîrgu'. Vreau să-mi spui adevăru-n legătură cu femeia asta cu care se zice că umbla Aymes şi vreau să ştiu ce se petrecea. Dacă eşti de acord, toate-s în regulă. Dacă nu, te arestez pe loc pentru tentativă de ucidere a unui agent federal, fiindcă-s convins că tu eşti individu' care-a tras în mine mai încolo, pe şoseaua spre Palm Springs.

Ochii stau să-i sară din cap.

— Stai, ascultă, Caution, zice. Nu poţi spune aşa ceva. Mi-e uşor s-aduc vreo şase băieţi care să jure c-am fost împreună cu ei toată noaptea. Ş-apoi crede-mă c-aş fi fericit să-ţi spun orice doreşti să ştii.

— E-n regulă, zic. Da' mai ascultă şi povestea asta.

Apoi îi spun istoria pe care mi-a servit-o Henrietta. Stă liniştit, fumînd şi ascultînd. După ce-am terminat, începe să comenteze.

— După părerea mea, te duce de nas, spune rînjind. E la mintea cocoşului că de vreme ce ştii că ea fusese în noaptea aia la New York, era obligată să aibă o poveste pregătită, ca să justifice faptu' c-a fost acolo. Dacă n-ar avea un motiv, atunci face impresia c-ar fi venit de la Connecticut cu

vreun alt interes pe care ea nu vrea ca tu să-l cunoşti — ca, de pildă, să-l cureţe pe bărbat-su. Aş zice că ea a născocit povestea aia despre cealaltă damă.

Circulam mult cu Aymes, continuă. Îl duceam peste tot prin oraş şi avea dame în toate părţile, dame obişnuite, da' nu era nimic deosebit în treaba asta. Nici una nu-l preocupa în mod special. Nici vorbă ; erau o grămadă şi, dacă vrei, pot să-ţi pregătesc o listă-ntreagă. Da' cred că ţi-ai pierde vremea.

— E-n regulă, zic. Acum ia seama, Fernandez. N-a trecut o oră de cînd un individ m-a luat în cătare ş-a-ncercat să mă cureţe. Individu' ăsta ai fi putut fi tu, sau ar fi putut fi Henrietta, sau ar fi putut fi Maloney, sau ar fi putut fi Periera. Ei bine, c-o vorbă academică, de dragu' argumentului, am să zic c-ai fost tu.

Strecor mîna sub haină, scot automatu' din tocu' de umăr şi-l îndreptat asupra lui.

— Ascultă, iubitule, zic. Am reputaţia că nu ştiu de glumă şi n-am să glumesc nici cu tine. Dacă-ncerci vreo prostie, te găuresc. Pe urmă am să spun că tu ai încercat să mă cureţi ceva mai devreme-n seara asta ; că te-am urmărit pîn-aici ca să te arestez şi c-ai încercat înc-odată să mă nimereşti, după care te-am împuşcat şi te-am omorît definitiv şi pentru totdeauna — şi cum ţi-ar place asta ?

Stă pironit şi observ cum încep să-l treacă sudorile.

— Şi dacă preferi să nu-ţi fac figura asta, îi zic, ai să-mi spui numaidecît cum o cheamă pe dama cu care se distra Aymes. *C-a existat o damă e sigur, şi vreau să ştiu cine era.* Dacă nu te hotărăşti să-mi spui cine-a fost şi unde locuieşte, da' pe loc, pînă n-apuc să număr zece, să ştii că-ţi golesc tot încărcătoru-n maţe. Lămurit ?

Nu spune nimic. Încep să număr.

Cînd am ajuns la nouă ridică mîna. Broboane de sudoare îi acoperă fruntea şi văd că-i tremură mîinile.

— E-n regulă, zice. Ai cîştigat. Numele damei e Pauletto Benito şi stă-ntr-un loc numit Sonoyta, imediat cum treci frontiera din Arizona în Mexic.

— Aşa, îi zic, punînd pistolu-napoi în toc.

Mă ridic.

— Te voi revedea-n curînd, Fernandez, glumesc eu, şi-n timp ce voi fi plecat, bagă de seamă să nu faci ceva ce nu ţi-ar conveni să afle mă-ta.

Capitolul VII

CHESTII CU GREŞELI

Merg înapoi la hacienda.

Pe drum reflectez intens. Mă gîndesc că individu' ăsta, Fernandez, ştie cu mult mai mult decît lasă să se vadă. Socot c-a scăpat informaţiile astea despre damicela Paulette Benito numai fiindcă i-a fost frică să nu-l împroşc cu-n buchet de focuri şi nici chiar atunci nu cred c-ar fi spus adevăru', dacă n-ar fi crezut că-n orice caz ştiu ceva despre o damă.

Da' mă interesează foarte mult felu-n care individu' ăsta încearcă să discrediteze povestea Henriettei cu privire la existenţa unei alte femei. E sigur ca moartea că Fernandez lucrează mînă-n mînă cu Burdell la vreo-nscenare pe care-au combinat-o, da' unde vor s-ajungă — să mă picaţi cu ceară dacă ştiu.

Şi de un' să ştiu eu dacă Fernandez, cu Burdell, cu Henrietta şi cu Maloney nu sînt mînă-n mînă? Am cunoscut ş-aldată escroci care-au montat înscenări bune şi dacă stau să mă gîndesc, nu ştiu nici acu' mai mult despre afacerea asta decît atunci cînd am luat-o-n primire. Pe parcurs lucrurile s-au complicat cu oameni şi chestii noi, care-au sporit încurcătura.

Un lucru le depăşeşte însă pe toate cu-n cap. Atît Langdon Burdell cît şi Fernandez vor să mă facă să cred că Henrietta l-a curăţat pe Granworth. Tot ce-au făcut şi-au zis e calculat ca să-mi dirijeze creieru' să lucreze-n sensu' ăsta. Ce-or fi urmărind?

Cred că va trebui să m-apropii de dama asta, Paulette Benito. Am impresia că va fi-n stare să-mi spună mai multe despre Granworth Aymes decît oricare altu'. Dacă ea e femeia

de fusta căreia se ţinea şi dacă fusese destul de legat de ea ca să-i dea paşaportu' unei dame de clasa Henriettei de dragul ei, atunci e sigur că trebuie să fi găsit la ea ceva ce le lipseşte altora. Trebuie să fie grozavă ş-aş zice că Granworth n-avea secrete faţă de ea.

Presupun c-aţi observat şi dumneavoastră că un tip stricat se autoamăgeşte-ntotdeauna că tipa de care se leagă e dintre cele bune, da' una peste alta-ntotdeauna se dă la vreo damicelă căreia-i umblă cam aceleaşi idei prin cap ca şi lui. Treaba asta o face pentru că ea-i vorbeşte-ntotdeauna acelaşi limbaj şi crede-n acelaşi fel de lucruri ca şi el. Poate că Henrietta-l făcea pe Granworth să simtă că nu merită nici două parale, tocmai fiindcă ea era cu-atît mai bună decît el, ş-atunci o-ntinde şi se combină cu Paulette asta, care ştie cum să-i cînte-n strună. În nouă cazuri din zece, cine se-aseamănă, se-adună.

Mi-amintesc de-o tipă cu ifose din Minnesota. Babacu' ei a vrut s-o-mperecheze cu-n june papă-lapte cu biblia-n mînă de prin partea locului, da' ea nici să n-audă. Într-o seară pleacă d-acasă şi fuge cu-n cavaler al pistolului, care-n cele din urmă e suit pe scaun şi fript pentru omor. Dup-aia se-ntoarce acasă şi se mărită cu tînăru' bisericos în cea mai desăvîrşită linişte sufletească. Cred că dacă n-ar fi fugit cu individu' cellalt, n-ar fi fost în stare să-l aprecieze pe studiosu' biblioman.

Şi mai am o idee, care mi-a intrat în cap şi parcă-i bătută-n ţinte. Ideea asta e că Burdell şi Fernandez şi toţi ceilalţi, care-s pe blat cu ei, s-au aşteptat s-o bag încă de mult pe Henrietta la zdup. În definitiv am dovada că fuseşe-n noaptea aia la New York. Sînt îndreptăţit să presupun că ştia ceva despre falsuri şi majoritatea oamenilor ar fi implicat-o încă de mult — cel puţin ca martor principal.

Şi motivu' pentru care n-am făcut-o e tocmai din cauza acestei idei : că ei se-aşteaptă s-o fac ; numai că eu sînt omu' care nu face niciodată ceea ce alţii aşteaptă. Asta-i şi motivu' pentru care i-am spus lui Fernandez povestea pe care mi-o istorisise Henrietta. Am vrut să văd ce reacţie o să declanşeze la el şi cu certitudine matematică pungaşu-ncepe s-o combată, cu toate că — dacă cele spuse de el mai-nainte erau adevărate — el nu ştia nimic despre ceea ce se-ntîm-

plase-n noaptea aia la New York, pentru că nu se mișcase de-acasă.

Trag în spatele haciendei și ocolesc pe jos pînă la intrarea principală. E-o noapte admirabilă, fierbinte ca iadu', iar lumina lunii e-atît de puternică încît vechii pereți de chirpici strălucesc ca argintu' și-aruncă umbre peste tot locu', împrumutînd peisajului un caracter de basm.

Pășesc înăuntru și văd că vreo cîteva lumini sînt stinse. Cînd ajung în salonu' mare văd că orchestra tocmai își strînge instrumentele, iar la mese nu mai e nimeni. Ridic privirea pe scări și văd un tip c-o damă dispărînd în camera unde se fac jocurile de obicei, ceea ce mă face să cred că poate Periera a aranjat niște partide-n seara asta.

Chiar în momentul ăla-l văd. Iese din cămara care-i în spatele barului, ridică clapa tejghelei și se-ndreaptă direct spre mine.

— Domnule Caution, spune. En sera asta avem un mic joc — nu este prea mare. Știu che nu este legal, dar cred che nu aveți nimic encontra, ei? Nu va supara?

— Nicidecum, zic. Sînt agent federal, nu copoi din Palm Springs și nu-i treaba mea să port grija celor care calcă legile statului împotriva jocurilor de noroc. Poate că voi urca să privesc nițel.

Îmi zice vă mulțumesc foarte mult și are-un aer atît de satisfăcut de parcă i-aș fi dat o mie de dolari. V-am mai spus odată că nu-mi place Periera ăsta nici cît negru sub unghie. E-un individ periculos și din partea mea l-aș cîrpi cu plăcere oricînd, da-n momentu' de față am chef să le cînt în strună. Vreau ca toți ăștia să creadă că, orice-ar face, vor scăpa basma curată, că eu nu-s decît un mare prost și-o gură spartă, lipsit de minte, pentru că-n felu' ăsta socot că, mai de vreme sau mai tîrziu, cineva o să facă vreo chestie care să-mi dea o idee de exploatat.

Așa că urc lento scările și intru-n salonu' de joc. E acolo o gașcă-ntreagă. Maloney și Henrietta, și alți vreo șase-șapte tipi și cîteva dame. Unu' dintre chelneri servește băuturi alcoolice, în timp ce la masa mare jocu' de bacara e-n toi, iar la masa din mijloc se pregătesc să-nceapă pocheru'.

Nu mă fixez nicăieri, ci iau un whisky sec și doar mă uit. Henrietta joacă la masa de pocher — se vedea cît colo că joacă în contu' casei, iar Maloney șade-n spatele unei stive de fise

şi arată satisfăcut. Poate că de data asta cîştigă. Periera umblă de colo pînă colo, cu-n aer cumsecade şi binevoitor. De fapt e o seară plăcută şi liniştită pentru toţi cei în cauză. Fernandez nu-i nicăieri şi socot că stă departe, în căsuţa aia grozavă a lui, pradă unui exerciţiu de gîndire liniştită.

Şi la ce s-o fi gîndind? Cred că s-o fi gîndind la dama aia, Paulette Benito, despre care mi-a vorbit.

În primu' rînd trebuie să-nţelegeţi că el mi-a vorbit despre tipa asta pentru că era cuprins de-a binelea de spaimă şi credea că l-aş fi ciuruit dacă n-ar fi răspuns la ofertă. Cînd am scos pistolu' şi l-am îndreptat asupra lui, cred că i se muiaseră mădularele de spaimă. Şi motivu' pentru care l-am scos e tocmai faptu' că ştiam că-nafară de Henrietta mai *era* o femeie-n afacerea asta. Întotdeauna m-a urmărit ideea asta şi m-a urmărit pentru că Burdell, care-ntotdeauna a vorbit mult, nici măcar n-a pomenit c-ar mai fi fost vreo altă damă sau nu. Nici chiar atunci cînd încerca să mă facă să cred că Henrietta luase de pe birou' lui Granworth Aymes scrisorile tocmai pentru ca nimeni să nu afle că erau ale ei, nu l-am auzit niciodată spunînd dacă fusese îndreptăţită sau nu să le scrie.

Dacă n-ar fi fost, cu alte cuvinte dac-ar fi ştiut că nu există o altă femeie-n afacerea asta, ar fi putut s-o spună chiar atunci. Da' n-a suflat nici o vorbă despre dama care-a făcut-o pe Henrietta să vină la New York şi ăsta-i unu' din motivele pentru care-am crezut că Henrietta spune adevăru'.

De asta am socotit să-l iau pe Fernandez prin surprindere, şi s-a prins. Trebuie să-nţelegeţi că ultimu' lucru pe care l-a aflat Fernandez de la Burdell a fost din convorbirea aia telefonică, cînd i-a spus că fusesem la birou' lui Burdell şi recepţionasem toate balivernele pe care mi le turnase-n urechi şi le crezusem. Niciunu' din ei nu şi-a dat seama că am reuşit să obţin interceptarea convorbirii lor.

Acu' mai e înc-un lucru: Fernandez îmi spune că s-a gîndit să se-nsoare cu Henrietta, da' că s-a lăsat păgubaş. Totuşi, cînd Burdell l-a chemat la telefon, i-a spus lui Fernandez să-i dea-nainte cu afacerea asta matrimonială. Fernandez se preface că s-a răzgîndit pe chestia asta şi mi-o declară fiindcă i se pare c-am s-o-nhaţ pe Henrietta, da' tocmai cînd îşi bagă ideea asta-n cap şi crede că totu' merge

strună, se trezește jucat și c-un pistol sub nas, cu care storc de la el povestea aia despre cealaltă damă.

Așadar, pot să mă bazez cu siguranță pe-un lucru, ș-anume că atunci cînd mă voi duce s-o văd pe Paulette Benito — și nu-ncape-ndoială c-am să dau ochii cu dama asta — ea mă va aștepta bine pregătită. Mă prind pe-un whisky sec contra tuturor cantităților de bere din Brooklyn că Fernandez sau altcineva o va preveni că mi s-a pomenit de numele ei și că se poate aștepta ca micu' Lemmy să vină s-adulmece p-acolo. Ei bine, poate c-au nimerit-o cu asta, numa' c-am s-adulmec într-un fel la care nu se vor aștepta.

Personal, cred că indivizii care trag sforile-n afacerea asta fac o mare greșeală, ș-am să vă spun eu care. Greșeala lor e că pun accentu' prea mult pe moartea lui Granworth Aymes. Ei consideră evident că, dacă decesu' ăsta poate fi pus în spinarea cuiva și încadrat la „omor", eu am să cred că oricine l-ar fi săvîrșit, va răspunde și pentru falsuri. Ei se-ncăpățînează să creadă că ideea asta le oferă calea cea mai ușoară pentru a scăpa de afacere. Numai că în privința mea au greșit-o. Pen'că eu niciodată nu merg pe căile cele mai ușoare ; și dac-am marcat un punct în cîteva cazuri grele din trecut, e tocmai pentru că nu mă dau bătut și stau de vorbă cu oamenii fără ca să mă las impresionat de mersu' lucrurilor. Am descoperit că-i grozav să stai de vorbă cu niște oameni care pot fi certați cu legea, în special dacă le spui adevăru'. Mai devreme sau mai tîrziu vor încerca o figură foarte tare ce nu va rezista la verificare, ș-atunci ai pus mîna pe-un fir.

Și după cum v-am mai spus înainte, principala problemă de care mă ocup e treaba cu falsurile. Chestia decesului nu mă interesează nici cît negru sub unghie. Am să vă spun de ce. Tipii mor într-una sau reușesc să se lase omorîți într-un fel sau altu' și-i bine să pui mîna pe indivizii care poartă vina. În același timp un tip ca Aymes în plus sau în minus n-are prea mare importanță, da' o mare organizație de falsificatori contează enorm și cred că individu' care-a putut fi destul de bine organizat ca să tipărească obligațiuni de stat false în valoare de două sute de mii de dolari, merită puțină atenție din partea Unchiului Sam. Chiar dacă Henrietta a cumpărat obligațiunile alea false de la vreo bandă de falsificatori, sau a comandat să-i fie confecționate, judecata rămîne-n picioare. Trebuie să-l prindem, pentru că lucrează

mult prea bine. Pînă şi directoru' băncii era cît pe ce să se lase păcălit, iar Metts mi-a spus că n-a văzut niciodată o lucrătură atît de grozavă.

Arunc o privire spre Henrietta şi-i zîmbesc. Tocmai cîştigase un pot şi greblase vreo cincizeci de dolari. Îmi răspunde cu-n zîmbet prietenos şi cum o privesc pe dama asta, care şade-acolo zîmbind, în timp ce cu degetele ei drăguţe adună fisele, simt o plăcere clasa-ntîi.

Vă spun că-i o bucăţică excepţională. Pe umeri poartă un fel de mantou mic şi vaporos. E făcut din şifon sau aşa ceva şi ori de cîte ori îşi mişcă braţu', merită să priveşti.

Se ridică. Apoi îi dă fisele lui Periera şi tipu' i le plăteşte dintr-un teanc de bancnote pe care le scoate din buzunar, în timp ce ea se uită la Maloney. Acesta ridică privirea curios, ca şi cum ar întreba-o dacă doreşte ceva, iar ea dă uşor din cap ş-aruncă repede o privire-nspre mine, ca şi cum ar fi vrut să spună că doreşte ca el să stea la o parte, pentru c-ar avea alte gînduri în legătură cu mine sau ceva-n genu' ăsta. Eu mă prefac că privesc jocu' şi că n-am observat nimic.

Apoi ea vine către mine.

— Mă-ntreb dacă domnul Lemuel H. Caution, asul detectivilor, e dispus s-ajute o femeie la nevoie şi s-o conducă acasă, spune. Sau poate că-i prea ocupat ?

Am priceput. Cînd Maloney a ridicat privirea, de fapt a fost un fel de-a-ntreba dacă s-o conducă acasă, iar ea i-a făcut semn c-avea de gînd să-mi ceară mie acest serviciu. Cred că intenţionează să-ncerce ceva.

Îi răspund c-un zîmbet pînă la urechi.

— Fără-ndoială, Henrietta, zic, şi nici măcar n-am să-ţi cer să umbli pe jos. Doreşti să te duc cu maşina la ferma aia unde locuieşti ?

Spune că da şi le urez tuturor noapte bună, apoi cobor scările-n urma ei. Aşteaptă la intrarea principală pînă cînd aduc maşina din spate, se urcă ş-o pornim.

Pe cer e o lună ca la teatru, şi cînd pornesc maşina se produce un curent de aer care-mi aduce un iz de parfum de garoafe cu care se dă ea, şi-ntotdeauna am avut o slăbiciune pentru garoafe. Numai că nu un parfum greu, ci unu' plăcut şi suav, dacă pricepeţi ce vreau să spun. Îmi aminteşte de noaptea cînd i-am percheziţionat camera şi m-a izbit pentru prima oară aroma asta. Mi-aduc aminte de şiru' de pantofi

şi cizme de călărie şi deodată-mi vine o idee strașnică. Îmi vine ideea c-a început să mă intereseze mult prea mult dama asta şi c-aş face mai bine să mă feresc, ca să nu cad pe bec tocma-ntr-un moment cînd sînt pe punctu' de-a face o captură.

Şi asta, trebuie să vă spun, e una din puzderia de necazuri pe care trebuie să le-ndure un copoi. Orice fel de poliţist, fie federal, de stat, sau local, are de furcă-ntotdeauna cu dame grozave. De ce? Păi, pentru că-ntotdeauna damele grozave-s alea care se bagă-n încurcături. Ce, aţi auzit vreodată de vreo damă urîtă amestecată într-o chestie oarecare? Căci, dacă omu' are-o slăbiciune pentru o linie elegantă, o voce plăcută şi-o pereche de glezne sculptate cu finețe, e clar ca bună ziua că trebuie să se ferească dacă vrea ca mintea să n-o ia razna de la treburile care-l preocupă.

Ea deschide conversaţia.

— Jim Maloney trebuia să mă conducă acasă, spune, dar m-am gîndit c-aş prefera s-o faci dumneata. Am vrut să mă-ntorc cu dumneata.

Zîmbesc.

— Ştiu, îi zic. V-am văzut făcîndu-vă semne şi m-am gîndit că puneţi ceva la cale.

Rîde.

— Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa, domnule Caution?

— Nu prea multe, doamnă, îi zic. Au fost cazuri cînd m-am lăsat prins pe picior greşit. Odată, în Anglia, la Londra, într-un apartament deasupra unui garaj de lîngă Baker Street, o damă pe care-o chema Lottie Frisch a tras în mine prin fundu' poşetei cînd aveam impresia că umblă să caute o scrisoare. Nici n-am bănuit ce mă păştea pînă cînd nu m-am trezit cu-n glonţ de calibru' douăşdoi în braţ, ceea ce dovedeşte că trebuie să ţii ochii deschişi, nu crezi?

Oftează uşor.

— Bănuiesc că te-ai ciocnit cu viaţa adevărată, spune.

O privesc pieziş.

— O, da, îi zic, cum m-am ciocnit şi c-un pic de moarte adevărată. De fapt între astea două nu-i o diferenţă prea mare. Uneori viaţa merge greu şi moartea vine pronto. Să-l luăm, de pildă, pe Granworth, continui privind-o pe furiş. Mă prind că-n dimineaţa zilei de douăşpe ianuarie omu' ăsta

habar n-avea că-n dimineața zilei de treișpe o să fie pescuit din fluviu. Așa-i firea lucrurilor, nu ?

Nu scoate o vorbă. Se uită doar drept înainte.

Peste puțin opresc în fața micii ferme unde locuiește. Pe veranda de la intrare stă așezată o femeie grasă, o mexicană, care se ridică și intră, cînd opresc mașina. Mă gîndesc că trebuie să fie fata angajată să aibă grijă de casă și de curățenie.

Henrietta iese din mașină, o ocolește pînă ajunge lîngă mine de partea cealaltă și mă privește cum stau la volan. Ochii-i strălucesc ș-are aeru' ca și cum ar fi fericită.

— Plimbarea asta mi-a făcut plăcere, spune, și dacă vrei să poftești înăuntru să iei un pahar de whisky, ești binevenit.

Sar afară din mașină.

— 'Parcă mi-ai citit gîndu', Henrietta, îi zic. Asta-i exact ce-aș dori, în afară de faptu' că vreau să-ți mai pun ș-o-ntrebare.

Se pornește pe rîs în timp ce ne-ndreptăm spre verandă.

— Niciodată nu te oprești din lucru ? spune. Oare-ntotdeauna-ncerci să afli cîte ceva despre unul sau altul ?

— Aproape tot timpu', zic. Da' n-am vrut să te-ntreb cine știe ce. Am vrut numai să-mi spui ce fel de om era Granworth.

Intrăm. Închide ușa din plasă de sîrmă dinspre verandă și mă conduce în camera de zi. Pe față poartă o expresie destul de serioasă.

Ceea ce nu mă miră, și orice femeie va înțelege că i-am pus o-ntrebare cu tîlc. I-am cerut de fapt să-mi spună ce gîndește despre propria ei viață, deoarece dacă-i ceri unei femei să-ți vorbească despre bărbatu' de care este sau a fost îndrăgostită, îi ceri de fapt să-ți vorbească despre ea însăși și despre felul ei de a gîndi.

Lasă să-i alunece capa de pe umeri, se-ndreaptă către bufet ș-aduce o sticlă de whisky c-un pahar și încă unu pahar pentru sifon. Trebuie să mă fi observat la hacienda ca să știe că-mi place-n felu' ăsta. Apoi deschide obloanele pe-o latură a-ncăperii, ca aeru' și luna să poată pătrunde, și s-așază-ntr-un balansoar, privindu-mă.

— Părerea mea despre Granworth, spune. Cred că asta-i o întrebare la care se cere puțină gîndire ca să răspunzi. N-aș putea spune nici măcar că știu de ce m-am măritat cu el, în

afară de faptul că eram plictisită şi nu prea fericită şi m-am gîndit că-n orice caz căsătoria n-ar putea fi mai plicticoasă decît viaţa mea acasă.

Totuşi Granworth îmi plăcea. Mă tem că n-am prea crezut în dragoste şi m-am gîndit că este unul dintre lucrurile alea care ţi se-ntîmplă după căsătorie. Nu mi-a trebuit prea mult ca să-mi dau seama de firea lui Granworth. Era tipul bărbatului care nu putea să fie credincios faţă de nimeni şi nimic. Îşi închipuia că e un bun jucător, dar mai de grabă ar fi trişat decît să piardă la joc. Îşi închipuia că e chiar şi idealist, dar încă n-am cunoscut un om care să aibă mai puţine idealuri.

Avea două mari preocupări — banii şi femeile. Firesc că trebuia să le aibă pe amîndouă, dar nu cred să fi fost din cale afară de pretenţios în nici una din ele. Era inegal în afaceri — într-o săptămînă putea să fie foarte activ, iar în următoarea să lase totul baltă.

Se plictisea extrem de repede. Nu era-n stare să-şi vadă numai de munca lui şi dacă trebuia să depună un efort de concentrare sau de gîndire mai profundă pentru ceva, prefera să se lase păgubaş.

Cred că afacerea lui era bine organizată. În privinţa muncii, cel mai deştept şi cel mai capabil era Burdell. De fapt, cred că el a fost cel care a dirijat totul atunci cînd s-a cîştigat. Granworth era un om căruia îi plăcea riscul. Mereu făcea combinaţii ca să cîştige bani şi mai mulţi, iar rezultatul era că foarte adesea ne pomeneam pe geantă şi apoi, deodată, făcea iar rost de ceva bani şi toate erau în regulă.

Se ridică din balansoar şi se duce la uşile-ferestre. Stă acolo, privind afară. Are un aer teribil de amărît.

— Era slab, nervos şi iritabil, continuă ea, şi nu te puteai bizui pe el. De multă vreme mă bătea gîndul că umbla cu femei, dar credeam că erau genul de femei după care umblă bărbaţii ca Granworth — dansatoare şi altele de felul ăsta. Oricum, tot nu mă mai interesa, pentru că-n ultimii trei ani ai vieţii noastre conjugale eram practic străini unul pentru altul. Îl vedeam din cînd în cînd şi de cele mai multe ori era beat.

Apoi, cu totul pe neaşteptate, a picat acel sfert de milion. Şi făcea impresia că vrea să-şi schimbe felul de viaţă. Mi-a spus că-mi dă mie cele două sute de mii de dolari în obliga-

ţiuni, aşa, ca să fiu sigură că e ceva pus de o parte pentru viitorul nostru. Spunea că are de gînd să facă un început nou; că va fi prevăzător şi că poate ne vom relua viaţa împreună ca-n vremurile dinainte, cînd eram la începuturile căsniciei noastre. Părea atît de sincer încît aproape că l-am crezut.

Îmi aprind o ţigară.

— Dacă ştiai că umblă cu femei, zic, atunci de ce ţi-a sărit aşa muştaru' cînd ai primit scrisoarea aia nesemnată de la individu' ăla care spunea că Granworth se afişa c-o damă şi că el, individu' intenţionează să reacţioneze dezagreabil în legătură cu asta ? Nu ţi s-a părut puţin cam curios ca individu' ăsta să-ţi scrie *ţie* despre asta ? Nu te-ai întrebat de ce nu i-a scris lui Granworth, spunîndu-i să ia jos labele de pe ea ?

Se-ntoarce.

— Răspunsul e acelaşi pentru ambele întrebări, spune. Granworth ştia că atîta timp cît escapadele lui se limitau la persoane fără importanţă, nici el, nici ele nu mă interesau prea mult, dar îi spusesem că dacă ar da loc la vreun scandal, sau dacă-mi va mai provoca supărări sau necazuri, voi divorţa.

Ideea unui divorţ nu era pe placul lui, aşa că a ţinut legăturile lui amoroase departe de existenţa mea. Am avut impresia că omul care mi-a scris anonima aceea i-o fi spus lui Granworth că dacă nu încetează să se ţină de nevastă-sa, îmi va scrie mie.

Cînd am primit scrisoarea, m-au cuprins furiile. Am fost şi mai furioasă cînd i-am telefonat lui Granworth despre ea din Connecticut, şi el n-a manifestat nici un fel de interes pentru cele spuse de mine. Schimbarea intervenită în atitudinea lui m-a lăsat înmărmurită, mai ales cînd mă gîndeam la toate protestele pe care le auzisem de la el cu foarte puţin timp înainte. Eram hotărîtă să divorţez dacă nu renunţă la femeia aceea.

Zîmbeşte ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva.

— Presupun că sînt la fel ca majoritatea femeilor, spune. În primul moment am crezut că pot să fac ceva din Granworth. Bănuiesc că fiecare femeie care se măritä cu un bărbat

slab crede că-l va putea schimba în bine. Noi, femeile, sîntem toate reformatori-amatori.

Zîmbesc.

— Mie-mi zici ?! replic. D-aia au atîta noroc canaliile. Dacă un tip e om cumsecade, care femeie se interesează de el ? Dacă-i om de nimic, ele consideră că-i de datoria lor să-l ia în antrepriză şi să-l reformeze.

Îţi mărturisesc că femeile-s cele mai nostime creaturi, îi zic. Am cunoscut odată o damă în Illinois, pornită să reformeze un tip pe care-l iubea. Tipu' ăla obişnuia să sugă vreo două sticle de whisky pe zi, obicei de care ea a crezut că trebuie să-l lecuiască înainte de a se mărita cu el. Spunea că n-avea de gînd să se mărite c-o butie de whisky.

Aşa cum îţi zic, am întîlnit-o pe dama asta după doi ani. Depusese atîta pasiune în opera de reformare a individului încît dăduse-n patima beţiei şi putea oricînd să bea la whisky pînă cînd cădea el sub masă. Iar el era distrus, zicea că dacă ea l-ar fi lăsat în pace din capu' locului, el ar fi mierlit-o de mult de-atîta pileală şi-ar fi scăpat de griji, pe cînd acum era atît de plictisit s-o mai vadă pe nevastă-sa trăgînd la măsea, încît se gîndea să devină membru activ în liga pentru interzicerea băuturilor alcoolice. Chestia asta m-a convins că reformismu' nu dă-ntotdeauna rezultatele scontate de reformatori.

Mai iau o ţigară.

— Care va să zică Granworth nu-ţi plăcea, spun. La asta se reduce tot, nu-i aşa ? Ascultă, Henrietta, ce fel de bărbat îţi place ? Eşti sigură că nu erai şi tu-ndrăgostită de vreun alt tip ? După cum ştii, eternu' triunghi poate avea vîrfu' şi-ntr-o parte şi-n alta !

Zîmbetu' îi dispare de pe faţă. Mă priveşte grozav de serioasă, se apropie de locu' unde şed şi se uită-n jos la mine.

— Ascultă ce-ţi spun, domnule detectiv, zice. Niciodată nu m-a interesat cu adevărat un bărbat pîn-acum — tocmai cînd, probabil, nu-mi va mai fi de nici un folos.

Zîmbesc.

— Nu te-nţeleg, madam, îi zic. Maloney ăsta-i băiat bun. Probabil c-ar fi un soţ grozav dacă l-ai lua.

Îmi zîmbeşte.

— Nu mă gîndeam la Maloney, spune. Mă gîndeam la dumneata.

Parcă m-a atins c-un ciomag. Mă ridic şi rămîn pe loc, privind-o fix. Ea nici măcar nu clipeşte din ochi. Doar stă şi mă măsoară zîmbind.

— În materie de bărbaţi, eşti singurul gen de om care mă atrage, spune. Dacă vreodată m-am gîndit la Jim Maloney, n-am făcut-o decît pentru că ştiu că e corect şi mi-e un bun prieten.

Face un pas mai aproape.

— Cred că eşti un bărbat grozav, continuă ; şi eşti dur şi mult mai deştept decît laşi să se creadă. Dacă vrei să ştii exact ce gîndesc despre dumneata, uite dovada !

Mai face-un pas înainte, îşi pune braţele-n juru' gîtului meu şi mă sărută — şi pe ochii mei, frăţioare, ori ştie să sărute dama asta, ori nu ştiu eu ce-i aia un pupat ! Stau locului ca trăsnit. Mă-ntreb în sinea mea dacă visez sau mi se-ntîmplă aevea, şi-n acelaşi timp am sentimentu' că Henrietta asta joacă o scenă mare : se gîndeşte că-s pe punctu' de-a face o captură şi-şi închipuie c-ar putea să mă ducă de nas.

Nu suflu nici un cuvînt. Ea se-ntoarce, se duce pînă la masă şi mai toarnă înc-un deget de whisky. Îl aduce şi mi-l întinde. Ochii-i zîmbesc şi cu greu se-mpiedică să nu izbucnească de-a dreptu-n rîs.

— Asta te-a speriat, nu-i aşa ? spune. Cred că sînt prima femeie care l-a speriat vreodată pe marele Lemmy Caution. Ei bine, mai ia un pahar şi după ce l-ai dat gata, poţi să-ţi vezi de drum.

Dau băutura pe gît.

— Mă duc, îi zic, da-nainte de-a pleca d-aici vreau să-ţi spun ceva, şi uite ce. Ca femeie, îţi mărturisesc că eşti grozavă. Eşti înzestrată cu toate darurile şi eşti unsă cu toate alifiile. Mi-aş putea pierde mintile dup-o femeie ca tine şi poate că între timp aş uita unde sînt şi ce fac. Da' dacă-ţi închipui c-o scenă di granda cu pupici o să te scape din încurcătura asta-n care te afli, greşeşti, madam. Să nu crezi că n-am mai fost sărutat — ba din plin şi zău că-mi place. Chiar şi femeile-mi plac la nebunie în general, da', scumpă doamnă, dacă m-am hotărît să te-nhaţ în afacerea asta,

n-ajung toate sărutările din lume să te scape. N-ar strica să-ţi bagi bine treaba asta-n căpşoru' ăla dulce al tău.

Rîde.

— Mie-mi spui, zice, imitîndu-mi felu' meu de-a vorbi. Asta e ce-mi place la tine. Ei bine, noapte bună, Lemmy. Să mai pofteşti cînd ai să ai cătuşele pregătite.

Şi după săgeata asta iese din cameră şi mă lasă singur c-un pahar în mînă.

Mă uşchesc. Ies afară, ambalez maşina şi-i dau drumu-andante către Palm Springs. Mă trec o groază de gînduri, da' mă credeţi sau nu, felu-n care dama asta m-a sărutat mi-a luat piuitu'.

Mai e înc-un lucru care le depăşeşte pe celelalte cu cîteva capete şi-anume că Henrietta asta nu suferă de lipsă de inteligenţă. Ea zice de mine că-s deştept, da' credeţi-mă că nici ea nu stă cu deştu-n gură şi poate că tocma-ncearcă să-mi pună o barbă.

Înfig acceleratoru' şi-i dau drumu' tare. M-am hotărît într-o anumită privinţă. Mă duc să-l văd pe Metts şi să pun ceva la cale cu el. M-am cam săturat de toţi indivizii ăştia care mă ţin de fraier. Am de gînd să declanşez ceva şi-am s-o fac pronto.

Încercaţi să deduceţi singuri. Am dat din colţ în colţ p-aici, vorbind cu oamenii pînă m-am scîrbit. M-am înapoiat la New York şi-am auzit un car de minciuni de la Burdell. Singura dată cînd mi-a ieşit şi mie ceva a fost cînd am scos de la Fernandez numele lui Paulette, sub ameninţarea pistolului.

De fiecare dată cînd sînt cumsecade cu oamenii, mă trezesc luat de fraier şi mi se pare că nu-mi mai rămîne nimic altceva de făcut decît să mă procopsesc cu nişte cămăşi de mătase şi să-mi schimb meseria-n filfizon.

Oricine-ar fi ăia care-s în spatele acestei afaceri, nu-şi pierd sîngele rece. M-au lăsat să dau din colţ în colţ fără să găsesc mai mult decît nimic, în schimb l-au curăţat pe Sagers, da' se-nşeală dacă-şi închipuie că vor scăpa şi cu asta.

Foarte bine. Ei, dacă au chef de un joc mai dur, am să-l servesc după poftă.

Ş-acu', să-i dăm drumu'.

Capitolul VIII

UNA TARE

Niciodată nu mi-au plăcut dimineţile care urmează după nopţile nedormite. Îmi stau în gît. Întotdeauna ţi-aduci aminte de ceea ce ar fi trebuit să faci în noaptea precedentă şi nu ţi-a dat prin cap.

Cînd mă trezesc, soarele străluceşte prin perdele şi simt c-am să mă pun în mişcare atît de repede încît unii din indivizii ăştia au să creadă că-s fugăriţi de trăsnet. Eu sînt răbdător de felu' meu, da' vine un timp cînd trebuie să faci ceva şi mi se pare că a-cam sosit timpu' ăsta.

Mă scol, fac duş şi beau o cafea. În timp ce sorb din ea, mă gîndesc la toate lucrurile pe care-am omis să i le spun Henriettei aseară. Socotiţi şi dumneavoastră dacă dama asta nu face una din două chestii. Ori s-a ambalat după mine într-atîta încît îmi va spune tot ce doresc, ori mă driblează şi se preface c-o să-mi spună tot ce vreau. Da' fie-ntr-un fel, fie-n altu', socot c-am pierdut o mulţime de ocazii.

Şezînd pe marginea patului, mi-aduc aminte de vremea cînd frecventam cursurile şcolii federale, unde mi-am învăţat meseria. Îmi amintesc de un bătrînel care ne ţinea conferinţe despre diferite chestii şi care zicea :

„Faceţi ceva. Nu staţi şi nu vă pierdeţi timpu' gîndind prea mult. Dacă n-aveţi un fir de urmărit, fabricaţi unul. Dacă nu ştiţi ce să faceţi, începeţi să măsuraţi camera, sau să vorbiţi cu oamenii, sau dacă aveţi de-a face cu indivizi care-ncearcă s-ascundă un fapt pe care vreţi să-l aflaţi, creaţi situaţii care să-i sperie şi să-i facă să-l dea în vileag."

Şi cîtă dreptate avea bătrînu'. E-n regulă. Ăsta-i drumu' pe care-am să merg.

În primu' rînd veţi fi de acord cu mine că am dreptate să cred că toţi ăştia care au vreo legătură cu combinaţia asta mă joacă de parc-aş fi un fleţ atît de prost încît i s-aude inteligenţa scîrţîind din lipsă de exerciţiu. Fiecare-n afacerea asta-ncearcă să dribleze pe altcineva. Să-ncepem cu Burdell ; după ce joacă marea scenă de prieten binevoitor al Henriettei, care a indus personalu' de serviciu al casei Aymes să declare că ea nu fusese la New York în noaptea decesului, acum face tot

ce poate ca să-mi bage-n cap ideea că ea l-a curăţat pe Granworth. În care sens Fernandez îi dă tot ajutoru' posibil. Asta se preface c-a vrut să se-nsoare cu Henrietta pînă cînd i-a venit ideea că falsurile-ar fi opera el, şi se răzgîndeşte. Burdell contribuie la ideea asta zicînd c-a-nceput să dea-n vileag tărăşenia după ce *el* s-a gîndit că Henrietta-i amestecată în chestia cu falsurile.

Şi cum stau lucrurile cu Henrietta ?

Asta cel puţin nu se-agită, nu spune nimic esenţial şi nu face decît să se dea la mine, zicîndu-mi că-s omu' visurilor ei, că i-am căzut cu tronc la inimă şi că nu trebuie decît să-ntind mîna după ea ca să mă pună-n banca-ntîi cu toate onorurile.

Nu că nu mi-ar place să m-ocup de Henrietta. Da' nu obişnuiesc să mă las antrenat în chestii sentimentale cu femei asupra cărora planează suspiciuni în cazuri de crime. Cred că mi-ar încurca treburile. Oricum, ea ştie ce meserie am şi nu poate fi supărată dacă cred că-ncearcă să mă tragă pe sfoară di granda.

S-ar putea ca unii din indivizii ăştia să fie surprinşi, inclusiv Henrietta, pentru c-a sosit momentu' să declanşez ceva, ş-am să-i dau drumu' chiar acu'.

Şi nici n-o să-i las să mă tragă pe linie moartă. Dacă Burdell, sau Henrietta, sau altcineva-şi închipuie că eu sînt un om din ăia care poate fi constrîns s-abandoneze cercetarea, se-nşeală amarnic.

În momentu' de faţă mă interesează numai două aspecte ale acestei cercetări şi socot că veţi fi de acord cu mine cînd am să vă spun care. În primu' rînd mă interesează foarte mult ce stare de spirit avea individu' ăsta, Granworth Aymes, înainte de-a muri. Se vede cale de-o poştă că şmecheru' ăsta n-avea nici un motiv să-şi ia zilele. Are franci, e sănătos — pentru că societatea de asigurări l-a găsit în bună condiţie fizică — şi prin urmare n-am timp să cred că s-a sinucis numai pentru că Henrietta i-a spus c-o să-l părăsească ş-o să dea divorţ. De ce s-o fi făcut ? Un fustangiu de talia lui — doar Fernandez spunea că umbla c-o mulţime de dame — n-avea de ce să se piardă cu firea numai fiindcă l-a prins nevastă-sa şi i-a spus că i s-a scîrbit de el. Faptu' că-ncercase să se sinucidă cîndva înainte, nu explică nimic. Cînd a făcut tentativa aia era beat criţă de nu ştia nici măcar cum îl cheamă.

Dac-a spus c-avea de gînd s-o ia de la-nceput şi să devină om cumsecade, poate că era sincer. Fără-ndoială c-aşa pare să fi fost, fiindcă nu văd care om ar fi atît de tembel încît să-şi facă o poliţă de asigurare pentru o sumă foarte mare şi să plătească o primă iniţială extraordinar de piperată dac-avea de gînd să-şi ia viaţa, cînd ştia că societatea de asigurări nu va plăti în caz de sinucidere.

Faptu' că Granworth şi-a făcut poliţa asta de asigurare, după părerea mea are o importanţă cu totu' specială.

Cellalt lucru e dama asta, Paulette Benito. Prima idee care-i vine oricui în minte e că poate şi tipa-i amestecată-n afacere. Da' cred că nu-i aşa — vă daţi seama că dacă Burdell şi Fernandez ar fi dorit s-o bage la apă, ar fi putut s-amorseze chestia asta cu femeia mai-nainte, implicînd-o-n combinaţie. Nu, mai degrabă socot că nimeni nu i-a acordat importanţă în afacerea asta şi dac-au omis s-o menţioneze, au făcut-o numai pentru ca să concentreze atenţia asupra Henriettei.

Da-i sigur că Paulette asta trebuie să ştie ceva. Dacă era vioara-ntîi la Granworth, m-aş prinde că el i-a vorbit despre nevastă-sa, cu atît mai mult dacă el şi Henrietta nu se-aveau bine ; şi poate că Paulette asta are să-mi spună ceva despre Henrietta, un fleac care s-arunce puţină lumină asupra afacerii ăsteia cu falsurile. Cred c-am s-o vizitez pe Paulette asta de-ndată ce voi isprăvi nişte treburi p-aici, şi fîţa asta o să vorbească şi-o să-şi dea drumu' la gură, cu toate că se află-n Mexic şi-n afara jurisdicţiei Statelor Unite ; trebuie să fiţi lămuriţi că localitatea asta, Sonoyta, unde se află, e chiar în partea mexicană a frontierei de stat a Arizonei şi trebuie s-o aduc pe teritoriu' Statelor Unite pentru ca s-o fac să vorbească, da' n-am să ezit şi nici n-am s-aştept să fie extrădată, chiar dacă va trebui s-o trag de cosiţe peste graniţă.

Şi toate lucrurile astea trebuie să vă facă să-nţelegeţi c-afacerea asta a-nceput să-mi stea-n gît. E cineva care-ncearcă să mă ducă-cu zăhărelu' şi nu-mi prea vine bine pe chelie.

Îi dau un telefon lui Metts, şefu' poliţiei din Palm Springs, mă conversez niţeluş cu el şi punem lucrurile la cale.

Metts e băiat bun şi nu-i lipsit de inteligenţă. Şi-n plus, ştie să dea o mînă de ajutor, ceea ce nu se poate spune despre mulţi dintre copoii pe care i-am cunoscut.

Aranjamentu-i următoru'. El o să trimită doi agenţi de teren pînă la hacienda ca s-o ridice pe Henrietta. Aştia o vor aduce la birou' lui Metts la ora unsprezece. La unşpe şi jumătate, tocmai cînd Periera şi Fernandez au să-ncerce să-nţeleagă despre ce e vorba, copoii se vor întoarce ca să-i înhaţe şi să-i aducă şi pe teribiloşii ăştia doi. După care cred că vom putea să-ncepem.

Mă pun la ţinută specială. Îmbrac un costum gri foarte elegant, pe care-l am cu mine, şi-un fetru gri deschis c-o cravată gri argintie, aşa numai ca să-mi creez iluzia că ies în lume, şi-o iau agale spre birou' lui Metts de la sediu' central al poliţiei şi le zic salve.

Metts îmi cedează birou' său, îmi oferă o ţigară de foi, m-aşez comod şi aştept.

Nu trece mult şi cei doi copoi mi-o aduc înăuntru pe Henrietta. Are-un aer foarte mirat şi-n acelaşi timp arată grozav. Frăţioare, ori ştie dama asta să-şi alcagă toaletele şi să le poarte, ori la loc comanda!

E-mbrăcată c-un taior de culoarea lămîii, care provine dintr-o casă unde se pricep la croit. Poartă o bluză din mătase cafenie, o pălărie din panama de culoarea lămîii cu o panglică maro, pantofi din hunting maro şi alb şi ciorapi de mătase de culoare brun deschis.

Se instalează-n scaunu' pe care l-au pregătit pentru ea de partea cealaltă a biroului ăstuia mare şi văd că se uită la pălăria pe care-o port bine trasă pe-un ochi. Cei doi agenţi de teren părăsesc camera şi ne lasă singuri.

— Bună dimineaţa, Lemmy, spune, ca şi cum am fi prieteni vechi. Îmi zîmbeşte. Ce se-ntîmplă? continuă. Sînt arestată? Şi nu-i frumos să stai cu pălăria pe cap în faţa unei doamne.

— Poveşti, surioaro, îi zic. Şi ia seama. Încă nu-s hotărît dac-am să te-nhaţ în dimineaţa asta, sau dac-am să te reţin ca martor principal, sau dac-am să te iau numai la-ntrebări. Da' nu-s obligat să-mi scot pălăria cînd vorbesc cu persoane suspectate de infracţiuni penale, dacă nu vreau; şi poţi să te abţii de la amabilităţile alea, c-ai început să mă plictiseşti. Pricepi?

Se uită ca şi cum ar fi fost lovită cu bumerangu-n cap. E surprinsă, nu glumă. Şi nu mă miră. C-o seară-nainte juca o scenă mare cu mine şi poate-şi închipuie că m-a redus la condiţia pe care-a vrut-o, iar în dimineaţa următoare se trezeşte c-o iau în focuri de o manieră care-o lasă ţuţ. Nu v-ar surprinde şi pe dumneavoastră ?

— Pricep, conchide, c-un fel de răceală. Şi ce urmează după asta ?

— Iată ce, scumpo, îi zic. Am hotărît să redeschid cercetarea-n juru' circumstanţelor morţii soţului tău. Am ajuns la concluzia că Granworth Aymes a fost asasinat şi cred că s-ar putea ca tu să ştii mai mult despre treaba asta decît ţi-ar conveni să spui. Şi-apoi, mă paşte şi gîndu' că-mi ascunzi ceva în afacerea asta cu falsurile. Pe deasupra, aş putea să te incriminez şi pentru tentativa de a plasa aici, la Banca aia din Palm Springs, o obligaţie de stat falsă, avînd deplină cunoştinţă despre faptu' că era falsă — şi ce părere ai ?

— Nu mă interesează prea mult, spune. Dar nu-mi place ; şi nici tu nu-mi placi astăzi, de loc. Te porţi ca un măgar. Poate-ţi închipui că după cele petrecute aseară...

— Las-o baltă, Henrietta, îi zic. De ce nu isprăveşti cu aiurelile astea ? Ce-ţi imaginezi, că nici o damă n-a mai încercat să se dea la mine pîn-acu' ? Astea-s chestii răsuflate. Ai crezut că umblu să pun mîna pe tine : că poate aveam de gînd să te-nhaţ, ş-atunci încerci vrăjeala aia de azi noapte şi-ţi închipui c-am să mă topesc. Da' nu uita că băieţii pot să ducă fetele tot atît de bine cum pot fetele să ducă pe băieţi.

— Înţeleg, spune. Presupun că de asta l-ai cotonogit pe Fernandez. Ai vrut să mă faci să cred că eşti un om cumsecade şi nu vreun copoi federal ordinar şi plin de ifose. Foarte bine, acum am înţeles.

— E-n regulă, surioară, zic, chiar aşa şi sînt. Acum cască bine urechile şi răspunde-mi la-ntrebări, ca să nu mă văd silit să te strîng cu uşa mai tare.

— Ai fi în stare ? spune pe un ton insolent. Şi să presupunem că nu vreau să răspund. Să presupunem că refuz să răspund la orice întrebare în absenţa unui avocat !

— E-n regulă, zic. Dacă vrei un avocat, ai să capeţi unu', da-ţi spun numai atît, că dac-aduci vreun avocat p-aici, am să te trimit înapoi la New York, aşa ca poliţia d-acolo să scoată untu' din tine, iar dacă mai vrei interpret, grăbeşte-te.

Surîde iarăşi — un fel de surîs amar. Mă priveşte ca şi cum aş fi vreo lighioană care a apărut tîrîndu-se de sub o stîncă.

— E-n regulă, spune. Am să-ţi răspund la întrebări. Însă tare-aş fi vrut să fi fost bărbat. Mi-ar place să-ţi trag o chelfăneală ca să te lecuiesc de îngîmfarea asta ordinară şi fără margini care te împodobeşte. Eşti în stare să-nţelegi asta ? Şi încă ceva, continuă, regăsindu-şi volubilitatea, ţi-am găsit un nume care ţi se potriveşte mai bine. Au greşit cînd te-au botezat Lemmy — ar fi trebuit să-ţi zică Lichea, te caracterizează mai bine.

— Ce vorbeşti ?! îi zic. Ia te uită ! E-n regulă. Acu', dac-ai spus ce-ai avut de spus, e rîndu' meu, şi după ce-oi termina poţi s-o ştergi d-aici şi să-ncerci vrăjeala cu altu' — fie Maloney, sau Periera, sau Fernandez, sau oricare ţi-o ieşi în cale. Da-ntre timp vreau să aflu ceva şi-ţi recomand să nu te-ncurci. Vreau să ştiu întocmai cum erai îmbrăcată-n seara de doişpe ianuarie, cînd ai avut ultima convorbire cu Granworth ? Hai, dă-i drumu' !

Iau o foaie de hîrtie şi-un condei, şi-aştept. Cînd ridic ochii, văd că deschide poşeta şi-şi scoate o ţigară.

— Poţi să te abţii şi de la asta, îi zic. Aici e secţie de poliţie, nu bar, şi-ţi interzic să fumezi. Pune-o la loc.

Se roşeşte ca racu' şi bagă pachetu' la loc în poşetă. În timpu' ăsta scot un pachet de Camel şi iau o ţigară. Mă priveşte cum o aprind şi dac-ar fi putut să mă ucidă-n clipa aia, ar fi făcut-o cu voluptate.

— Haide, haide, Henrietta, zic. Încetează rezistenţa şi nu te mai opune. Ce purtai cînd ai venit la New York de la Connecticut în doişpe ianuarie ? Începe de sus, cu pălăria.

Zîmbeşte. Dama asta se pricepe să-l scoată pe om din pepeni !

— S-ar' putea să nu fiu în stare să-mi amintesc, spune, dar am să-ncerc. Presupun că vrei să ştii *absolut tot* — chiar şi culoarea chiloţilor.

Îmi serveşte alt zîmbet sarcastic, curată otravă.

— Îţi mărturisesc că nu mă gîndisem la detaliile astea vestimentare, îi răspund prompt, da' dacă le-ai pomenit, să nu le uiţi ; spune-mi tot !

Se ridică-n picioare.

— Maimuţoi ordinar ! spune, palidă de mînie. Te...

— Şezi jos şi nu te ambala, surioară, zic. Dă-i drumu' cu descrierea, *inclusiv* culoarea lenjeriei de corp — şi adu-ţi aminte că sugestia vine de la tine, nu de la mine — şi grăbeşte-te. Dacă te mai codeşti mult, mă gîndesc serios să te dau pe mîna supraveghetoarei d-aici ca să te percheziţioneze, să te dezbrace la piele şi să te fotografieze pentru identificarea semnelor din naştere. Aşa că nu mai ezita şi dă-i drumu' odată, pînă nu mă scoţi din pepeni serios.

Henrietta s-aşază. De furie, aproape că nici nu mai poate să respire.

— Acu', bombonico, îi zic cu glas dulce şi liniştitor, hai să-ncepem. Ia-o de sus în jos. Cum era pălăria ?

I-au mai trebuit Henriettei încă vreo cîteva minute pînă cînd a putut vorbi. Aproape amuţise şi-i vedeam mîinile tremurînd. În cele din urmă-i dă drumu'.

— Purtam o pălărie de astrahan — spune c-un tremur în glas — o tocă, dar probabil că n-ai de unde să ştii ce-i aia. Eram îmbrăcată şi c-un mantou elegant de astrahan, iar dedesubt purtam un taior negru cu o bluză de mătase albă. Aveam ciorapi bej, pantofi negri de lac cu tocuri franţuzeşti şi catarame de argint şi mănuşi trei sferturi din velur negru.

— Şi trebuie să fi fost foarte elegantă, după descriere, îi zic. Îmi pare rău că nu te-am văzut ; sînt sigur c-arătai grandios — şi cum era cu chiloţii ?

O privesc cu toată seriozitatea, ea ridică ochii şi privirile noastre se-ncrucişează. Ea roşeşte şi coboară obloanele. Apoi întinde bărbia şi spune :

— Erau de culoarea vert-nil — dar n-ai de unde să ştii cum se scrie corect.

— Ce vorbeşti ! replic. Află că ştiu. Am mai cunoscut şi alte muieri care obişnuiau să poarte chiloţi vert-nil, numa' că nu făceau din asta nici un secret.

Apăs pe butonu' soneriei şi după un minut îşi face apariţia un copoi. Henrietta-şi închipuie c-am terminat cu ea, se ridică, îşi ia poşeta şi se-ntoarce spre uşă, cînd încep să vorbesc.

— Du-o pe doamna Aymes la fişier şi vezi să i se ia amprentele, zic. Apoi, după ce-aţi terminat, vezi să fie fotografiată, din faţă şi din profil, dreapta şi stînga, cu şi fără pălărie.

Henrietta se răsucește-n loc. Din ochi parcă-i sar văpăi și o clipă am crezut că sé repede la mine să mă sfîșie, da' polițistu-ntinde mîna cu pumnu' strîns, o apucă-n brațe și-ncepe s-o-mpingă către ușă.

Ea mă privește peste umăr.

— Mă... ticălosule ! șuieră printre dinți.

— Fii cuminte, Henrietta, îi zic clătinînd degetul în direcția ei. Nu-i cazu' să vorbești așa cu micuțu' tău partener, Lemmy ! S-o aduci înapoi după ce-ai terminat, îi zic ofițerului de poliție.

După ce-au plecat, mă uit la ceas. E tocmai trecut de douăsprezece. Sun din nou și alt ofițer al poliției locale își face apariția — s-ar zice că Metts îi ține pe-aproape, la dispoziția mea — și-ntreabă ce doresc.

Îi spun că niște colegi d-ai lui o să-i aducă la *secție* pe Periera și Fernandez la douăsprezece și jumătate, dar sub nici un motiv să nu-i introducă în birou' unde mă aflu pînă cînd nu sun. Îi zic că voi suna de două ori și ăsta va fi semnalu' să mi-i aducă, iar el spune că-i în regulă.

Cercetez apoi lista articolelor de îmbrăcăminte ale Henriettei și le aranjez în ordinea care-mi convine, iar după asta o duc în birou' de alături și i-o dau stenodactilografului să mi-o multiplice în trei exemplare.

În timp ce el se cupă de treaba asta, aprind altă țigară și mă uit pe fereastră. Nu trece mult și apare o mașină a poliției, care oprește-n față și văd ofițerii de poliție coborîndu-i și conducîndu-i înăuntru pe Periera și Fernandez. Că ăștia doi indivizi făceau niște mutre surprinse nu trebuie să vă mai spun. Atunci mă duc și mă instalez în fotoliu, cu picioarele pe birou.

După cîteva minute se deschide ușa și primul copoi intră cu Henrietta.

— Toate-s în regulă ? îl întreb.

Spune că da, că i-au luat damei amprentele și c-au fotografiat-o cum am zis și că funcționaru' de la fișier îi întocmește o cartotecă pentru evidență.

Îi spun că e bine și poate să plece. Iese ș-o lasă pe Henrietta-n picioare în mijlocu' camerei, privindu-mă.

Se uită la mine ca și cum aș fi o balegă mare. Își plimbă privirea din creasta găinei pînă-n vîrfu' pantofilor mei pe care i-am așezat împreună cu picioarele pe capacu' cutiei de

ţigări de foi a şefului poliţiei. Apoi se strîmbă ca şi cum i-ar veni să dea la boboci.

Chiar în clipa aia apăs de două ori butonu' montat în partea mea a biroului, iar după cîteva secunde se deschide uşa şi cei doi poliţişti îşi fac intrarea cu Periera şi Fernandez.

-Le spun copoilor s-o şteargă. Apoi le fac semn cu mîna celor doi indivizi.

— Luaţi loc, băieţi, le zic plin de veselie. Aş vrea să stăm de vorbă.

Îi sfătuiesc să ia loc pe canapeaua de lîngă perete. Henrietta continuă să stea-n picioare în mijlocu' camerei.

Aştia doi se duc şi s-aşază.

— Periera, zic, am o treabă pentru tine, de care trebuie să te-achiţi conştiincios, căci la cea mai mică încercare de abatere o să ai de furcă cu mine.

O arăt cu degetu' pe Henrietta.

— E vorba de dama asta d-aici, continui. Încă n-am formulat nici un cap concret de acuzare împotriva ei pentru moment, da-i ca şi scris c-o să am nevoie de ea ca martor principal pentru statul New York. Şefu' poliţiei d-aici, Metts, n-are loc de prisos unde s-o ţină, iar eu trebuie să părăsesc oraşu' pentru cîteva zile. Aşa că Metts are să-ţi ia jurămînt de custode ş-are să fie treaba ta să n-o scapi din ochi pe dama asta pînă cînd o s-avem nevoie de ea. M-ai înţeles ?

Confirmă, dînd din cap.

— Am înţeles, zice.

Mă-ntorc către Henrietta.

— Ai auzit ce-am spus, scumpo, nu-i aşa ? îi zic. Te las să scapi d-aici ş-ai să te-ntorci la hacienda Altmira pînă cînd voi avea nevoie de tine şi nu-nceroa să treci de limitele oraşului Palm Springs dacă nu vrei să te trezeşti arestată pronto. E-n regulă ? Acu' şterge-o d-aici şi cînd ai ajuns afară poţi să fumezi cît pofteşti. La revedere, bebi, şi pe curînd.

Trag un bobîrnac impertinent în găina pe care-o aveam în cap, aşa ca să cadă pe-un ochi şi dau din labele picioarelor pe care le ţineam pe birou, ca şi cum aş fi dat din coadă. Efectu-i spontan. O văd explodînd.

— Sigur ! şuieră ca un şarpe. Şi-ai să simţi cînd ai să mă vezi, zice, înghiţind un nod. Dacă-ţi închipui c-o să-ţi

meargă cu bazaconiile astea, te-nşeli amarnic, continuă ; nu eşti decît un maimuţoi închipuit, impertinent şi brutal, care nu merită să poarte o insignă federală şi să aibă autoritatea pe care i-o conferă, mai mult decît ultima tîrîtură de venetic clandestin din ţara asta. Eşti ordinar şi rău, şi-ntr-o zi am să te fac să te căieşti pentru asta. Dar pîn-atunci primeşte asta ca amintire.

Face-un pas rapid înainte şi pînă să fac eu vreo mişcare se-apleacă peste birou şi-mi trînteşte una-n faţă cu pumnu' strîns. Vă mărturisesc că m-a luat cu totu' prin surprindere.

Dup-aceea face-un pas înapoi, se răsuceşte pe-un călcîi şi iese. O priveam în timp ce se ducea şi credeţi-mă c-aveam ce vedea. Henrietta asta are ţinută cînd merge, nu glumă.

Fernandez zîmbeşte rînjit.

— S-ar părea că ceva nu-i place, spune.

Un gînd mă face să rîd.

— Nici ţie nu ţi-ar fi plăcut, dac-ai fi fost în locu' ei, zic.

Dau picioarele jos de pe birou şi-n clipa aia intră stenodactilograful cu copiile după lista articolelor de îmbrăcăminte ale Henriettei.

— Ascultă, Fernandez, îi zic. Mi-a venit o idee. Mi-a venit ideea că putem pune asasinarea asta a lui Aymes în cîrca Henriettei fără probleme şi cred că, după ce vom obţine punerea ei sub acuzare pentru crimă, o fac eu să mărturisească toată tărăşenia cu falsurile. Da' trebuie să dovedesc că ea-i femeia care-a fost în maşină cu Aymes, şi treaba asta odată făcută, am aranjat-o. Odată ce-am reuşit să-i trec asta-n cont — şi-mi face impresia că sentinţa capitală e pusă de-o parte pentru ea — are să dea pe faţă orice i se va părea că poate s-o ajute cît de cît.

Acum am o idee cum putem proceda. Azi dimineaţă am luat-o pe Henrietta asta la-ntrebări şi-am căpătat o descriere a îmbrăcămintei pe care o purta la douăşpe ianuarie, în ziua cînd a murit Granworth.

Mă ridic şi-i dau lui Fernandez o copie a listei articolelor de îmbrăcăminte cu descrierea respectivă. O priveşte îndelungat.

— Îţi aminteşti s-o fi văzut purtînd vreunu' din lucrurile astea ? îl întreb.

— Îmi cam amintesc de mantou şi pălărie, spune, da' n-aş putea preciza ziua. E clar, în ziua aia n-am văzut-o de loc. Aveam zi liberă.

— E-n regulă, Fernandez, zic, da' există doi indivizi care-ar putea să depună mărturie sub jurămînt în privinţa articolelor astea vestimentare. Aşa ar fi, de pildă, femeia de serviciu din apartamentul soţilor Aymes. Îmi vine să cred că ea a făcut bagajele Henriettei şi s-a-ngrijit de echipamentul ei înainte ca să fi plecat la Hartford, nu-i aşa ?

Ridică sprîncenele.

— Fără doar şi poate, spune. Marie Dubuinet — asta-i femeia de serviciu — trebuie să ştie şi aş putea să-ţi spun unde să dai de ea. Mai e încă la New York. E camerista doamnei John Vlaford şi sigur ştie. E o fată foarte isteaţă, Marie. Nu uită niciodată chestii din astea.

— E-n regulă, zic, şi mai e încă cineva. Mai e paznicu' de pe cheiu' lui Cotton. Dacă omul ăla a avut o vedere atît de bună ca să observe că din maşina lui Granworth a coborît o damă, cred c-ar putea să fie destul de bună ca să-şi amintească haina şi pălăria de blană cu care era-mbrăcată. Plec la New York cu detaliile astea şi voi pune poliţia d-acolo să le verifice prin cameristă şi paznic. Dacă ăştia vor identifica îmbrăcămintea, atunci mă-ntorc s-o ridic pe Henrietta — şi vă pot spune de p-acum că-s mic-n sută sigur că ea l-a curăţat pe Aymes.

Şi mai e înc-un lucru, Fernandez, continui. Cred că m-am înşelat în privinţa individului care-a tras asupra mea noaptea trecută, cînd am bănuit c-ai fi tu. Poate că nici măcar individ nu era — poate că era o damă.

Îl privesc aşa, cu subînţeles.

Pungaşu' zîmbeşte.

— Ei da, s-ar putea să ai dreptate-n privinţa asta, zice. Un lucru-i sigur, că n-am fost eu ăla. Periera, care-i aici şi încă vreo cîţiva băieţi ştiu că nu m-am mişcat d-acolo. Da', continuă, poate că ai dreptate. Îmi place Henrietta, da' nu-mi place crima şi mă tem că ea trebuie să-l fi curăţat pe Granworth, aşa cum spui, ceea ce nu mă-mpiedică să-mi pară rău cu toate astea, zice, pentru că-i o damă grozavă.

— Mie-mi spui ?! zic. Toate relele se trag de la damele grozave. Sînt mai rele decît cel mai rău dintre criminali. Pur și simplu le doare-n cot !

Mă ridic.

— E-n regulă, băieți ! le zic. Luați-o din loc. Iar tu, Periera, să nu uiți că răspunzi de Henrietta, și ție, Fernandez, îți mulțumesc pentru pontu' cu femeia de serviciu. Mă ocup de treaba asta fără-ntîrziere.

După ce-au plecat m-așez la birou și-mi iau un răgaz de gîndire liniștită. S-ar putea ca treaba asta să reușească, și dacă nu, atîta pagubă.

Metts dă buzna. Zîmbește cu toată fața.

— Nu-ncape vorbă c-ai lucrat-o bine pe dama asta, spune. La un moment dat am crezut c-are să te sfîșie. Ascultam din camera de-alături, continuă. N-aș fi putut lăsa să-mi scape. Mă-nțelegi că nu prea am multe distracții p-aici.

Îmi predă fotografiile developate ale Henriettei și fișa cu amprentele digitale și cartoteca cu datele personale. Le pun pe birou.

— Ce urmează acum, Lemmy ? întreabă. Nu știu ce urmărești cu toate astea, dar ori ce-ar fi, trebuie să mărturisesc că ai o tehnică nemaipomenită. Eu mai am ceva de făcut ?

— Sigur că da, zic, mai sînt vreo cîteva lucruri pe care poți să le mai faci p-aici. Unu', e să dai de știre prin tîrgu' ăsta c-am șters-o la New York și că nu mă voi întoarce decît peste vreo săptămînă. Altu', e să supraveghezi discret hacienda Altmira și să ai grijă ca madam Henrietta să nu-și ia zboru' și s-o întindă lăsîndu-ne țuț, iar al treilea și ultimu' lucru pe care-l poți face, e să-mi aranjezi un loc la avion, că m-a apucat doru' de ducă.

— Zbori la New York ? întreabă.

— Nici pomeneală de New York, zic. Zbor la Yuma, apoi o iau de-a lungu' frontierei de stat a Arizonei și mă infiltrez în Mexic. Am întîlnire acolo c-o damă.

Zîmbește.

— E vreo damă mișto, Lemmy ? zice.

— N-aș putea să știu, îi spun. N-am văzut-o niciodată, da' cred că i-a venit rîndu' să facă cunoștință cu mine. Acu' te rog să fii băiat bun și să-mi aranjezi locu' la avion, vrei?

Spune că-i în regulă și se duce. Apuc telefonu' și expediez o telegramă cifrată la birou' central de cercetări criminale din New York. Trimit lista articolelor de îmbrăcăminte ale Henriettei și le cer să verifice lista interogînd pe camerista Marie Dubuinet și pe paznicul de la docu' lui Cotton, și să-mi transmită rezultatu' telegrafic la Palm Springs, unde vreau să-l găsesc la-napoiere.

Tocmai terminasem treaba asta, cînd intră Metts. Aranjase chestia cu avionu', telefonic, din camera alăturată. E băiat drăguț Metts ăsta, se simte bine și-i place să vorbească.

Sînt așezat la birou și privesc fotografiile făcute de poliție pentru identificarea Henriettei. Citesc cartoteca cu datele personale:

„Henrietta Marella Charlsworth Aymes. Văduvă. Soția lui Granworth Aymes, decedat prin sinucidere 12/13 ianuarie, 1936. Înălțimea un metru șaptezeci și unu de centimetri și jumătate. Părul brun. Ochii albaștri. Aspectul sănătos. Trăsăturile regulate. Talia subțire. Portul drept. Vorbirea educată, vocea cultă. Greutatea 61 kg."

Asta cred că-i o descriere bunicică a Henriettei. Cercetez apoi amprentele. Nu-ncape-ndoială că le-au luat la fix, iar fotografiile sînt foarte reușite.

— Bună treabă, șefule, îi zic. Ai personal bun p-aici.

Îi fac semn cu capu'. Trece-n spatele meu și mi se uită peste umăr la fotografii și la amprente, apoi la cartoteci.

— Ți-am dat destulă bătaie de cap, șefule, îi zic, da' sper că n-ai să te superi de asta...

— De ce? spune, privindu-mă.

Rup fotografiile și cartotecile cu amprentele și cu datele personale și le arunc la coș.

Mă privește cu ochii cît ceapa.

— Ce naiba-ți veni? spune.

Zîmbesc.

— Numai tehnică, șefule, îi zic. Doar o probă de tehnică. La revedere și pe curînd.

O roiesc. Sînt așteptat în Mexic.

Capitolul IX

HEI, PAULETTE!

E ora şapte, în seara asta plăcută, cînd las kilometru după kilometru-n urma mea pe şoseaua naţională ce merge paralel cu frontiera dinspre Mexic, între Mexicali şi Sonoyta.

Luna e şi ea nemaipomenit de grozavă. Chiar dacă multora nu le place peisaju' ăsta al deşertului, pe mine unu' mă dă gata. Personal am o slăbiciune pentru spaţiile larg deschise, unde bărbaţi-s bărbaţi, iar femeile se bucură al naibii de asta.

Mai sînt stăpînit şi de-o imensă curiozitate în privinţa acestei Paulette. Cu toată discreţia, vă mărturisesc că d-abia aştept s-o văd pe dama asta. De ce? Pen' că-mi place să privesc damele şi vă mărturisesc, iar cu toată discreţia, pen' că mor s-o văd pe dama pentru care Aymes a lăsat-o pe Henrietta, căci, mă credeţi sau nu, fetiţa asta trebuie să-l aibă pe vino-ncoa-ntr-o cantitate considerabilă ca să i-o poată lua-nainte Henriettei. M-aţi descifrat?

În afară de asta, nu-s prea sigur ce hram poartă Henrietta. V-am povestit cum am rupt cartoteca cu datele ei personale, fişa cu amprentele ei şi fotografiile pe care i le luasem la Palm Springs, şi poate vă-ntrebaţi cu mirare de ce-am făcut asta. Pentru că sînteţi inteligenţi, o să-nţelegeţi că teatru' pe care l-am jucat la secţia de poliţie din Palm Springs e o figură mare şi dacă mă veţi urmări, o să vedeţi de ce am jucat-o aşa şi nu altfel.

Mă pornesc iar să cînt „Cactus Lizzie", căci am constatat întotdeauna că gonesc mai tare cînd fredonez melodia asta.

Nu contenesc să-nghit kilometru după kilometru şi să mă mir. Sonoyta e la vreo şaişpe kilometri de partea mexicană, dincolo de frontiera de stat dintre Arizona şi Mexic, şi la vreo două sute cincizeci de kilometri de Mexicali. Mă gîndesc cu groază la mizeria de drumuri pe care-am să merg cînd voi părăsi şoseaua asta.

E ora opt cînd ajung la intersecţie. Drumu' o ia la stînga-nspre Arizona şi la dreapta-nspre Mexic. Virez şi mă pomenesc cu maşina pe-un drum afurisit, care-mi zdruncină fi-

catu' ca un cal sălbatic. Cam după vreo opt-nouă kilometri pe drumu' ăsta, zăresc un mexican așezat pe marginea șanțului și fumînd o țigară, cufundat în gînduri — ceea ce fac mexicanii-ntotdeauna cînd nu sînt ocupați să-și încerce talentele de donjuani în fața vreunei dame sau să-și înfigă cuțitu-n cellalt tip care se găsește c-o lungime de gît înaintea lui în aceeași cursă.

Opresc mașina și-l întreb pe latino-americanu' ăsta dacă știe de vreo pipiță numită señora Paulette Benito, care locuiește pe la vreo fermă din împrejurimi și, după ce-și revine din surpriza de-a constata că un american vorbește-n limba lui, zice că da și mă-ndrumează să găsesc locu', aflat la vreo zece kilometri de unde sîntem.

După ce m-a scuturat de două țigări, dovedind prin asta că nu există nici măcar pui de mexican care să-ți dea vreo informație pe sponci, o iau din loc și după vreo zece minute zăresc ferma.

Conacu' nu e mare, da-n schimb e grozav. E complet alb și-nfipt în coasta unei coline pe-un fundal de cactuși și vegetație tropicală luxuriantă. O poartă bătrînească de fermă, încadrată de o parte și de alta c-un gard alb de pari, constituie intrarea din față pe unde pătrund cu mașina. Opresc, sar jos și fac cîțiva pași pînă la ușă, care-i prevăzută c-un ciocan mare de bătut și-l folosesc din plin.

Curînd ușa se deschide, lăsînd s-apară o muierușcă mexicană, care stă în prag și mă contemplă. E mai pocită decît dracu' și după mutră socot că tipu' spaniol e greu de ghicit la ea. Nu-i exclus să fi avut vreo mamă spaniolă cu vreo zece generații-n urmă, care n-a putut să reziste insistențelor Marelui Cerb Săltăreț, sau cum l-o fi chemat pe trepădușu' șefului local, iar d-atunci strămoșii ei n-au mai cunoscut în sens biblic decît indieni.

Îi dau bună seara foarte politicos ș-o-ntreb dacă pot să vorbesc cu señora Benito, iar ea, vizibil tulburată, spune că señora nu-i acasă și că se află la un oarecare local denumit Casa de Oro, după care toată conversația devine încurcată și-n cele din urmă mă lămuresc c-această Casa de Oro e cel mai apropiat corespondent al noțiunii de han prin partea locului. Îmi spune că pot să recunosc localu' după lanterna ce-atîrnă afară, după care eu îi zic mii de mulțumiri ș-o iau din loc.

O-ntind la vale, pe şosea, şi-n curînd zăresc această Casa de Oro. E o casă obişnuită, din chirpici, aşezată la marginea şoselei, cu o veche lanternă spaniolă atîrnînd afară. Ies cu maşina de pe şosea ş-o parchez pe-o latură a casei, apoi intru.

Nu e nimeni p-acolo, da-mi ajunge la ureche sunetu' unei ghitare. Trec printr-un coridor de piatră, iar la cellalt capăt mă opresc şi holbez ochii cît ceapa, pen' că localu-i ca o ţară din basme.

De jur-împrejuru' curţii interioare din spate e un perete din chirpici acoperit c-un spalier de sus pînă jos. Flori şi alte plante sînt prinse de spalieru' ăsta, iar pe deasupra sînt suspendate peste tot o mulţime de lampioane.

Mesele-s risipite-n toată curtea şi-s pline de lume. Tipu' care cîntă la ghitară stă-n colţu' opus şi-arată complet aiurit — de parc-ar fi transportat de muzica sa. În mijlocu' curţii e un fel de ring de dans din piatră netedă, în suprafaţă de vreo douăzeci de metri.

Mă aşez la o masă. Majoritatea tipilor se-ntorc şi mă privesc de parc-aş fi ieşit dintr-un muzeu, iar după un minut soseşte un chelner mexican, care-mi trage o temenea şi mă-ntreabă ce-aş dori.

Îi răspund că-n general doresc dame, da' că mă voi mulţumi deocamdată şi c-un pahar de rachiu mexican. Îl întreb apoi daç-o cunoaşte pe señora Benito.

Dă din cap şi face un gest către ringu' de dans şi cînd îmi întorc privirea-ntr-acolo văd o pereche care tocmai se ridică şi începe să danseze. Mă uit mai bine şi văd că femeia era de tip american şi nu mai am nici o-ndoială că asta-i Paulette.

Frăţioare, ori că e frumoasă, nu mă-ntrebaţi ! Da' un lucru trebuie să-l ştiţi : c-am văzut la dame-n viaţa mea cu caru' şi pot să vă spun că Paulette asta-i înzestrată cu tot felu' de daruri. O femeiuşcă grozavă din creştet pînă-n tălpi. Mă bate-un gînd că poate dacă n-aş fi atît de prins în afacerea mea, m-ar tenta să-ncerc cît poate să reziste muieruşca asta la farmecu' personalităţii mele.

E o bomboană. E la fel de drăguţă ca şi Henrietta, da-i altceva. Diferenţa-i tot atît de mare ca-ntre un ananas ş-o prună.

Are nişte curbe care l-ar fi convins pe regele Solomon să-şi lichideze haremu' şi să devină monogam ; mai are ş-un stil din ăla care ar fi făcut-o pe pupăza aia romană, căreia-i ziceau Junona, s-arate ca un caz de tuberculoză galopantă. Dacă Henric al optulea ar fi avut ocazia să-i vadă măcar o dată gleznele, şi-ar fi dorit să se fi născut cu şase secole mai tîrziu, aşa ca să-i fi putut da paşaportu' rapid lui Anne Boleyn, pentru ca s-o facă pe Paulette asta sergent-major în batalionu' pentru desfătarea maiestăţii-sale.

Dacă ştie să danseze ? Păi am văzut dame dansînd cu duiumu', da' socot că nici una nu ştie să salte din cufăr atît de provocător. Vă spun că-i suplă ca un şarpe şi cînd se răsuceşte-n tactu' tangoului pe care-l dansează, îi zăresc dinţii albi strălucind pe guriţa ridicată-ntr-un zîmbet către tipu' cu care dansează, ceea ce mă face să gîndesc că femeile-s nişte lucruri foarte interesante şi ce n-aş da să ştiu ce treabă avea o damă grozavă ca asta să se încurce c-un mitocan ca Granworth Aymes.

Tipu-i bine şi el. E un latino-american şi-i îmbrăcat cu pantaloni mexicani din cei negri, înguşti, cu o cămaşă de mătase şi-o jachetă bolero. La cămaşă poartă un şnur de argint şi toate garniturile. E-un găligan înalt, bine legat, cu o chică de păr negru şi o mustăcioară neagră. Dansează pe cinste şi socot că dacă tipu' ăsta s-ar duce la Hollywood, probabil c-ar avea un succes atît de mare încît îl văd însurîndu-se c-o stea de cinema pentru cîteva luni, pînă cînd i s-ar face ei lehamite să stea tot timpu' de strajă să nu-i zboare porumbelu'.

Mie mi se pare că-i şi periculos. Are ceva rău în privire ca un şarpe cu clopoţei, numa' că puiu' ăsta de lele cred c-are să muşte fără să sune.

Mai trece niţel şi muzica-ncetează să cînte, iar cei doi s-aşază din nou. Eu stau la masa mea şi trag cîte-o duşcă de rachiu mexican cu ochii ţintă pe ei. Trebuie să-nţelegeţi că nu-i chiar atît de uşor pentru mine de partea astălaltă a frontierei, şi cum nu doresc să am de-a face cu copoii locali, trebuie să-mi joc cărţile cu prudenţă.

Privind-o pe Paulette, încerc să mă hotărăsc cum să conduc acţiunea, numai că nu-mi foloseşte la nimic să mă holbez la ea. Niciodată nu poţi şti cum o să reacţioneze o damă,

orice-ai face. E inutil să crezi că le poți dibui pe femei ; orice-ai face, ele tot nu-s mulțumite.

Mi-amintesc de-un majordom distins, care era-n serviciu' casei unei dame grozave din Anglia. Într-o zi, tipu' ăsta dă buzna-n camera de baie tocmai cînd dama era sub duș. Fiind un om plin de tact, majordomu' ăsta n-a spus decît : „Vă rog să mă iertați, *domnule*" și s-a evaporat, convins c-a ieșit cu fața curată din situația asta penibilă.

Da' n-a mai fost tot atît de convins a doua zi, cînd l-a expediat la un doctor ca să-i examineze vederea.

Așa că stau și nu fac nimic, și tocmai cînd încep să mă plictisesc de stat, Paulette se uită-n direcția mea și mă explorează oarecum cu privirea, după care-mi acordă un fel de schiță de zîmbet.

Socot că asta-i numai pen' că ea crede că eu sînt un american în Mexic, da' profit și trec instantaneu la acțiune. Mă ridic și mă îndrept cu pași măsurați către masa ei ; îi dau bună seara ș-o-ntreb dacă nu ne-am mai întîlnit cîndva în trecut.

Ea-mi zice că nu-și amintește, da' poate c-am făcut cunoștință undeva.

— Oricum ar fi, doamnă, sînt ani de cînd aștept să te cunosc, îi zic. Numele meu e Caution — Lemmy Caution — și doresc s-avem o mică convorbire cît se poate de cürînd.

— Ia loc, domnule Caution, zice, și servește ceva de băut. Acesta-i señor Luis Daredo.

M-așez. Mexicanul îmi aruncă o privire care-ar putea să-nsemne orice. Cred că nu-i prea mulțumit de faptu' că m-am băgat peste el. Răspunde doar numai scurt din cap.

Trimit chelneru' să-mi aducă paharu' cu rachiu mexican pe care-l lăsasem pe masa mea. În timp ce-aștept să-mi fie adus, observ că ea mă privește c-un aer curios, plină de interes, în timp ce un zîmbet îi flutură pe buzele roșii.

— Și ce treabă era aceea pe care doreai s-o știi, domnule Caution ? zice. Aș fi fericită să te pot ajuta.

Îi arunc o privire rapidă și observ că se uită ca și cum s-ar strica de rîs.

Mă tratez c-o țigară.

— Uite cum stau lucrurile, doamnă Benito, îi zic. Fac unele cercetări în legătură c-un tip numit Granworth Aymes, care s-a sinucis la New York în ianuarie trecut. M-am gîndit

la dumneata ca la o persoană care-ar putea' să m-ajute. Da' cred c-aici nu-i locu' cel mai potrivit. Poate că-mi dai voie să te conduc mai tîrziu acasă ş-am putea avea o vorbuliţă acolo.

Îi trece pofta de zîmbit.

— Poate că asta nu m-ar aranja, spune. Ştii, domnule Caution, aici e Mexicul — *nicidecum* Statele Unite, şi poate că nici nu-mi arde să vorbesc despre Granworth Aymes. Poate că-ţi pierzi vremea de pomană pe aici.

Bate la ochi că dama asta se pricepe să fie impertinentă.

— Înţeleg ce vrei să spui, prinţeso, îi zic. Crezi că reţinerea vreunei persoane ca martor principal nu e posibilă p-aici fără demersuri complicate ş-o droaie de formalităţi birocratice la Mexicali. Ei bine, nu zic că n-ar fi aşa, da-n locu' tău socot c-aş face cum vreau eu şi m-aş formaliza mai puţin în privinţa asta şi... ce doreşti să bei ?

Comand nişte băuturi pentru toţi trei. Mexicanu' mă priveşte ca şi cum aş fi un coşmar sinistru.

Ea începe să zîmbească din nou.

— Nu-mi displac metodele dumitale directe, domnule Caution, spune, dar totuşi nu-nţeleg de ce aş accepta să vorbesc despre moartea cuiva cu oameni pe care nu-i cunosc.

— E-n regulă, porumbiţo, zic. În cazu' ăsta trec-napoi frontiera ca s-obţin extrădarea ta ca martor principal. Pe urmă te-aduc pe teritoriu' Statelor Unite şi te reţin. Îmi va lua cel mult două zile ca să scot de la autorităţile mexicane aprobarea pentru o cerere federală de extrădare a ta, şi dacă-s prea lenţi pentru gustu' meu, poate că voi încerca altceva. Sînt agent federal ş-am în buzunar o insignă, care nu-nseamnă mare lucru de partea astălaltă a frontierei, da' poate că-mi va da destulă autoritate ca să-l conving pe ofiţeru' de jandarmi din partea locului că ai un paşaport şterpelit. Chiar dacă nu-i adevărat, tot o să-ţi creeze o situaţie foarte neplăcută. Mă-nţelegi ?

Ea-i tocmai pe punctu' să spună ceva, cînd Daredo-i pune mîna pe braţ ş-o opreşte.

— Señor, spune, aqui es Mechico. No me place che vorbeşti la asta señora cum vorbeşti. Tu nu me placi de loc. Tu pleci din localul asta rapido sau le ordon che te arunca fuera. Clar ?

— Nu ţine, frumuşelule, îi răspund tipului. Nici tu nu-mi placi mie şi cred că va trebui să-ţi aduni toţi prietenii-n juru' tău înainte ca să mă poţi da afară dintr-un local pe mine, şi num-aşa, ca să nu-ţi închipui că-ş vorbe goale, na, poftim ş-o arvună.

Îl ating peste mutră şi-l dau jos pronto cu scaun cu tot. Se ridică şi se-apropie de mine, ocolind masa şi-l mai pocnesc o dată. Un individ de la masa de-alături se ridică şi-ncepe să emită o mulţime de zgomote mexicane în timp ce-o porneşte-nspre mine, încît se pare că-s nevoit să fac ceva.

Bag mîna pe sub haină şi trag pistolu'. În juru' meu văd o mulţime de mutre pocite şi cred că trebuie să pun lucrurile la punct.

— Ascultă, prinţeso, îi zic Paulettei. Înregistrează ce-ţi spun. Dacă cineva-ncearcă vreo figură p-aici, dau cuvîntu' mai întîi pistolului şi pe urmă vorbesc eu. Te conduc la locuinţa ta ca să stăm niţeluş de vorbă, şi dacă asta nu-ţi place, am să te trec chiar acum peste frontieră ş-am să te zvîrl în arestu' primului şerif din Arizona la care voi ajunge. Aşa că hotărăşte ce preferi — propriu' tău salon, sau beciu' — mie mi-e perfect perpendicular.

Ea se ridică.

— E-n regulă, Luis, zice. Nu e cazul să te enervezi. Poate c-ar fi mai bine să merg cu domnul Caution şi să lămuresc lucrurile.

— Asta mai zic şi eu vorbă-nţeleaptă, îi spun, şi mie nici că-mi pasă dacă-i sare muştaru' lui Luis. Oricînd doreşte ca să-i tragă cineva un picior în fundu' pantalonilor săi strîmţi, n-am să ezit să-i fac serviciu' ăsta. Poate că-i vreo legumă mare p-aici, da' pentru mine nu-i decît un cotoi cu mustăţi. Hai să mergem, prinţeso.

Arunc nişte bani pe masă şi ieşim. Mai ţin încă pistolu-n mînă şi, privind peste umăr, îl văd pe Luis cum se holbează la mine ca un tigru c-un abces la gingie. Aş jura că individu' ăsta nu-i prea-ncîntat.

Ne suim în maşină şi pornim. Cu coada ochiului pot s-o văd pe Paulette că mă priveşte. Se dă c-un parfum straşnic, pe care tocmai am ocazia să-l adulmec. Încerc să-l compar cu „Garoafele" Henriettei şi nu-s sigur care-mi place mai mult.

— Strașnic parfum e ăsta pe care-l folosești, Paulette, îi zic. Aș putea să mă las tentat de-un parfum ca al tău. Întotdeauna m-am omorît după mirosuri plăcute.

Pot s-o aud chihăind în întuneric. V-am spus că Paulette asta-i o fată pe cinste.

— Ești extraordinar de obraznic, spune. Dai buzna în Casa de Oro, îl culci pe Luis la pămînt, mă iei de-acolo tocmai cînd începeam să mă distrez și pe urmă-mi spui că-ți place parfumul meu. Cred că trebuie să-ți meargă bine la femei, dar ai face bine să-ți amintești că aici ești în Mexic.

— Nu, zău, Paulette? îi zic. Și ce dacă?! Am mai fost și-nainte-n Mexic, dar nu-mi aduc aminte să mă fi speriat vreodată. I-ascultă, ai auzit vorbindu-se vreodată de-un mexican numit Caldes Martinguez — asul banditilor d-aici?

Ea dă din cap în semn că da.

— Ei bine, continui, individu' ăsta ajunsese foarte mare și socotea să treacă frontiera-ntr-o zi ca să dea o lovitură la vagonu' poștal din Arizona. A dat lovitura — sub trei aspecte. În primu' rînd a atacat vagonu' poștal; în al doilea rînd nu numai că l-a atacat, da' a tăiat și urechea mecanicului de pe locomotivă; și-n al treilea rînd a pompat atîta plumb în mecanic și-n conductoru' trenului — c-amîndoi arătau ca niște fabrici de muniții cînd i-am găsit.

Scot pachetu' meu de țigări cu mîna stîngă și i-l dau. Aprinde două — una pentru ea ș-una pentru mine.

— E-n regulă, zic. Ei bine, autoritățile din Statele Unite s-au înfuriat rău de tot pe individu' ăsta. În consecință au trimis un băiat deștept la frontieră și băiatu' ăsta dă cîteva lovituri înscenate și-n cele din urmă Martinguez află despre el și-l ia tovarăș în afacere. Băiatu' ăsta deștept îi cîntă-n strună lui Martinguez și-ntr-o seară-l îmbată criță pe Martinguez și-i toarnă somnifer în rachiu. După aia-l leagă burduf pe-un cal și-l trece peste frontieră direct după niște gratii solide ș-apoi la capătu' unei funii de doi metri — fiindcă-n Arizona încă-i mai spînzură.

Partea nostimă-i că Martinguez sosește la pușcărie aproape înnebunit, pentru că băiatu' ăla deștept i-a umplut turu' pantalonilor cu ghimpi de cactus și urzici usturătoare, așa că la fiecare săltare a calului Martinguez trăgea urlete ca la balamuc. Dacă te-ai așezat vreodată pe-un ghimpe de cactus ai să-nțelegi ce vreau să zic. Îți spun că ticălosu' ăla avea

o inimă de piatră, da' cînd i-a venit timpu' să fie executat, fundu-l durea aşa de tare-ncît spînzurătoarea i se părea o dulce alinare.

— Foarte drăguţ, spune, şi cine era băiatul ăla aşa de deştept ?

— Un tip pe care-l cheamă Caution, îi zic, aşa, cu modestie. Lemmy Caution e numele lui.

Continuăm drumu'. E o şosea mizerabilă şi trebuie să mă concentrez. Ea tace chitic. Deodată-mi pune o mînă pe genunchi.

— Eşti un om formidabil, Lemmy, spune. După aceşti latino-americani... Scoate un fel de oftat. E o plăcere că te-am cunoscut.

Mă priveşte pieziş.

Eu îmi ţin privirea fixată pe şosea. Îmi face impresia că se dă la mine prea repede, cît poate ea de rapid, da' mă prefac că mă prind.

— Oho, asta-i grozav ! îi zic. Socot că eşti tocmai tipu' de femeie pe care-l caut. O damă grozavă şi-o noapte formidabilă, zic, făcînd semn cu capu' către lună, ce-şi mai poate dori un om în plus ?

Ea nu spune nimic. Emite doar încă un oftat greu. Tăcerea ţine cîtva timp, apoi zice :

— Ascultă, Lemmy, ce-i toată tărăşenia asta în legătură cu Granworth Aymes ?

— Aiurea, nu-i mare lucru, îi zic. De fapt nu mă interesează Aymes. Mă interesează o mică combinaţie de falsuri şi ambele afaceri, cum ar fi, s-au amestecat. Îţi spun îndată toată povestea.

Nu răspunde şi cred că-şi stoarce creierii grozav de tare. Peste puţin oprim la fermă. Muieruşca mexicană aşteaptă-n prag şi-mi ia pălăria. Pe dinăuntru, casa e destul de straşnică — mobila-i bună şi se pare că Paulette ştie să-şi aranjeze interioru'.

Intrăm într-o cameră din dreapta vestibulului. Paulette îmi arată cu degetul un balansoar mare de pe veranda situată pe una din laturile casei. Mă instalez şi-mi ofer o ţigară, iar ea se duce să prepare whisky cu sifon şi gheaţă. Aud gheaţa clincănind.

Peste puţin se-napoiază cu cîte-un pahar înalt de băutură-n fiecare mînă. Mi-l dă pe-al meu şi s-aşază pe-un scaun în faţa mea.

— Ei bine, Lemmy, spune, dă-i drumu'.

Îi ofer o ţigară şi i-o aprind. Cum ţin chibritu', ridică privirea şi mi se uită drept în ochi şi, vă spun, am impresia că ştie mai multe despre telegrafia fără fir decît Marconi. Era o privire ca să te bage-n draci. Mă duc şi m-aşez din nou.

— Iată cum stau lucrurile, îi zic. Ţipu' ăsta, Granworth Aymes, îşi curmă zilele-n ianuarie trecut. Cu puţin înainte de-a face isprava asta, îi dă neveste-si obligaţiuni în valoare de două sute de bătrîne. În regulă. După sinuciderea lui, ea se instalează-ntr-o bombă de pe lîngă Palm Springs şi-ncearcă să schimbe la bancă una dintre obligaţiunile alea. Numai că e falsă. Mi se-ncredinţează mie afacerea asta şi m-am zbătut nu glumă, da' n-am făcut încă nici o ispravă. Nu ştiu mai multe despre treaba asta decît ştiam atunci cînd m-am apucat de ea.

În timp ce vorbesc, ea priveşte-n zare peste cîmpie, înspre munţi. Tocmai pot să disting conturu' profilului ei în întuneric, da' nu-mi vorbeşte nimic.

— Acu' am o bănuială, continui în timp ce-o observ. Am o bănuială că dama asta, Henrietta, ştie multe despre afacerea cu falsurile, da' nu găsesc calea s-o fac pe puicuţă să vorbească. În timp ce m-agit cu afacerea asta, Langdon Burdell, care fusese secretaru' lui Aymes, îmi sugerează ideea că Granworth nu s-ar fi sinucis de fel, ci c-ar fi fost omorît şi că Henrietta i-ar fi făcut pustiu' ăsta de bine, şi dacă rămîne-ntre noi doi, scumpo, asta-i şi părerea mea.

Da' să presupunem, de dragu' discuţiei, că pot dovedi culpa ei în legătură cu uciderea lui Granworth ş-o arestez ca făptaşă — şi la ce-mi serveşte asta? Tot n-am să aflu de unde are obligaţiunile alea false şi cine le-a făcut, căci dacă va fi trimisă-n judecată sub acuzaţie de omor cu premeditare, ea ştie foarte bine că nu-şi uşurează cu nimic situaţia, nici nu cîştigă timp, nici nu scapă de scaun dacă-i toarnă pe falsificatori.

E-n regulă. Ei bine, am aflat că obişnuiai să-i ţii de urît lui Granworth Aymes şi m-am gîndit că poate mă ajuţi la treaba asta. Dacă Aymes avea o slăbiciune pentru tine,

bănuiesc că ţi-a vorbit mult despre Henrietta, pentru că bărbaţii-ntotdeauna spun o groază de lucruri „celeilalte femei" şi poate că-mi vinzi şi mie cîteva informaţii, şi-i bine să ştii că lucrurile pe care vreau să le aflu sînt următoarele:

În primu' rînd, dacă Aymes i-a dat obligaţiunile cele bune sau i le-a trecut pe cele false? În al doilea rînd, presupunînd că i-a dat obligaţiunile cele bune, dacă le-a pus undeva în siguranţă şi s-a aranjat să obţină de la cineva duplicate false ca să poată juca pe ambele tablouri şi să profite de faptu' că toată lumea, fiind convinsă că le avea pe cele bune, va crede că şi cele false, pe care le plasa, erau în regulă?

Arunc chiştocu' peste balustrada verandei.

— Uite de ce vreau să vorbeşti, Paulette, îi zic, şi nu puţin, pen' că-n totdeauna se zice că „cealaltă femeie" cunoaşte dedesubturile, ş-am senzaţia că tu eşti „cealaltă femeie".

Se-ntoarce-n şcaun şi mă priveşte.

— Aiurea, spune. Am impresia că cineva te duce de nas, dar fără-ndoială, Lemmy, că pot să te-ajut.

Se ridică şi stă-n picioare, sprijinită de grilajul verandei, privind în jos către mine.

— Ascultă, domnule detectiv, spune; află de la mine că Henrietta a obţinut aceste obligaţiuni false de undeva ştiind perfect că erau false. Şi am să-ţi spun de ce. Granworth Aymes nu i-a dat nici un fel de obligaţiuni de stat în valoare de două sute de mii de dolari. Ştiu bine că nu i le-a dat!

— Ce vorbeşti!? îi zic. Ia ascultă, scumpo, continui. Ştim foarte bine că a avut obligaţiunile alea. Ştim că le-a cumpărat. Dacă nu i le-a dat ei, unde sînt? Cui i le-a dat?

Începe să rîdă, un rîs uşor gîlgîit, care-mi stîrneşte tot felu' de gînduri.

— Am să-ţi spun cui i le-a dat, Lemmy, zice. Mi le-a dat mie.

Trăsăturile feţei i se crispează, iar surîsul îi dispare.

— Acum ascultă-mă, băiatule, spune, c-am să-ţi povestesc pe săturate. Dacă se găseşte vreunul să zică despre mine că m-am ţinut cu Granworth Aymes, atunci persoana aia minte cu nerușinare. L-am cunoscut pe Granworth Aymes şi

nu vreau să spun că mi-era dezagreabil, cu toate că soţul meu a tras numai ponoase de pe urma lui. Acum ia aminte la ce-ţi spun :

Poate c-au omis să te informeze că am un soţ. Este internat în sanatoriul particular al unui medic din Zoni. Nenorocitul se stinge încet din cauza bolii sale de plămîni. Mi se spune c-ar mai avea vreo trei luni de trăit.

Granworth Aymes era agentul lui de schimb şi cu doi-trei ani în urmă soţul meu valora aproape un sfert de milion de dolari. Nu s-a mulţumit cu atîta. Voia să aibă mai mult şi s-a apucat de speculaţii la bursă împreună cu Aymes, cumpărînd acţiuni şi obligaţiuni. Şi ce s-a-ntîmplat ? A pierdut practic toţi banii pe care i-a avut, dar faptul că banii nu fuseseră pierduţi la bursă nu l-a aflat decît cu puţin înainte de Crăciunul trecut. Aymes l-a tras pe sfoară. Şi-a bătut joc de bietul naiv.

Tocmai în timpul acela Rudy se supune unui examen medical. Medicul îi spune că singura şansă pe care o are ca să mai trăiască eventual încă un an este să meargă să se instaleze într-o localitate ca asta, în care clima e corespunzătoare.

Ei bine, poţi să-ţi închipui că nu mi-a făcut nici o plăcere cînd am descoperit că Granworth l-a lăsat pe Rudy practic fără nici o leţcaie, băgînd totul în buzunarul său, aşa că m-am gîndit să mă duc la New York şi să am o explicaţie cu acest Granworth Aymes. Mi s-a părut că n-o să fie prea greu, pentru că Granworth a-ncercat întotdeauna să-mi facă curte, dar eu nu l-am încurajat — nu-mi plăcea maniera lui, cel puţin nu aşa ca să se poată observa.

M-am dus la New York şi l-am văzut pe Granworth Aymes la zece ianuarie, cu două zile înainte de a-şi fi curmat zilele, şi i-am spus pe şleau că mi-a ajuns la ureche că s-a umplut de bani, speculînd la bursă. I-am spus că dacă nu plăteşte cinstit şi repede, n-am timp de pierdut cu vorbe, mă voi duce direct la procurorul districtual şi am să-l bag în puşcărie pentru faptul că l-a delapidat pe Rudy în cursul ultimilor doi ani de zile.

Granworth m-a privit şi a-nţeles că nu glumeam. Mi-a spus să revin a doua zi de dimineaţă. Zicea că o să-mi dea banii. În dimineaţa zilei de unsprezece ianuarie m-am dus şi l-am vizitat la biroul său, unde mi-a dat obligaţiuni de stat în valoare de două sute de mii de dolari. De asemenea

m-a rugat să nu suflu nimănui despre asta, pentru că erau obligaţiunile pe care le trecuse neveste-si şi le scosese din seiful unde erau puse în păstrare pentru ea şi că oricine le putea încasa, fiindcă erau obligaţiuni la purtător. I-am dat o chitanţă pentru ele şi, cu banii ăştia, Rudy şi cu mine am venit să trăim aici.

Iar dacă Granworth Aymes s-a sinucis a doua zi, bănuiesc că a făcut-o în urma explicaţiei pe care-a avut-o cu soţia lui. Cred că ea a observat dispariţia obligaţiunilor şi atunci şi-a descărcat furia pe el, sau poate, spune ea coborînd glasul, poate că Henrietta s-a săturat. Cred că şi eu m-aş fi săturat dacă aş fi fost frustrată de două sute de bătrîne. Poate că i-a dat cu ceva în cap, nimic nu e exclus.

Îi trag un fluierat.

— I-auzi, i-auzi ! zic. Care va să zică aşa stau lucrurile ? S-ar părea că ţiele-ncep să se descurce-n afacerea asta. Aşadar Henrietta, văzînd că obligaţiunile-au dispărut, îşi închipuie că Granworth le-a plasat în altă parte şi găseşte prompt pe cineva că să-i confecţioneze un lot nou.

Îmi mai acord încă o ţigară.

— Ascultă, Paulette, zic. Cunoşti pe cineva care-ar putea să confirme povestea asta ? Mă refer la felu-n care Granworth Aymes l-a fraierit pe Rudy şi l-a scuturat de toţi banii ăştia ?

— Desigur, spune, Burdell ar putea. El cunoaşte toate amănuntele. El ştia tot ce făcea Aymes, dar nu era decît un secretar. Nu era treaba lui să se amestece unde nu-i fierbea oala.

— E-n regulă, zic. Înţeleg. S-ar părea că Henrietta Aymes e o mare podoabă, zic. Cum văd, nu-ncape nici un fel de-ndoială că ea l-a curăţat pe Granworth. Foarte bine. Poate că acum pot să avansez un pic. Apropo, Paulette, continui eu. Parc-ai spus că bărbatu' ăsta al tău, Rudy, e p-aici pe undeva la un sanatoriu... Pe unde vine Zoni ?

— E la vreo şaptezeci de kilometri de aici, spune, şi dacă te duci să-l vezi pe Rudy şi să-i pui întrebări, nu-l lua repede. Doctorul Madrales spune că bietul om nu mai are decît opt sau nouă săptămîni de trăit şi n-aş vrea să fie istovit prea mult.

Mă ridic şi pun braţu-n juru' gîtului ei.

— Nu fi-ngrijorată, Paulette, zic. Am să-l iau cu binişoru'. Nu vreau să-i pun prea multe-ntrebări. Vreau numai să-mi

confirme povestea asta pe care mi-ai spus-o despre felu' cum i-a umflat Aymes gologanii.

Ea stă destul de aproape de mine și observ că-i dau cîteva lacrimi. Îmi pare destul de rău de Paulette, pentru că-n definitiv chiar dacă se distrează cu acest Luis Daredo, ce altceva ar putea să facă o femeie? Doar trebuie să facă și ea ceva ca să nu se gîndească tot timpu' la faptu' că bărbat-su dă ortu' popii în pas de-nmormîntare.

Ea oftează.

— Ce crudă poate fi viața, spune. Ascultă, Lemmy, du-te și mai toarnă-ți ceva de băut. Mă-ntorc peste un minut. Mă duc să-i dau un telefon lui Daredo; băiatu' ăsta face unele treburi pentru mine — mă gîndesc să cumpăr casa asta și el se ocupă de întreaga afacere — de aia n-aș vrea să mă stric cu el.

— E-n regulă, zic.

Părăsește camera și rămîn să-mi prepar un amestec de whisky cu sifon și gheață, după care mă duc înapoi pe verandă. În timp ce stau acolo și-l beau, am impresia că-ncep să-nțeleg totuși ceva din cazu' ăsta. Un lucru sare-n ochi, ș-anume că Henrietta a descoperit dispariția obligațiunilor originale — a celor bune. Reușește să obțină un lot fals și se duce la Palm Springs spunîndu-și c-ar avea vreo șansă să le schimbe acolo. Asta-i impresia pe care-o am. Cînd tocmai terminasem băutura, apare Paulette. Intră și vine drept la mine, îmi pune mîinile pe umeri și mă privește fix în ochi.

— Știi, Lemmy, ce grea e viața unei femei, spune. Cred că nici a mea n-a fost ușoară. Pentru o fată este de ajuns să facă o singură greșeală și plătește de se satură pentru ea. Eu am greșit cînd m-am măritat cu Rudy. A fost întotdeauna un om plăpînd și cred că mi-a inspirat milă. Dacă m-aș fi măritat c-un bărbat ca tine, spune, lucrurile ar fi luat o altă întorsătură.

Simt că distanța dintre ea și mine se micșorează și mai mult.

— După ce-ai terminat treaba asta, Lemmy, dacă te simți vreodată obosit sau ai nevoie de odihnă, continuă ea, mă găsești întotdeauna aici și am să mă bucur să te văd.

— Asta-i o propunere strașnică, Paulette, zic. Sper să profit curînd de ea. Între timp aș vrea să termin treaba asta,

așa că e cazu' să mă reped pînă la Zoni, unde vreau să stau nițel de vorbă cu Rudy și-ți promit că n-am să-l bruschez.

— E-n regulă, Lemmy, spune, cu ochii înecați de lacrimi. Du-te să-l vezi pe Rudy și transmite-i toată afecțiunea mea. Numai să nu-i pomenești nimic despre faptul că m-ai găsit astă seară cu Luis Daredo. N-aș vrea ca Rudy să fie preocupat de vreo idee că m-aș afișa cu mexicani chipeși.

Îmi explică pe unde trebuie s-o iau ca s-ajung la Zoni și stă-n prag, privindu-mă cum demarez.

Iar eu — eu mă dedau la sportu' meu preferat, gîndesc. Mă-ntreb de ce n-a putut s-aștepte pînă cînd am terminat conversația ca să-l cheme la telefon pe Daredo.

Cred că-s un tip cam bănuitor. Și aș jura că Paulette asta prea a căzut ușor pe bec în fața mea. E fără îndoială un exemplar unic, da' totuși pare să-ncerce să mă prostească, dacă-i tună-n felu' ăsta.

Da' nu-s chiar așa fraier. Tocmai cînd o damă crede c-am picat — ei bine, ca de obicei, se-nșeală !

Capitolul X

CHESTII MEXICANE

Conduc destul de-ncet, din două motive. În primu' rînd, noaptea nu-i atît de luminoasă pe cît ar fi putut să fie, iar șoseaua pe care merg nu-i nici ea chiar atît de-ncinsă. În al doilea rînd, întorc pe toate fețele povestea pe care dama asta, Paulette, mi-a servit-o și nu-ncape-ndoială că-i una al dracului de-ncurcată.

Poate că-i adevărat, fiindcă, vă rog să mă credeți, nici o femeie cu-atîta minte cîtă are Paulette n-o să spună vrute și nevrute cu privire la felu' cum a scos două sute de bătrîne de la un tip ca Granworth Aymes, în afară de cazu' cînd ar fi pe deplin îndreptățită la ele.

Și-mi pare destul de rău de bărbat-su, Rudy Benito. Mi-l pot imagina așa cum ar putea să fie. Îmi închipui destul de bine cum o lungește cu Paulette, jucînd tot timpu' un rol de mîna a doua pe lîngă ea, pe de-a-ntregu' conștient că-i te-

becist şi că boala are să-l răpună mai curînd sau mai tîrziu. Parcă-l văd pe tipu' ăsta descoperind deodată că Granworth l-a ars tare de tot, îl văd fierbînd de ciudă şi-nnebunit de necaz, ştiind că poate timpu' ce-l mai avea de petrecut pe-aici înainte ca să-i vină rîndu' să ia loc în coşciug depinde de faptu' dacă va putea să scoată bîştarii de la Granworth sau ba.

Da' e ceva ce nu-nţeleg, ş-anume ce naiba făcea Paulette în tot acel timp în care Aymes îl escroca pe Rudy de francii săi? Ce făcea o damă cu mintea ageră ca a ei, învîrtindu-se printre tipii ăştia fără ca să-şi dea seama ce se-ntîmplă?

Apoi îmi vine o altă idee colosală. Să presupunem că Paulette îşi dădea seama. Să presupunem că era-ncurcată cu Aymes şi ştia că-i stoarce gologanii lui Rudy şi nu făcea nimic ca să-l împiedice. Apoi, deodată află că Rudy nu mai are mult de trăit dacă nu-i dus într-o localitate cu climă potrivită şi c-un doctor în permanenţă lîngă el. Şi are sentimentu' că nu şi-a făcut datoria. Simte că trebuie să facă ceva ca să-şi răscumpere greşeala. Tocma-n timpul ăsta Aymes trage-un tun la bursă şi Paulette îşi arată colţii şi-l ameninţă că-l toarnă la poliţie pentru tot ce-a făcut, dacă nu le dă partea lor.

Nu-i ăsta un lucru-n genu' celor pe care-o damă ar fi-n stare să-l facă? Nu-i treabă de damă să-şi bată joc de bărbat-su pen' c-are cîrlig la un individ dubios ca Aymes, iar cînd află că fraieru' trage să moară, o apucă remuşcările şi-ncearcă să-ndrepte lucrurile în ultimu' minut; iar pe de altă parte, n-ar fi afacerea asta un motiv cum nu se poate mai bun pentru Henrietta ca să-l cureţe pe Granworth?

Ş-apoi, alteeva mă izbeşte ca o piatră-n cap. Cum stă chestia cu scrisoarea despre care mi-a povestit Henrietta. Doar ea mi-a spus c-a primit o scrisoare nesemnată de la un individ, care-i spunea că Granworth se ţine de capu' neveste-si. Nu mi-a spus ea că individu' tăiase cuvintele „soţia mea" şi le-nlocuise cu „femeia asta". N-aţi priceput?

Rudy Benito era cel care trimisese Henriettei scrisoarea.

Iată ultima mea versiune a-ntregii combinaţii: Benito are-o bănuială că Aymes umblă cu nevastă-sa şi-i scrie o scrisoare Henriettei în sensu' ăsta, fără ca s-o semneze. E-n regulă. Apoi Paulette descoperă că Benito e ros de boală ca un lemn de carii şi-o apucă regretele şi-ncearcă un sentiment de scîrbă împotriva sa însăşi pentru ce făcuse, aşa că se duce la Granworth şi-i cere să scuipe francii.

Granworth, care are o slăbiciune mai mare pentru Paulette decît pentru Henrietta, se execută. Poate că se gîndeşte să-i recupereze de la Paulette după ce-şi va reveni din criza ei sentimentală-n legătură cu Rudy.

E-n regulă. Henrietta vine apoi la New York şi-i spune lui Granworth c-a auzit de isprăvile lui galante şi dacă nu se lasă de dama aia, dă divorţ. Granworth, în replică, o anunţă că-n cazu' ăsta mai degrabă va părăsi ţara decît să-i plătească pensie alimentară. Henrietta-i răspunde că puţin îi pasă dacă-i plăteşte sau nu pensie alimentară, pentru că are cele două sute de bătrîne în obligaţiuni de stat. Granworth e cuprins de furii şi-i aduce la cunoştinţă că n-are nici o leţcaie, pentru c-a dat obligaţiunile celeilalte femei.

Ş-atunci începe balu'. Socot că vestea asta i-a cam pus capac Henriettei. Cred că-n momentu' cînd i-a spus asta, Granworth era la volan, gata de pornire — poate că ea şedea alături de el. În fine, trebuie să fi fost atît de pornită-mpotriva lui, încît pune mîna pe ceva şi-l miruieşte pe Granworth. Apoi constată că l-a omorît şi-şi închipuie că cel mai bun lucru de făcut e să-l ducă cu maşina la docuri şi să simuleze o sinucidere, ca să salveze aparenţele.

Aşa pare să fie.

Şoseaua pe care mergeam şi care oricum era proastă, acum devenise şi mai rea. S-a-ngustat şi pare un fel de trecătoare largă printre colinele de la poalele munţilor. S-a-ntunecat bine şi am o vizibilitate proastă, aşa că merg încet şi mă concentrez la fîşia şoselei.

Apoi mă ciocnesc de ceva. Am stopat în nişte bolovani aşezaţi în mijlocu' şoselei şi-n acelaşi moment cineva se suie pe aripă şi m-atinge-n creştet c-un obiect care-n mexicană trebuie să se cheme ciomag. Văd mai multe stele decît a visat vreodat-un regizor, numai c-ale mele sînt toate verzi, şi mă refugiez în lumea viselor, liniştit şi tot atît de senin ca un sugar.

Cînd îmi revin, simt că sînt ţeapăn ca o şină de tramvai. Indivizii care m-au adus în locu' ăsta nu m-au tratat de loc cu mănuşi. Sînt acoperit de praf ş-o dîră de sînge mi se prelinge pe haină din crăpătura de pe scăfîrlie.

Picioarele-mi sînt legate c-o funie, iar mîinile-mi sînt legate peste piept cu destulă frînghie ca să umpli un depozit.

Mă aflu-ntr-o hrubă care pare să fie beciu' unei case mici. O lumînare arde pe-un raft de partea cealaltă a-ncăperii și de abia pot să citesc cadranu' ceasului meu de mînă. E aproape unspe jumate ; cred deci că-s plecat de vreo oră. M-au trîntit pur și simplu lîngă perete și m-au lăsat acolo.

Nu-mi prieşte de loc. Capul îmi zbîrnîie ca o buză de zmeu și cred că tipu' care m-a pocnit cu ciomagul ăla n-a făcut economie de efort. Una peste alta s-ar părea că-s la ananghie. Cine m-o fi-ndrăgit într-atîta încît să mă lege fedeleș și să mă azvîrle-n hruba asta habar n-am, deși nu-mi lipsesc bănuielile. Mă gîndesc c-ar fi bine să-ntreprind ceva pronto.

Mă-ndrept cu spatele sprijinit de perete și m-așez într-o poziție cît mai comodă, după care-ncep să cînt „Cactus Lizzie" cît mă ține gura. Asta pare s-aibă efect, căci după vreo cinci-zece minute aud pași coborînd cîteva trepte ș-apoi ușa din colț se deschide și dă buzna o muiere mexicană.

Ține-n mînă un felinar ș-arată ca o pereche de scorpioni care nu se pot suferi, iar la cîntar trage vreo sută cincizeci de kilograme. Cred că niciodată n-am văzut o matahală de muiere ca asta. Se apropie de mine clătinîndu-se, ridică picioru' și-mi trage un șut în obraz de parc-aș fi o minge de fotbal. Vă spun că lepădătura asta de cățea își ancorează bocancu' drept în vîrfu' nasului meu de parc-ar fi tras un unspe metri și mă face să văd încă și mai multe stele verzi, după care-s cuprins de-o amețeală uluitoare și-mi pierd iar cunoștința.

Îmi revin destul de repede. Sînt ud leoarcă de lăturile pe care le-a vărsat peste mine, simt că-mi sîngerează fața ca dracu', iar ea stă acolo și mă privește și se distrează copios.

Apoi își dă drumu'. Începe să urle la mine-ntr-un fel de spaniolă stricată, pe care abia pot s-o pricep căscînd urechile mari cît o antenă de radar. Îmi spune tot ce crede despre mine. Îmi spune ce sînt și-mi spune ce speră c-o să mi se-ntîmple și ce-au fost taică-miu și maică-mea și-n ce mod extraordinar și surprinzător am ieșit pe lume. După care scapă niște vorbe și-ncep să-nnod firele.

Îmi spune ce mulțumită-i că soarta m-a adus să-mi plimb viitoru' hoit pe meleagurile astea. Îmi spune că de-ndată ce-am pus picioru-n Casa de Oro, s-a găsit un individ care

să recunoască-n mine pe copoiu' care a pus mîna pe Caldesa Martinguez — banditu' pe care l-am cărat la puşcărie cu pantalonii plini de spini şi urzici. Îmi spune c-acest Caldesa fusese fi-su şi că pîn-or isprăvi cu mine, dacă m-ar fierbe-n whisky mi s-ar părea că-i un vis frumos în comparaţie cu treburile pe care-o să le-ndur. Îmi spune să am numai puţintică răbdare încă vreo cîteva minute, pînă cînd celălalt fiu al ei îşi va fi-ntocmit planu' chinurilor la care-avea să mă supună şi cum va fi terminat de gîndit, va coborî să-nceapă operaţiile.

În cele din urmă cotoroanţa asta afurisită a reuşit să mă plictisească şi-i transmit echivalentu' lui hai sictir pe spaniolеşte. Chiar în clipa aia felinaru' pe care-l ţine în mînă are buna inspiraţie să se stingă. C-o-njurătură teribilă îl zvîrle-n direcţia mea şi cu precizie matematică mă izbeşte-n tîmplă şi mă prăbuşesc pe spate-n colţ.

Eu unu' am început să fiu sătul pînă-n gît de felu-n care mă tratează ăştia p-aici. Încep să mă-ntreb cui în definitiv îi aparţine mutra mea-n realitate, pentru că felu-n care-o simt mă face să cred că trebuie s-arăt ca o mască japoneză de groază şi-ncep să-nţeleg că nu-s de loc pe placu' babei ; iar dacă ea-şi făcea numai de joacă cu mine, mă-ntreb ce urma să-mi facă drăgălaşu' de fi-su cînd avea să se pună, ca să zicem aşa, serios pe treabă.

Baba mai stabileşte-n gura mare o relaţie-ntre actu' genetic şi fundu' mamei mele şi se duce.

Aştept niţeluş, apoi mă uit primprejur şi mă pun pe treabă. Podeaua-n beciu' ăsta e din pămînt bătătorit, doar în colţu-n care zac e un fel de porţiune cimentată. În partea asta sînt numeroase crăpături şi socot că dacă n-aş intra în criză de timp, aş putea să scap de frînghii.

Încep să mă-ntorc, pînă cînd am adus felinaru-ntre mine şi perete, apoi încep să-l împing cu picioarele către perete şi cînd l-am adus acolo, mă proptesc cu picioarele-n el şi-apăs tare. Pocneşte, iar sticla spartă cade afară.

Mă-ntorc pe burtă şi mă tîrăsc către bucata cea mai mare de sticlă. Trebuie să vă daţi seama că zac cu toată greutatea corpului pe mîinile mele, care-s legate de-a curmezişu' pieptului, şi suferinţa pe care mi-o provoc e greu de descris. După puţin ajung în locu-n care e bucata cea mai mare de sticlă şi-ncep s-o-mping cu limba pe podea către un loc unde-i o mică crăpătură şi vă mărturisesc că nici linsu' podelei ăs-

teia n-are gust de café frappé. De cîte ori mişc bucata asta de sticlă vreo doi-trei centimetri, trebuie să mă tîrăsc din nou, ca s-ajung într-o poziţie favorabilă pentru înc-un lins, da' după vreo douăzeci de minute figura-mi reuşeşte. O-mping aşa, cu limba, ca să cadă-n crăpătură, iar crăpătura nefiind adîncă, am obţinut ca din podea să iasă un vîrf tăios de sticlă. Îmi aşez picioarele peste vîrfu' ăsta şi potrivesc apoi frînghia pe muchie şi-ncep să fac o mişcare de du-te-vino care-mi cere un efort fantastic în timp, pînă cînd reuşesc în cele din urmă s-o tai.

Mă ridic şi fac cîţiva paşi liniştiţi, întinzîndu-mi picioarele. Încep să mişc mîinile, da' nu reuşesc să le desprind de frînghia cu care sînt legate. Nu pot decît să mişc două sau trei degete de la mîna mea dreaptă, care nu-s prinse cu frînghia, da' nu pot face nimic altceva, aşa-ncît socot că trebuie să invent altceva.

Mă gîndesc la treaba asta şi mă duc să mă postez în spatele uşii, aşa ca să fiu gata pentru oricine-ar deschide-o. Stau acolo rezemat de perete cu speranţa c-o să am o şansă, căci puteţi să mă credeţi, doar ştiu mai bine ca oricine, nimeni nu poate să-ntreacă un mexican în cruzime cînd e la o adică.

După vreo jumătate de oră aud pe cineva de afară coborînd treptele şi după zgomotu' paşilor cred că de data asta-i un bărbat.

Mă pregătesc. Cînd spun c-am să-l iau prin surprindere pe individu' ăsta, mă bazez pe faptu' că baba, care mi-a aruncat felinaru-n cap, i-o fi spus că-s făcut ţăndări în colţ.

Cînd individu' deschide uşa, fac un pas înapoi şi cînd păşeşte-năuntru mă reped şi-l lovesc cu capu' drept în pîntece şi e cazu' să ştiţi că nici eu nu lovesc moale.

Individu' ăsta, care-i o namilă cu perciuni, scoate-un scîncet ciudat şi se prăbuşeşte pe podea. A-ncasat-o tare şi e scos bine din circulaţie, aşa că-s mulţumit.

Socot că trebuie să lucrez rapid. Închid uşa-ncet cu picioru' şi-ncep să m-ocup de individ. Îl rostogolesc cu picioarele pînă cînd l-am depărtat de uşă. Tot mai scoate scîncete ciudate şi-i înnebunit de durere. Bănuiesc c-are să-l preocupe multă vreme lovitura pe care i-am dat-o.

Cînd l-am adus cu faţa-n jos, văd că are cuţitu-n locu' obişnuit, agăţat de cingătoare la spate. Mă las pe genunchi

şi trag cuţitu' afară cu bucăţile de degete libere care ies printre frînghiile cu care-s legat şi cînd l-am prins între vîrfurile degetelor, mă ridic şi-l întorc pe individ iar pe spate.

Mă duc la uşă şi-nfing vîrfu' cuţitului în scîndură, apoi împing cu pieptu-n plăsea. În felul ăsta fixez aşa cuţitu' ca să pot freca muchia lamei de frînghiile cu care-s legat în juru' pieptului. Peste alte cîteva minute frînghia e tăiată. Individu' de pe podea nu-nfloreşte de loc. S-a rostogolit în colţ. Cred că nu mai trebuie să fiu îngrijorat din cauza lui. E deteriorat tare de tot.

Mă apropiu de el şi-l percheziţionez, pentru că vreau să-mi găsesc pistolu' pe care mi l-au luat, da' nu-i la el. Îl părăsesc, deschid uşa şi-ncep să urc tiptil treptele de piatră. Treptele astea duc la un parter, iar la capu' lor dau de-o altă uşă care se deschide-ntr-un fel de-ncăpere ce poate să fie o bucătărie. Acolo nu-i nimeni, da-s foarte-ncîntat cînd zăresc automatu' meu aruncat pe o masă-ntr-un colţ. Nu văd însă tocu' de umăr al pistolului, pe care de asemenea mi l-au luat, da' asta n-are de ce să mă-ngrijoreze. Pun doar arma-n buzunaru' drept al hainei, un lucru de care am să fiu foarte mulţumit ceva mai tîrziu.

Mă uit primprejur ş-ascult, da' n-aud nimic. Mă gîndesc că poate n-a fost decît un singur individ în afacerea asta — tipu' din beci — şi că asta a fost bruta care m-a lovit în cap şi m-a adus aici. Nu ştiu de ce, dar bănuiesc că baba s-a dus să le spună celorlalţi bandiţi că m-au pus cu botu' pe labe şi cred c-aş face mai bine s-o şterg repede d-aici, mai-nainte ca vreun altu' să declanşeze ceva nou.

Şi mai cred c-aş face mai bine să-mi termin cît pot de repede treburile p-aici în Mexic, că altfel băieţaşu' lu' mama Caution riscă să fie făcut zob de vreunii dintre indivizii ăştia şi n-o să vă mire dacă vă mărturisesc că n-am nici un fel de slăbiciune pentru experienţe din astea.

Mă reped afară din casă şi undeva în spate, băgată după un adăpost pentru cai, găsesc maşina, şi credeţi-mă că-s grozav de fericit c-am găsit-o. Mă sui la volan ş-o dau înapoi pînă-n şosea, ca s-o iau spre Zoni. Mă simt dezgustător de prost, nasu' mă doare al dracului, unde l-a atins ciubota cotoroanţei mexicane, şi-n general nu mi-ar strica o duşcă de whisky.

E ora trei noaptea cînd ajung la Zoni. E-un sat obişnuit, la distanţă de-o fugă de cal, cu cîteva ferme şi adăposturi pentru cai din loc în loc. Opresc şi, fără să mă dau jos din maşină, încerc să-mi ameliorez aspectu' cît pot de bine. Apoi încep să mă uit în jur. De cealaltă parte, în stînga mea, e o clădire văruită, în faţa unor copaci. E o clădire cu două caturi în formă de „L" şi-mi face impresia că ăsta trebuie să fie sanatoriu' doctorului, locu' unde-i internat Rudy Benito.

Demarez în direcţia ei, şi las maşina-n faţă, la intrare. Dup-aceea bat în uşă. Un tip o deschide. E un tînăr mexican, îmbrăcat c-o haină albă. Arată ca şi cum ar lua contact uneori cu apa şi săpunu', ceea ce-i un semn bun. Da' face ş-o mutră foarte surprinsă cînd mă vede. Socot c-are dreptate, dacă mă gîndesc ce arătare trebuie să fiu.

Îi spun că vreau să-l văd pe señor Madrales şi că am o chestie foarte urgentă, care mă face să-l deranjez în miez de noapte. Spune că-i în regulă şi mă pofteşte înăuntru. Intru. Mă aflu-ntr-un hol mare cu uşi pe stînga şi pe dreapta. În faţa mea sînt nişte scări care duc la etaju-ntîi. Tipu-n haină albă mă pofteşte să iau loc şi se duce.

Curînd se-ntoarce şi-mpreună cu el vine ş-un alt tip, care spune că el e doctoru' Madrales şi mă-ntreabă ce doresc. Vorbeşte spaniola foarte curat. E un tip înalt şi subţire, cu barbişon şi ochelari. O creatură inteligentă, cu degete ascuţite, lungi şi subţiri, pe care le freacă-n timp ce vorbeşte cu mine.

Îi spun ce doresc. Îl anunţ că sînt anchetator la o societate de asigurări şi că fac unele cercetări în legătură cu sinuciderea lui Granworth Aymes. Îi aduc la cunoştinţă c-am avut o convorbire cu doamna Benito şi că ea m-a sfătuit să stau puţin de vorbă cu soţu' ei, Rudy. Sper că n-are nimic împotrivă şi că Rudy nu-i atît de bolnav încît să nu poată fi trezit, căci n-am prea mult timp de pierdut.

Ridică din umeri.

— Nu cred c-ar avea vreo importanţă dacă pacientul meu e treaz sau nu, señor, zice. După cum aţi aflat, probabil, de la doamna Benito, boala lui e într-o fază foarte avansată. Mă tem că nu va mai fi multă vreme printre noi.

Ridică iar din umeri.

— Cred că-i doar o chestiune de o lună-două. De altfel e şi foarte slăbit, încît v-aş propune să adoptaţi un ton cît se

poate de liniştit cînd îi veţi vorbi. Dacă vreţi să aşteptaţi aici un moment, mă voi duce să-l pregătesc. Cred că-i necesar să-i administrez o injecţie înainte de a vă lăsa să-l vedeţi.

Pe chestia asta s-a dus.

M-a lăsat s-aştept şi-n timpu' ăsta mă pot gîndi fără grabă. Mă gîndesc la-ntîmplarea asta ciudată cu lovitura pe care-am primit-o la bilă pe drum venind încoa' şi mă gîndesc că-i foarte curios ca cineva să fi recunoscut în mine la Casa de Oro pe omu' care i-a pus capăt carierei faimosului Caldesa Martinguez. Am cîteva idei în legătură cu atacu' ăsta, cum o să vedeţi mai tîrziu.

După un timp, Madrales ăsta apare-n capu' scărilor. Spune că pot să urc. Sus, la capu' scărilor e un alt hol de trecere şi intrăm într-o cameră la stînga. O latură a-ncăperii e practic numai din ferestre, care-s deschise, şi-ntr-un colţ e un paravan. De cealaltă parte a-ncăperii, lipit de perete, e un pat scund.

Mă uit la tipu' din pat. Zace acolo cu privirea aţintită drept în plafon. Are un obraz ciudat, subţire, şi pe chipu' lui e zugrăvită o expresie curioasă de-ncordare.

E foarte puţin mobilier în încăpere. În afara patului mai e o masă scundă, cu blatu' lustruit, pe care sînt cîteva sticle şi-o lampă. Madrales se duce pînă la marginea patului.

— Benito, dumnealui e domnu' Caution. Vrea să-ţi pună unele întrebări. Fii cît se poate de liniştit şi nu te-ngrijora de nimic.

Omu' din pat nu răspunde. Madrales se duce-n partea cealaltă a-ncăperii şi se-ntoarce c-un scaun. Îl aşază la marginea patului, pentru mine. Apoi spune:

— Şi-acum vă las, domnule Caution. Ştiu că-l veţi trata pe pacientul meu cu toată atenţia posibilă.

Pleacă frecîndu-şi într-una mîinile.

Mă duc şi stau aplecat peste pat. Fără să mişte capu', bolnavu-ntoarce ochii aşa fel ca să mă privească, iar buzele îi schiţează o umbră de zîmbet.

Sînt cuprins de compătimire pentru tipu' ăsta. Am impresia c-a fost un ghinionist pe toată linia. Îi vorbesc calm şi-ncet.

— Ascultă, Rudy, îi zic. Nu te agita. Îmi pare rău c-am fost nevoit să vin pîn-aici ca să te-ntreb unele lucruri, da'

n-am avut încotro. Am să fiu cît mai scurt cu putinţă. Vreau să verific cele ce mi le-a spus aseară straşnica ta nevestică, Paulette, şi fiindcă veni vorba, m-a-nsărcinat să-ţi transmit toată dragostea ei. Cred c-are să treacă-n cursu' dimineţii să te vadă. În fine, uite pentru ce-am venit.

E vorba de cazu' ăla, Granworth Aymes. Soţia ta mi-a spus că Granworth ţi-a băgat mîna-n buzunar pînă la cot în timpu' cît ai lucrat cu el ca agent de schimb. Afirmă că-n cele din urmă ţi-ai dat seama, că s-a dus să-l vadă pe Aymes şi că i-a lăsat alternativa să restituie banii sau să facă cunoştinţă cu poliţia.

Spune că Granworth i-a predat două sute de bătrîne în obligaţiuni de stat şi că ăştia-ş banii pe care-i aveţi acu', adică banii care-au servit ca să te-aducă aici. Asta-i în regulă, Rudy ?

Vorbeşte foarte-ncet. Vocea lui are un sunet mat, de parc-ar veni de undeva de foarte departe.

— Desigur, spune-ncet, cu glasu' stins, aşa a fost şi-s mulţumit că Aymes şi-a luat viaţa. Dacă n-aş fi fost bolnav, l-aş fi-mpuşcat cu plăcere pe pungaşul ăla.

— E-n regulă, Rudy, îi zic, n-ai ce-l face. Ar mai fi înc-un lucru mărunt despre care vreau să te-ntreb şi-mi pare rău că trebuie să-ţi cer să-mi răspunzi, fiindcă nu vreau să-ţi provoc acum frămîntări. Iată despre ce e vorba. Henrietta Aymes, soţia lui Granworth, a primit o scrisoare nesemnată, de la un tip oarecare. Scrisoarea asta o avertizează că Granworth e-n vorbă cu nevasta acestui tip.

Îi vorbesc liniştit şi încet.

— Ascultă, Rudy, îi zic, tu eşti cel care i-ai trimis scrisoarea ? Nu putea să fi fost nimeni altu'. Ce-ai de spus ?

Urmează o pauză lungă. Apoi îşi întoarce iarăşi ochii către mine.

— Aşa-i, spune. Eu l-am trimis-o. Eram silit să fac ceva.

Dau aprobativ din cap.

— Uite, zic, cred că sîntem pe punctu' de a descurca afacerea asta la fix. Nu vreau să te fac să vorbeşti prea mult. Spune-mi numai dacă judecata mea-i sănătoasă. Felu-n care văd lucrurile e următoru'. Poate că soţia ta, Paulette, credea că-i niţel îndrăgostită de Aymes. Poate din cauza bolii n-ai putut să-l dai atenţia de care are nevoie o femeie ca ea, aşa că s-a-ncurcat cu Aymes. E-n regulă. Aymes crede că s-a-nvîrtit de-o afacere foarte bună. Începe să-ţi bage mîna cînd într-un

buzunar, cînd în altu' şi motivu' pentru care n-ai aflat mai devreme e poate faptu' că soţia ta Paulette se ocupa de afacerile tale şi-ntrucît ea şi cu Aymes îşi ţin mult timp de urît unu' altuia, nu i-a fost greu s-o-mbrobodească. Ea un observă că eşti fraierit, pentru că nu vrea să observe. Mă-nţelegi ?

Apoi scandalu' a izbucnit. Deodată, la sfîrşitu' anului trecut, ea-şi dă seama că nu ţi-e prea bine. Află că eşti grav bolnav şi c-aveţi nevoie de bani ca să te-aducă aici şi să-ţi dea îngrijire. Eventual a aflat că-ţi dai seama despre chestiile care se-ntîmplă-n juru' tău. Poate că i-ai şi spus despre scrisoarea nesemnată pe care i-ai trimis-o Henriettei Aymes.

Îşi dă seama că s-a comportat mizerabil şi-ţi spune că se-ntoarce să scoată gologanii ăia de la Aymes, chiar dac-ar trebui să plătească cu viaţa. Greşesc ?

Întoarce iar ochii-n direcţia mea.

— Nu greşeşti de fel, Caution, spune. Am avut o scenă mare. I-am spus tot ce gîndeam despre ea. I-am spus că e o lovitură pentru mine, care-s atît de bolnav, ca ea să se ţină c-un individ care-mi fura şi banii. Asta i-a provocat o criză de conştiinţă. Cred că i-a părut rău şi, după cum ştii — aici, văd un zîmbet înflorindu-i pe buze — nu mi-a mai rămas mult de făcut umbră sub soare şi nu vreau să am sentimentul că am făcut viaţa grea cuiva. Ea mi-a spus că va aranja lucrurile. Mi-a spus că va scoate banii de la Aymes şi că va termina cu el o dată pentru totdeauna, şi s-a ţinut de cuvînt. I-a scos.

Începe să tuşească. Îi dau să bea din apa care era pe măsuţa de noapte de lîngă pat. Îmi zîmbeşte-n chip de mulţumire.

— Sînt un om sfîrşit, Caution, spune, dar ştiu că trebuie să-ţi faci meseria şi totuşi te rog să-mi acorzi o favoare. Vocea îi slăbeşte. N-aş vrea să fie menţionat faptul că Paulette umbla cu Aymes, spune. Te rog să-ncerci să faci asta pentru mine. N-aş vrea ca lumea să ştie că ea a fost în stare să prefere un escroc ordinar ca Aymes în locul meu.

Îmi zîmbeşte din nou. E o figură lamentabilă.

— E-n regulă, Rudy, zic, îţi promit. Am să conduc acţiunea-n felu' ăsta. N-are să facă nimănui nici un rău. Ei bine, cred c-am să plec. Rămîi cu bine, şi sănătate.

Mă-ntorc şi-ncep să merg către uşă. Pe la jumătatea drumului văd ceva, un lucru ce se vede numai depăşind mar-

ginea paravanului situat de cealaltă parte a camerei. E un coș de hîrtii și cînd observ ce e-n coș, îmi vine un fel de idee ciudată, o idee atît de ciudată încît trebuie să fac un mare efort ca să mă stăpînesc. Cînd ajung la ușă mă-ntorc și-l privesc pe Rudy. A rămas cu ochii pironiți în plafon și are aeru' pe jumătate mort de pe acum.

— Cu bine, Rudy, îi zic din nou. N-avea grijă de Paulette. Am s-aranjez să fie-n regulă.

Jos în hol dau peste Madrales.

— Ascultă, doctore, zic, totu-a mers strună, da' mai e un lucru mărunt pe care-aș vrea să te rog să-l faci pentru mine. Am obținut de la Benito toate informațiile de care aveam nevoie. Am terminat ancheta, da' mai trebuie să obțin de la el și o declarație scrisă, pentru că el e omu' care a fost escrocat. Te rog să-mi faci rost de-o mașină de scris și niște hîrtie și dac-ai să-l pui să semneze nu va mai fi nevoie să-l necăjesc.

— Firește, domnule Caution, spune, veniți cu mine.

Mă duce într-una din camerele care dau pe hol, un fel de sală de consultație. Într-un colț, pe-o masă, e o mașină de scris. M-așez la mașina asta și redactez o declarație cuprinzînd toate cele spuse de Benito. După ce am terminat, mă duc la Madrales și împreună mergem sus. Nu-i treabă ușoară să-l facem pe Benito ăsta s-o semneze. Doctoru' trebuie să-i țină mîna, pentru că tremură așa de tare încît abia poate să țină 'stilou', da' pîn' la urmă reușește. Bag declarația-n buzunar, îmi iau rămas-bun de la indivizii ăștia ș-o iau din loc.

Am o bănuială turbată. Mi-a intrat o idee-n cap, care-i grozav de ciudată, ș-am de gînd să urmăresc ideea asta. Chiar dacă greșesc, tot o s-o urmăresc.

După ce m-am îndepărtat bine de bomba lui Madrales, opresc mașina și mă dedau la un exercițiu de gîndire profundă. Îmi verific ideea care mi-a intrat în cap. Am o bănuială foarte ciudată ș-am de gînd s-o pun în practică într-un mod tot așa de ciudat.

Cred c-am să dau o raită pe la ferma Paulettei și n-am s-o mai previn. Fac o mică descindere inopinată, numai ca să văd dacă nu pot pune mîna pe ceva ce-aș vrea foarte mult să găsesc.

Scot pistolu' din buzunar și-l pun alături de mine. Dacă se mai găsește cineva să-ncerce vreo figură cu mine-n seara

asta, are să primească o ripostă care în mod sigur nu-i va fi pe plac.

Luna a ieşit din nou. E o noapte strașnică. În timp ce urmez şoseaua înapoi spre Sonoyta îmi vin în gînd damele şi ce sînt în stare să facă atunci cînd ajung la ananghie.

V-am spus că damelor le vin idei să facă lucruri la care un bărbat nici măcar nu s-ar gîndi ?

Parcă nu ştim noi !

Capitolul XI

ARESTAREA NR. 1

Evit să m-apropiu cu maşina de fermă. La distanţă de vreo patru sute de metri de ea, ies de pe şosea şi pornesc să fac un înconjur printre tufişuri. Dau un ocol mare şi merg încet, în viteza a patra, ca să fac cît mai puţin zgomot, şi m-opresc la vreo două-trei sute de metri-n spatele casei. Bag maşina după un grup de cactuşi şi-ncep să m-apropiu de casă, înaintînd din adăpost în adăpost. Merg ocolind casa-n cerc, da' nu văd pe nimeni şi nici n-aud vreun zgomot.

Apoi mă apucă o bănuială. Încep să-naintez de-a lungu' şoselei care duce de la fermă pînă la intersecţia cu şoseaua naţională, da' rămîn departe-n tufişuri şi umblu cu ochii bine căscaţi. După vreo cinci minute aud nechezatu' unui cal. Mă-ndrept în direcţia acestui zgomot şi dau de-un cal negru, legat de-un copac, la vreo cincizeci de metri distanţă de la şosea.

E un cal bun, înşeuat c-o şa mexicană din piele şi lemn, cu garnituri de argint. În partea din spate a şeii e o mică plăcuţă de argint pe care sînt gravate iniţialele L. D.

Cînd văd iniţialele astea, îmi dau seama că bănuiala mea e întemeiată şi că señor Luis Daredo se află prin împrejurimi, aşteptîndu-mă la potecuţă. Mai încolo, la marginea şoselei, la distanţă de vreo sută de metri de locul unde mă aflu, e un hăţiş de tufe şi cactuşi şi cred c-am să-l găsesc

acolo. Încep că mă tîrăsc într-acolo şi cînd ajung, constat c-am avut dreptate.

Luis şi-a ales un loc bun de pîndă. Şi-a ales un loc unde şoseaua-i foarte proastă şi-ngustă şi-n care roţile căruţelor au tăiat urme adînci. S-a aşezat mai departe, la vreo douăzeci de metri de şosea, înapoia unui cactus enorm. Fumează şi mîngîie pe genunchi o carabină calibru' 30,30.

Mă apropiu de el pe la spate şi-i ard o scatoalcă peste ureche. Se răstoarnă într-o parte. Îndrept automatu' către el şi-i iau carabina.

Se ridică-n fund şi zîmbeşte penibil, cu privirea aţintită la arma din mîna mea. Cred că-şi închipuie c-am să-i demonstrez cum funcţionează şi ce efect are pe pielea lui.

M-aşez pe-un bolovan şi-l privesc.

— Ştii, Luis, îi zic, eşti total lipsit de minte, şi faptu' mă miră, pen' că voi mexicanii sînteţi cam singurii oameni din lume care nu s-ar lăsa-ntrecuţi de-o damă deşteaptă foc, ca Paulette Benito. Şi m-ai decepţionat, pentru că nu i-ai spus individului ăluia, care a-ncercat să-mi crape capu' cînd mergeam spre Zoni, să mă fi lichidat pronto, căci socot că v-ar fi scutit, mă, băieţi, de-o mulţime de necazuri. Cînd cotoranţa aia bătrînă a-nceput să-mi spună că m-a identificat cineva la Casa de Oro că-s una ş-aceeaşi persoană cu omu' care l-a ridicat pe Caldesa Martinguez şi că ea ar fi mă-sa, am ştiut că spune gogoşi, asta pentru că din întîmplare am cunoştinţă de faptu' că mama lui Martinguez murise cu ani în urmă. Aveam certitudinea că tu erai cel care montase atacu' şi pot să-ţi spun c-am să te fac să-ţi blestemi zilele pentru asta.

Se ridică şi-şi aprinde o ţigară.

— Señor Caution, zice, crede-ma che ai ceea ce se numeşte aceste idei greşite. Sabe ? [1] No conosc nimic despre unii oameni care ţi-au facut vreun reu. Eu şed numai aici şi aştept un om care lucrează pentru mine, da ? Se fiu al naibii daca ştiu despre ce vorbeşti. Sabe ?

— Ce vorbeşti !? îi spun. I-auzi ce poveste ! E-n regulă. Acu' stai ş-ascultă cum interpretez eu piesa asta. Aş crede că eşti în vorbă cu Paulette Benito. Şi-aş zice că Granworth

Aymes nu-i singuru' tip cu care l-a-nşelat pe Rudy Benito. Socot că tu eşti număru' doi. Am o bănuială că voi doi d-abia aşteptaţi ca Rudy să dea ortu' popii pentru ca să vă stabiliţi sub acelaşi acoperiş. Da' n-o s-apucaţi — sabe?

Cred c-am să-l pun la-ncercare pe individu' ăsta. Mă ridic de pe bolovan şi pun pistolu-n buzunar, apoi mă prefac că-mi scot o ţigară din buzunar şi i-a fost de ajuns ca să-ncerce o figură. Încearcă să-mi tragă un şut puternic în maţe, pe care, de altfel, îl aştept. Fac un salt rapid în lături, îi lovesc picioru-n cursa lui spre mine, ceea ce-l dezechilibrează, şi-n cădere îl pocnesc tare.

Ne-ncăierăm şi-mi exersez talentele pe individu' ăsta. Îmi amintesc de mutra aia acră de babă mexicană, care mi-a mutat nasu' din loc şi m-a pocnit cu felinaru' şi mai îmi amintesc ce-ar fi făcut individu' care-a coborît scările ca să mă aranjeze, dac-ar fi avut ocazia.

Trag în Luis ăsta cu toată nădejdea. Îi închid amîndoi ochii şi-l fac să scuipe cîţiva dinţi. Îi sucesc nasu' pînă cînd arată tot atît de deteriorat ca şi al meu, şi-n general îl tratez cu mai multe lovituri decît îmi amintesc să fi distribuit de multă vreme vreunui individ.

Apoi îl zvîrl în cactus. E complet muiat şi nici nu-i mai pasă de spinii care i-au intrat în picioare. I-a trecut chiar orice chef de viaţă. Mă apropiu şi-l examinez şi mi se pare că n-o să mă mai necăjească multă vreme d-acu-ncolo. Mă-ntorc la locu' unde-şi lăsase calu' şi-i scot dîrlogii, chinga şi curelele de care-s prinse scările, cu care apoi îl leg pe Luis fedeleş. Îl împachetez atît de solid, încît cred că-i vor trebui vreo cîţiva ani ca să se desfacă din nodurile alea.

Îi iau cuţitu' şi carabina cu care era-narmat şi le arunc într-un şanţ; unde le-ngrop. Îi îngrop şi pantalonii pe care i-i scosesem înainte de a-l lega. Lucru' ăsta-l fac gîndindu-mă că chiar dac-ar reuşi să se desfacă din legături tot n-ar face vreo ispravă-n pielea goală — ar avea, ca să spunem aşa, moralu' zdruncinat.

Mă-ntorc apoi la fermă. Ocolesc prin spate şi găsesc o fereastră care-i uşor de escaladat. Cred că Paulette şi femeia ei mexicană vor fi dormind sus, dar am totuşi grijă să nu fac zgomot de fel. Lumina-i acceptabilă şi am posibilitatea să văd bine. Mă aflu-ntr-un fel de bucătărie mică, din care ies şi merg tiptil de-a lungu' coridorului. Mă opresc

la fiecare uşă pe lîngă care trec, o deschid şi mă uit înăuntru. Într-o-ncăpere e un dormitor nefolosit, iar în alta e un fel de cămară.

După puţin intru în camera în care am stat de vorbă cu Paulette înainte de a mă duce la Zoni. Fac un tur şi caut ceva ce seamănă cu-n seif, sau un loc în care s-ar păstra acte.

Nu trece mult şi-l găsesc. E un seif în perete, acoperit c-un tablou. E-ngropat în perete şi are-o broască cu cifru. Nu mă interesează broasca, pentru că-n definitiv peretele e numai din lemn. Aşa că mă duc înapoi în bucătărie şi fac rost de-un cuţit mare şi-un dispozitiv pentru deschis conserve, pe care le găsesc acolo, şi-ncep să scobesc în juru' balamalelor seifului pînă cînd reuşesc să le fac să sară. După un sfert de oră l-am aranjat. Seiful e deschis.

Înăuntru găsesc două sau trei cutii cu ceva bijuterii şi-o mulţime de acte. Las cutiile şi iau actele cu mine pe verandă şi-ncep să le cercetez. În sfîrşit, găsesc ce-am căutat. E un ordin de transfer, care încuviinţează transferarea unor acţiuni ale unei societăţi de cale ferată de la Rudy Benito la Granworth Aymes. Martor pentru atestarea autenticităţii e Paulette.

Examinez actu' cu mare atenţie, apoi îl bag în buzunar. Duc restu' hîrtiilor înapoi la seif, le aşez la loc aşa cum le-am găsit, închid seiful cum pot şi pun tablou' la loc peste el.

Una peste alta sînt mulţumit de rezultatele muncii mele de o noapte. Socot c-am să lămuresc definitiv afacerea asta destul de repede. Privesc afară peste cîmpia care se termină la poalele munţilor. În curînd se crapă de ziuă şi lumina se-ngînă cu-ntunericu', producînd un efect de clarobscur, care se poate vedea numai între noapte şi zi.

Pe masă-i o cutie de ţigări. Iau una şi-o aprind. Apoi mă duc la bufet. Mă servesc c-o băutură. Eram cu paharu' pe jumătate golit, cînd deodată s-aprinde o lumină. Mă răsucesc şi-n prag o văd stînd pe Paulette.

E-mbrăcată c-o rochie de casă grozavă, din mătase albastră. Părul ei blond-cenuşiu e desfăcut şi legat cu o panglică. Stă acolo zîmbind vag şi ciudat, iar în mînă ţine un revolver calibru' 0,38.

Continui să beau pînă ce golesc paharu'.

— Aha, ia te uită, Paulette ! zic. Nici nu m-aşteptam să te revăd atît de repede.

Intră în cameră, cu revolveru-ndreptat mai departe asupra mea.

— Aşadar te-ai întors, domnule detectiv, spune pe-un ton foarte liniştit, cu acelaşi zîmbet pe buze. De ce nu baţi la uşă cînd vrei să intri într-o casă ?

Trag un fum din ţigară.

— Am să-ţi spun de ce, copiliţo, îi zic. M-am întors aici pentru că m-am gîndit să dau o raită, poate găsesc ceva de care am nevoie, şi-n primu' rînd îmi pare rău că m-ai întrerupt de la treabă. Da' aş vrea să ştiu un singur lucru, Paulette, un lucru mic de tot. De ce ţii revolveru' ăla cu ţeava-ndreptată spre mine ? De ce nu-l dai la o parte ?

Rîde.

— Poate c-ai vrea s-o fac, Lemmy, spune, sînt sigură c-ai vrea. Ştii, după părerea mea ai avut destulă baftă pentru o seară. Poate c-a sosit momentul să ai şi puţin ghinion.

— Mie-mi spui ? ! îi zic. Ascultă, Paulette, zic, nu eşti tu o prostuţă ? Voi damele aveţi un mare defect, şi-anume că-ntotdeauna supralicitaţi la joc. Tu eşti genu' de femeie care ai fi-n stare să plusezi la pocher cu perechi mici, în speranţa că ceilalţi parteneri vor crede că ai cel puţin un ful, da-n seara asta ai făcut o mare greşeală. Nu trebuia să-i fi telefonat lui Daredo.

Cînd un individ necunoscut a-ncercat să-mi crape capu' pe şoseaua spre Zoni şi m-a aruncat într-o pivniţă ca să mă supună la chinuri, mi-am dat seama că era efectu' telefonului pe care-l dăduseşi lui Daredo — şi vrei să ştii de ce ? Ei bine, pentru că nu există decît un singur motiv şi motivu' ăsta e c-ai simţit ce periculos ar fi pentru tine dac-aş ajunge pînă la Zoni şi l-aş vedea pe Rudy. De aia ai aranjat ca Luis Daredo să pună mîna pe mine înainte de-a ajunge acolo.

În intervalu' care s-a scurs pîn-am ajuns la Zoni ş-am vorbit cu Rudy, oamenii lui Daredo l-au informat c-am scăpat. Ştiind că mă voi întoarce pe drumu' ăsta ca să intru pe şoseaua naţională, Luis s-a instalat înapoia unui boschet de cactuşi, la o bună distanţă de casă, şi m-a aşteptat cu o carabină.

Perfect, numai că figura nu i-a reuşit. L-am deteriorat pe Luis într-aşa un hal încît nici acum nu ştie pe ce lume trăieşte.

Ea zîmbeşte susţinut.

— Crezi că asta are vreo importanţă, Lemmy ? spune. N-ai impresia că tot eu conduc jocul acum ?

— Ba bine că nu ! zic. Da' la ce-ţi foloseşte să conduci jocu' ? Ce urmează după asta ? Ascultă, Paulette, zic, de ce nu-ţi bagi mintile-n cap ? Ce-ţi închipui c-ai să faci cu arma aia ? Crezi c-ai să tragi în mine ? Cum adică ? Vino-ţi în fire !

Izbucneşte-n rîs şi de data asta rîde tare şi e dulce ca o păpuşică. Vă spun că Paulette asta are-un sînge rece nemaipomenit.

— Mare tont eşti, Lemmy ! spune. Ce, crezi oare c-ai fi primul sticlete asupra căruia s-a tras în Mexic şi care-a fost nimerit în plin ? Am să te lichidez, Lemmy, nu pentru că ţin în mod special s-o fac — în fond, te găsesc destul de atrăgător din mai multe puncte de vedere — dar cred că eşti puţin prea perseverent pentru gustul meu. Ştii că eşti chiar încăpăţînat ? Tu eşti tipul omului care scormoneşte şi scormoneşte, care se lasă condus de instinct, ca să zic aşa, pînă cînd reuşeşte să pună la cale tot felul de lucruri care ar putea să-mi încurce socotelile. Dintre două rele trebuie să-l aleg pe cel mai mic.

Mă prăbuşesc într-un scaun. Ea stă în mijlocu-ncăperii, chiar sub lampa electrică. Mă uit la revolveru' din mîna ei. Nu izbutesc să observ nici un tremur ; e neclintit ca o stîncă. Sînt sigur că dama asta e-n stare să mă ucidă fără să clipească din ochi.

Nu mă simt în largu' meu. Mă deranjează faptu' că o damă oarecare o să-mi facă de petrecanie tocmai cînd începeam să-mi fac idei mai clare despre afacerea asta. Eu unu' n-aş fi crezut niciodată c-o să fiu adormit întru Domnu' de-o damă.

— Ştii, Paulette, îi zic. Cred că faci o prostie. De ce trebuie să mă cureţi ? Ce rău pot să-ţi fac eu — nu pricep de loc treaba asta ! Zău, te rog să mă crezi.

Ea doar zîmbeşte.

— Hai, Lemmy, să-i dăm drumul. Am să te lichidez şi am să-ncerc s-o fac aşa ca să nu te doară prea tare. Cum preferi — şezînd sau în picioare ?

— O clipă, Paulette, zic. Mai am o mică chestie să-ţi spun înainte ca să-ncepi răpăiala.

— Bine, Lemmy, zice. Ascult. Spune tot, dar n-o lungi.

Încep să gîndesc. Gîndesc cu viteză cosmică. Trebuie să v-amintiți că v-am spus cum pe la începutu' serii Paulette s-a apropiat de mine și mi-a vorbit ținîndu-și brațele pe umerii mei. Cînd și le-a-ndreptat, s-a făcut că le lasă să cadă-n jos de-a lungu' piepților hainei mele, iar mîna ei dreaptă s-a oprit un minut pe automatu' meu, care era-n locu' de umăr, sub brațu' stîng. E-n regulă. Așadar s-ar putea ca ea să creadă că pistolu-i încă acolo. N-are de unde să știe că mexicanii mi-au șterpelit tocu' și că arma e în buzunaru' drept al hainei.

Mă ridic. Las mîinile să-mi atîrne moi pe lîngă corp.

— S-a făcut, Paulette, zic. Dacă trebuie s-o pățesc, cred c-aș prefera în picioare. Poate că nu ești dispusă să-mi faci vreun serviciu, da' aș vrea să-ți cer două lucruri. Unu' e c-aș dori să mai trag o dușcă de whisky din sticla aia a ta înainte de-a da ortu' popii, iar cellalt e c-aș vrea să trimiți cîndva insigna mea federală unei dame din Oklahoma. Am să-ți dau adresa. Nu trebuie s-o trimiți acum. Expediaz-o peste un an, dacă vrei, da' aș dori să-i rămînă de la mine.

O apucă iar rîsu'.

— Asta-i bună, zice, cine și l-ar fi-nchipuit pe aprigul detectiv manifestînd slăbiciuni sentimentale față de o femeie!

Ridic din umeri.

— Și totuși, zic, așa e.

Mă-ntorc și merg pînă la bufet. Îmi torn un pahar de whisky și-l beau. Pun paharu' pe bufet și mă-ntorc din nou.

— E-n regulă, Paulette, zic, uite și insigna. O las pe masa asta.

Bag mîna c-un gest natural în buzunaru' drept al hainei și trag fără s-o mai scot. Am tras în becu' electric și l-am nimerit. Chiar în aceeași clipă mă las să cad în genunchi ș-o aud pe Paulette trăgînd trei focuri. Fac un salt înainte ca și cum aș fi un alergător care ia startu' ș-o lovesc cu capu' drept în burtă. Cade pe spate. Îi apuc brațu' și-i răsucesc arma din mînă.

— E-n regulă, puicuțo! zic. Acu' să ne relaxăm.

— Să te ia dracu', Lemmy! zice. Ce tîmpită am fost să-ți dau măcar o șansă.

— Mic-mi spui?! zic. Zău dacă știu de ce nu m-ai găurit în timp ce beam paharu' de whisky. În afară de asta, trebuie să-ți mărturisesc că încă n-am cunoscut o damă care să fi mînuit pistolu' cu-ndemînare.

I-a pierit piuitu'. Respiră doar precipitat. Arunc pistolu' peste balustrada verandei și, fără să-i slăbesc brațu', mă-ndrept către lampa cu picior care-i în cellalt colț al încăperii ș-o aprind. Mă uit apoi la ea. Văd că n-a-ncetat să surîdă, da' acu' zîmbetu' ei nu mai are nici un dram de umor.

— Ei bine, n-ai ce-i face, prințeso, zic. Cred că ți-ai jucat cărțile cum te-ai priceput mai bine și că nu ți-a ieșit pasiența. Știi, îi zic. Dac-ai fi avut puțină minte m-ai fi-mpușcat în timp ce beam paharu' ăla de whisky. Dacă făceai așa, pîn-acum eram mort de-a binelea. Ai fi putut apoi să-l pui pe prietenu' tău Luis să m-arunce-ntr-o groapă de prin împrejurimi și nimeni n-ar fi știut vreodată că aiuritu' de Lemmy Caution a dat o raită p-aici ca s-o sîcîie pe biata Paulette. Ghinion, mititico !

— Asta o fi cum o fi, zice — iar în glasu' ei se simte un fel de-ncordare — dar aș fi curioasă să știu de ce mă acuzi. Pretinzi că ești agent federal, dar nu te-ai legitimat niciodată. Nici măcar insigna nu ți-am văzut-o. Te găsesc aici în casa mea în toiul nopții. E dreptul meu legitim să trag în tine. Ăsta-i Mexicul.

— Firește, e-n regulă, zic. Și poate c-ai reușit să scapi c-o poveste ca asta. Da' nu de focurile alea pe care le-ai tras asupra mea sînt îngrijorat. M-ar fi supărat dacă mă nimereau, da' nu m-au găsit. Nu pentru focurile alea te arestez. Te arestez pentru cu totu' altceva.

Se prăbușește-ntr-un scaun și-ncepe să plîngă. Șade-ntr-o poziție-n care rochia i s-a desfăcut puțin și pot să-i văd picioru' pînă mai sus de genunchi. Mă gîndesc că Paulette asta are niște picioare care-s o plăcere de privit. Nu zic nimic. Umblu-ncolo și-ncoace, așteptînd-o să-ncerce o figură nouă.

După cîtva timp uită de plîns și ridică ochii către mine. Arată mai grozav ca oricînd. Printre cele două lacrimi mari care-i atîrnă-n ochi îi înflorește un zîmbet. Vă spun că Paulette asta-i o actriță fără pereche !

— Adu-mi ceva de băut, Lemmy, zice.

Mă duc la bufet și-i torn un pahar. Îi dau o băutură tare. Bănuiesc că-i simte nevoia, și pînă cînd termin cu ea, o să i-o simtă și mai mult. Îi duc băutura ș-o privesc în timp ce bea.

Pune paharu' jos.

— Știu c-am fost o proastă, Lemmy, spune, cu vocea mică și dulce și cu privirea-ndreptată în jos, dar încearcă să mă-n-

ţelegi. Ţi-am spus ce simţăminte aveam faţă de Rudy şi m-am gîndit că te duci acolo ca să-l strîngi cu uşa. Ştiam că, odată ajuns acolo, ai să răscoleşti amintirea tuturor acelor lucruri trecute de care nu voiam să-şi aducă aminte tocmai acum — că m-am făcut de rîs cu Granworth Aymes. N-aş fi vrut să fie necăjit în preajma morţii, ci, dimpotrivă, aş fi dorit să nutrească cele mai bune sentimente de care-i capabil în legătură cu mine. De asta i-am telefonat lui Daredo. I-am spus să pună pe cineva să te aştepte şi să te reţină, ca să nu poţi ajunge la Rudy. Dar i-am spus că n-aş vrea să ţi se facă nici un rău.

Cîteva lacrimi au început să-i picure iar din ochi.

— Îţi jur că n-am vrut să ţi se facă vreun rău, continuă. Nu m-aştept să mă crezi, Lemmy, dar îţi mărturisesc că, deşi te cunoscusem numai de cîteva ceasuri, am simţit că eşti un bărbat în genul celor care ar putea să joace un rol în viaţa mea.

Priveşte-n sus şi ochii-i sînt înecaţi în lacrimi.

— Tu nu vezi, Lemmy? spune. Nu-nţelegi că... te iubesc !?

Mă uit la dama asta, cu gura căscată. Socot că la distribuirea tupeului s-a repartizat acestei maimuţe o cantitate suficientă ca să ducă de nas o armată-ntreagă. Dama-asta, care cu cîteva minute-n urmă era gata să mă culce la pămînt c-un pistol de nouă milimetri, are nemaipomenita nerușinare să-mi spună acu' de la obraz că mă iubeşte !

Da' partea nostimă e că dama are ceva. Are-un lucru anume care te face să vrei s-o crezi, cu toate că eşti tot timpu' conştient că-i o escroacă de prim rang şi-o nemernică-n stare să ucidă un om în somn ca să-i scoată plomba de aur din măseaua de minte.

Mă uit la ea şi mă minunez. Poate-aţi auzit de dama aia de mare clasă, Cleopatra, care-i făcea farmece lui Marc Antoniu, cînd tipu' nu se uita. Poate-aţi auzit de Madame de Pompadour, care-l ţinea pe regele Franţei sub papuc, aşa fel încît îl făcuse să gîndească de-a-ndoasele, ca să uite că-i nebun după ea.

Ei bine, vă spun eu că Paulette asta s-a născut mai tîrziu decît trebuia. Dacă s-ar fi născut în evul mediu, l-ar fi pus

pe Richard Inimă-de-Leu cu botu' pe labe. Dama asta-i așa de bine-n rol, încît aproape-și crede propriile ei minciuni.

— Ascultă, bombonico, îi zic. În ce mă privește, știi ce cred ? Mare păcat că n-ai descoperit toată chestia asta cu amoru' înaintea scenei cu pistolu'. Adică să-nțelege că n-ai vrut cu nici un preț s-ajung la Zoni, unde să-l iau pe Rudy la-ntrebări și să aflu unele lucruri despre tine — ca, de pildă, faptu' că trăgeai sforile cu Granworth Aymes ; că el era ibovnicu' tău și că tu-l ajutai să-l îmbrobodiți pe fraieru' ăla de bărbat-tu în timp ce Granworth îl jefuia sistematic.

Și poate-ți închipui că nu știu de ce joci acu' rolu' de soție iubitoare. Eu zic c-ai vrut să te-asiguri de francii lui Rudy după ce-o mierli. Nu ți-ar fi surîs să-i lase altcuiva de necaz că te știa iubita lui Granworth, hai ? Ar fi fost o lovitură prea grea dacă Rudy, murind și lăsîndu-ți drumu' liber, te-ar fi lăsat cu buzele umflate după averea pe care ar fi trecut-o vreunei opere de binefacere. Asta ar fi fost ceva ce tu n-ai fi putut suporta nici măcar în gînd, nu-i așa ?

Ș-atunci pui la cale marea scenă cu Rudy. Te prefaci că ești o biată soțioară care-a făcut un pas greșit și care nu dorește altceva decît ca bărbățelu' ei bolnav s-o ierte, numai ca s-o poată lua de la-nceput, iar nefericitu' se supune, fără să-și dea seama că nici n-ai așteptat ca să-și dea sfîrșitu' ș-ai și-nceput să dai poalele peste cap cu nemernicu' ăla de venetic Luis Daredo.

Ea nu scoate o vorbă. O pîndesc ca un șarpe, numai ca să văd cum reacționează la toată chestia asta pe care i-am servit-o. Șade liniștită și se uită la mine, în timp ce lacrimile-i curg șiroaie pe obrăjori.

— E-n regulă, Paulette, îi zic. Tu și cu mine mergem sus ș-ai să te-mbraci, iar după aia facem împreună o excursie și să nu-ncerci vreo figură, zău, te rog, pen'că n-aș vrea să mă văd silit să-ți administrez o mamă de bătaie.

Ridică bărbia.

— Să presupunem că refuz să merg, spune. Mă bucur de cetățenie americană și am drepturi în consecință. Ai vreun mandat de arestare ? Unde vrei să mă duci ? Cer să fiu asistată de un avocat.

— Scumpo, îi zic. Nu mă plictisi. N-am nici un fel de mandat, da' am o mînă foarte grea şi dacă mai îmi debitezi prostii d-astea, am să te pun pe genunchi ş-am să fac să sară scîntei din acea parte a şasiului tău care a fost făcută anume ca să te duci la moaş-ta pe gheaţă pe ea. Cît priveşte dorinţa ta să ai un avocat, din partea mea poţi să ai şi şase sute de avocaţi, toţi lucrînd ore suplimentare cu bila-nfăşurată în prosoape ude, ş-oricît le-ar sfîrîi creierii, nici chiar gloata asta n-ar fi-n stare să te scoată din buclucu-n care-ai intrat. Aşa că nu te fîţîi şi fii fată cuminte, ca să nu mă obligi să-ţi trag o mardeală de-ai să mă ţii minte toată viaţa.

După aia o iau sus şi aştept să se-mbrace. Apoi o caut pe femeia ei mexicană, care însă nu-i nicăieri, aşa că s-ar părea c-a şters-o undeva.

Paulette a amuţit de tot. Face o mutră de-nmormîntare. După ce a terminat, o scot din casă ş-o duc unde am lăsat maşina. În maşină am o pereche de cătuşe pe care i le pun Paulettei ş-o instalez la spate-ntr-o poziţie ca să nu se poată mişca.

Mă sui în maşină şi pornesc. Cred că trebuie să-i dau bătaie, altfel s-ar putea ca unii dintre amicii lui Daredo să dea tîrcoale şi să-l găsească, şi cine ştie ce idee i-ar mai putea veni ca să-mi strice socotelile. Aş fi vrut să-l iau şi pe Luis Daredo cu mine, da' vă daţi seama că individu' ăsta-i mexican şi nu vreau să dau loc la complicaţii, aşa încît e mai cuminte să nu mă urmărească după ce-am plecat.

Apăs pe accelerator şi-naintez cît permite drumu' de repede. Intru pe drumu' principal care duce la intersecţia cu şoseaua naţională şi curînd trecem prin locu' unde Luis zace-n cactuşi fără izmene. Mă uit înapoi ş-o privesc pe Paulette. L-a văzut şi ea, iar tablou', în ciuda tuturor circumstanţelor, o face să zîmbească. Individu' fără-ndoială c-arăta ca la panoramă.

După puţin şoseaua devine mai bună ; prindem viteză şi curînd intrăm pe şoseaua naţională spre Yuma.

Zorile s-au arătat şi discu' soarelui a intrat pe traseu. Încep să cînt „Cactus Lizzie", un cîntec, cum v-am spus şi-nainte, pe care-l îndrăgesc în mod deosebit.

Pîn' la Yuma trebuie să las în urmă două sute optzeci de kilometri şi vreau s-ajung repede.

Acolo trebuie s-aranjez pronto vreo două sau trei chestii, căci dacă ideile pe care le am în cap sînt bune, m-aştept să se-întîmple lucruri mari.

Îmi aprind o ţigară şi-arunc o privire peste umăr, să văd ce face Paulette. Stă cuminte la spate, cu mîinile prinse-n cătuşe, aşezate în poală.

— Una şi pentru mine, Lemmy, zice zîmbind.

Aprind o ţigară, mă las pe spate şi i-o pun în gură.

— Ştii, Lemmy, spune după un timp. Nu crezi că-ţi asumi un risc cam mare? Îmi închipui că mă reţii ca martor principal, dar încă nu sînt lămurită pe ce bază îşi permite un agent federal să scoată o americancă de pe teritoriul mexican cu cătuşele pe mîini, doar pe motiv că ea ar putea să depună mărturii importante. Fiindcă n-ai putea să susţii nimic altceva împotriva mea. Nu-s decît un martor important, şi-atît. N-ai cum să mă acuzi c-aş fi-ncercat să te-mpuşc, pentru că am dreptul să trag în orice bărbat care intră noaptea în casa mea fără ca să-l poftesc.

Trage din ţigară.

— Cred că am să te pun în mare încurcătură, Lemmy, spune.

O privesc peste umăr.

— Uite, Paulette, zic. Mai bine ţi-ai băga minţile-n cap şi n-ai mai umbla cu chestii d-astea. Nici nu-mi pasă că ai tras în mine. Şi nici nu te duc înapoi ca martor principal sau altceva-n genu' ăsta, aşa că nu te mai încînta cu gîndu' la ce-o să-mi faci tu mie, bombonico, pentru că-ţi furi singură căciula şi n-aş vrea să te văd dezamăgită.

— Înţeleg, zice. Atunci, dacă nu sînt martor principal şi dacă te faci c-ai uitat de chestia cu-mpuşcatul, îmi dai voie să fiu curioasă şi să te-ntreb de ce anume mă duci unde ai de gînd să mă duci?

— E-n regulă, scumpo, îi zic. Iată pentru ce. Te iau înapoi la Palm Springs pentru simplu' motiv că vreau să te duc acolo şi de-ndată ce vom fi ajuns, te pun sub acuzare de omor premeditat.

Îi dau altă ţigară peste umăr.

— Te acuz de asasinarea lui Granworth Aymes în noaptea de doişpe ianuarie, îi zic; şi-asta cum îţi place?

Capitolul XII

BALIVERNE PENTRU DOI

Noaptea pe la ora unşpe opresc maşina-n faţa casei lui Metts, la Palm Springs.

Paulette pare să se mai fi resemnat un picuţ. S-ar zice că nu i-a ieşit din cap ideea că pîn' la urmă o să mă facă să rîdă şi curcile de mine.

Am pierdut cîteva ore la Yuma fiindc-am vrut să-i dau un telefon lui Metts, să-i spun unele lucruri şi să nu fie prea surprins cînd am s-apar ; ş-am mai avut unele treburi de aranjat telefonic cu autorităţile mexicane din Mexicali şi altele cu birou' din New York. Am mai zăbovit acolo pentru a-i da timp Paulettei să-şi facă păru' şi de asemenea pentru ca s-ajungem acasă la Metts după căderea nopţii, căci nu intră-n planu' meu ca Paulette să fie văzută. Am de gînd s-o ţin ascunsă la secret o vreme.

I-o predau lui Metts în camera sa de zi.

— Asta e Paulette Benito, îi zic, ş-o acuz de uciderea cu premeditare a lui Granworth Aymes. Ţi-aş fi recunoscător dac-ai ţine-o sub arest în aşteptarea extrădării ei în statul New York, unde va răspunde pentru acuzarea asta. Cred că vreo două sau trei zile în beciu' d-aici i-ar face poate mult bine acestei dame. I-ar aduce un fel de linişte sufletească ş-o pace interioară, care s-o dispună să vorbească.

— Din partea mea e-n regulă, spune Metts.

Sună şi apare un copoi, căruia-i spune să ia legătura cu secţia şi să cheme un sergent ca s-o ridice pe Paulette şi s-o bage la arest cu forme-n regulă. Îi dă îndrumări să fie ţinută *la secret* pînă la noi instrucţiuni.

Paulette stă acolo nepăsătoare. Arată excepţional de bine. E coafată foarte mişto, căci v-am spus că şi-a făcut păru' la Yuma, şi-i îmbrăcată cu-n taior grozav, cu manşete şi guler de dantelă. E atît de scumpă, încît arată ca şi cum ar trebui să muşte de două ori ca să mănînce o bucăţică de unt.

Zîmbeşte către mine şi Metts.

— Foarte bine, zice. Faci cum vrei acum, Lemmy, dar crede-mă că pînă la urmă am să-ţi creez o situaţie de-ai să-ţi

dai demisia din serviciu. Şi insist să mi se aducă un avocat. Am dreptul să fiu asistată de un avocat şi vreau neapărat să-mi fie adus unul. Ai ceva contra, sau vrei să modifici constituţia legală a Statelor Unite ca s-o potriveşti cum ai tu chef ?

— Din punctu' meu de vedere e-n regulă, Paulette, îi zic. Mîine dimineaţă domnu' Metts se va-ngriji să-ţi fie trimis un avocat bun. Şi după aia ce crezi c-o să urmeze ? Cred că tu şi cu avocatu' o s-aveţi timp berechet să vă distraţi împreună pînă-l faci să-nţeleagă cum ai procedat ca să *nu*-l ucizi pe Granworth. Da' nimeni n-o să-ţi dea drumu' d-aici. Nu ţi se va aproba nici o eliberare pe cauţiune şi nici n-ai să ieşi din arestul ăsta pînă cînd nu dau eu semnalu' verde, ş-asta-i ciorba pe care trebuie s-o mănînci şi să zici că-ţi place.

Îmi zîmbeşte. Îşi arată dinţişorii, care-s albi ca mărgăritarele, şi zău că n-am văzut în viaţa mea dinţi atît de frumoşi, exceptînd poate pe cei ai Henriettei.

Copoiul intră ca s-o ridice.

— *Au revoir*, Lemmy, îmi spune Paulette. Ce imbecil. vrednic de dispreţ mai eşti ! Sper că n-ai fost chiar atît de nerod ca să-ţi închipui că-mi placi, sau mă-nşel ?

— Eu, cînd e vorba de dame,-mi îngheaţă inteligenţa, îi răspund tăios. Le las lor grija să gîndească. Rămîi cu bine, Paulette. Bagă de seamă să nu faci nimic ce nu ţi-ar conveni ca să afle maică-ta.

Poliţistu' o ia cu el.

Îi povestesc lui Metts numai cît vreau eu ca el să ştie din combinaţia asta şi-i explic cum am de gînd să conduc jocu' d-acu-ncolo. Metts e băiat bun şi nu-i nici prost şi-nţelege că ce fac eu e singuru' mod în care trebuie conduse operaţiile în cercetarea asta. Aşa că se declară gata să mă sprijine şi m-asigură că pot conta pe el pîn' la capăt.

După care-mi dă o telegramă sosită de la birou' de cercetări criminale din New York.

Şi cînd o citesc sînt gata să explodez de satisfacţie.

V-am spus că telegrafiasem biroului de investigaţii criminale din New York înainte de a fi plecat în Mexic. În telegrama aia le trimisesem o listă a hainelor cu care era-mbrăcată Henrietta în noaptea de doispe ianuarie, cînd se dusese la New York ca să vorbească cu Granworth, şi cerusem

biroului din New York să-i ancheteze pe camerista Marie Dubuinet şi pe paznicu' de noapte şi să-i întrebe dacă pot identifica hainele astea ca aparţinînd Henriettei. Ei bine, iată şi răspunsu' pe care l-am primit:

„Relativ la telegramă stop camerista Marie Dubuinet actualmente în serviciul doamnei John Vlaford din New York identifică cert îmbrăcămintea ca făcînd parte din bagajele făcute de ea pentru doamna Henrietta Aymes cînd a plecat la Hartford, Connecticut stop James Fargal paznic de noapte la docul lui Cotton identifică spălăria şi haina de blană ca fiind acelea purtate de femeia care a ieşit din maşina ce apoi s-a rostogolit în apă cu Granworth Aymes la volan stop ambele identificări absolut certe."

Iată, dar, cum stau lucrurile şi socot că i-am găsit acum Henriettei cu siguranţă locu-n afacerea asta şi cred c-atunci cînd o să-i zic acestei scumpe cuconiţe exact ce-am de gînd să-i zic în următoarele cîteva ore, atunci poate c-o să fie atît de surprinsă încît n-o să ştie dacă-i trează sau visează.

Acum e miezu' nopţii, iar Metts şi cu mine stăm la sfat şi stabilim pas cu pas ce-avem de făcut. Metts vrea să ştie dac-am fost serios cînd am declarat că poate să-i aducă un avocat lui Paulette a doua zi de dimineaţă, iar eu îl asigur că mă lasă rece dacă-i aduce şi două duzini de avocaţi, deoarece socot că odată ce voi fi isprăvit cu ea, n-o să-i mai fie de folos nici unu' dintre ei.

După aia ciocnesc un pahar cu el, apoi cobor, m-aşez la volan şi-i dau drumu' spre Hacienda Altmira. E o noapte grozavă şi-n timp ce înaintez pe şosea, încep să mă gîndesc la toate cîte s-au întîmplat de cînd am intrat pentru prima dată pe şoseaua asta şi se pare că-s foarte multe. Oricum ai sta s-o priveşti şi chiar dacă n-o priveşti, viaţa rămîne tot un lucru bizar.

Curînd, la capu' străzii principale ajung la' localu' cu crenvurşti calzi. Cele două fetişcane glumeţe, îmbrăcate-n alb, sînt tot acolo, distribuind haleala, iar cucoana ceea trecută şi de prima şi de-a doua tinereţe, căreia-i zic „Annie Crenvurşt", tot atît de afumată ca şi-n prima seară cînd am văzut-o, stă la o masă şi mănîncă un crenvurşt în timp ce lacrimile-i curg pe obraji.

Dama cea cu părul roşcat mă priveşte cu ochi sclipitori.

— Ia uite, domnul Caution ! spune. Mamă, ce măgulitea am fost cînd am auzit că erai detectiv ! Ne-am amintit de prima seară cînd ai intrat aici ş-ai început să ne pui nişte bărbi că veneai de la Magdalena, din Mexic. Zău că trebuie să fie o meserie grozavă să fii detectiv.

Îmi sorb cafeaua.

— Nu-i chiar aşa de rea, scumpo, zic, da' nici chiar aşa de bună nu e. Însă mai bine bagă de seamă să nu te iau sub urmărire.

Îi arunc o privire plină de subînţelesuri.

— Ei aş ! spune. Cred că nu m-ar deranja. Cred că n-ar fi chiar atît de rău să fii ridicată de-un tip ca dumneata.

— Fie cum crezi, scumpo, zic, da' ridicarea la care m-am gîndit eu e una care se face pe braţe ! La revedere.

Termin cafeaua şi-mi văd de drum. Tot gonind pe şoseaua din deşert, îmi vine-n minte Henrietta. Mă-ntreb cum i-o fi plăcut să stea la hacienda sub supravegherea lui Periera. Mi-amintesc cum s-a repezit la mine ultima dată cînd am văzut-o la secţia de poliţie ş-am pus-o să-mi dea o descriere a hainelor cu care era-mbrăcată şi cînd n-am lăsat-o să fumeze. Cred că Henrietta nu mă vede cu ochi prea buni, ceea ce mă face să zîmbesc şi mai larg. Şi cînd mă gîndesc că pînă voi isprăvi cu ea la noapte o să mă urască şi mai tare, îmi vine de-a dreptu' să rîd. Şi n-ar fi prima damă care nu m-a putut suferi.

Curînd apare şi hacienda. Luminile de neon d-afară sclipesc, da' nu-s multe maşini parcate. S-ar părea că-n seara asta e *relâche* p-aici. Garez maşina şi intru prin faţă. Lîngă garderobă, vorbind cu fetişcana care primeşte pălăriile, stă Periera. Zîmbeşte din clipa cînd m-a văzut.

— *Buenas noches*, señor Caution, spune. Sunt fericit che ve mai ved din nou. Toate au fost foarte liniştit pe aici, iar pe señora Aymes, daca doriţi s-o vedeţi, pe ea o gasiţi sus en camera de joc.

— Asta-i grozav, îi zic. Eşti băiat bun, Periera, şi am impresia că mi-ai fost de folos. Poate-am să găsesc un mijloc să mă revanşez cîndva.

— Sînt toţi acolo sus, señor, spune, Fernandez şi Maloney, toata colecţia. Dar se nu plateşti pentru beuturi. Tot ce bei aqui es, como se spune la voi, en conto de la casa.

Intru-n sala de dans. E lume puţină, iar orchestra tîndăleşte aşa cum fac toate orchestrele cînd nu-i nimeni ca să le asculte. Tai peste parchet şi-ncep să urc scara care duce la balcon.

Cînd am urcat cîteva trepte, mi-amintesc că ăsta-i locu' unde-am găsit ciucurele de argint de la cămaşa lui Sagers. Mă opresc o clipă şi privesc roată.

V-amintiţi că balconul ăsta, aşa cum v-am mai spus, căptuşeşte peretele de jur împrejur. Înălţimea lui de la sol e de vreo şase-şapte metri. La capu' scărilor de piatră unde mă aflu e camera de joc. După ea, ceva mai încolo, e camera-n care Henrietta l-a dus pe Maloney după ce Fernandez îi deteriorase portretu'. Mai departe-n colţ e o altă cameră, iar pe dreapta mai sînt încă două camere care dau pe balcon.

Urc scările şi intru-n camera de joc. Sînt adunaţi acolo ca la vreo duzină de oameni. La masa din mijloc, Fernandez cu Maloney şi alţi patru tipi joacă pocher, iar ceilalţi, printre care şi Henrietta, stau în jur şi privesc.

Cînd intru, Henrietta ridică privirea. Mă vede şi-i zîmbesc. Chipul i se-mpietreşte şi-mi întoarce spatele.

— Vai, vai, vai, Henrietta, îi zic, nu-mi vine să cred că n-ai să-i dai bună seara bunului tău prieten Lemmy !

— Ţi-am mai spus ce părere am despre tine, zice, şi ţi-aş fi recunoscătoare să nu-mi mai vorbeşti. Nu pot să suflăr mutra poliţiştilor necioplţi.

— N-am nimic împotrivă, fetiţo, îi zic. Poate pîn-oi termina cu tine ai să-i urăşti şi mai mult, iar dac-aş fi-n locu' tău, Henrietta, nu m-aş obrăznici prea tare, pentru c-aş putea să-ţi fac viaţa mai grea decît îţi închipui.

Se lasă un fel de tăcere. Tipii care jucau pocher s-au oprit. Toată lumea se uită la Henrietta şi la mine.

Maloney se ridică.

— Ascultă, Caution, spune. Fără-ndoială că trebuie să-ţi faci meseria, dar există două feluri în care poţi să ţi-o faci şi chiar dacă eşti agent federal nu-i nevoie să fii brutal cu doamna Aymes.

— Nu mai spune !? îi zic. E-n regulă. Ei bine, dacă doreşti aşa, o să te servesc. Fernandez, zic, întorcîndu-mă către locu' unde şade amestecînd cărţile şi zîmbind, socot că poţi să-mi faci un serviciu. Vezi că jos, afară, găseşti doi poliţişti. Te rog să mi-i aduci aicea sus.

— E-n regulă, zise Fernandez.

Se ridică şi iese din cameră. Maloney priveşte-ncruntat.

— Ce se-ntîmplă, Caution ? spune. Ai de gînd să operezi vreo arestare ?

— Ei bine, ce părere ai, Maloney ? îi zic. Asta-i meseria mea, să operez arestări. Ce-ţi închipui c-am făcut p-aici, vîrîndu-mi nasu' peste tot, dacă n-aş fi găsit un client pentru pension pîn' la urmă ?

Nu spune nimic şi are un aer grav. Mă tratez c-o ţigară şi-n timp ce-o aprind se deschide uşa. Intră Fernandez şi Periera, urmaţi de cei doi poliţişti locali, doi vlăjgani care m-aşteptau jos, aşa cum aranjasem cu Metts. Atmosfera, în această încăpere, e acum teribil de-ncărcată. Fiecare aşteaptă să se-ntîmple ceva. Pe faţa lui Fernandez înfloreşte un surîs vag, în timp ce s-aşază din nou la masă şi-ncepe să bată cărţile. Mă-ntorc către Henrietta.

— Doamnă Henrietta Aymes, îi zic, în calitatea mea de agent federal te arestez pentru vina de a-ţi fi ucis soţul, Granworth Aymes, în noaptea de douăşpe ianuarie la docul lui Cotton, din oraşul New York. Te arestez de asemenea şi pentru vina de a fi determinat tipărirea şi de a fi încercat să pui în circulaţie o cantitate de obligaţiuni de stat false în valoare de două sute de mii de dolari şi te predau şefului poliţiei locale din Palm Springs, ca să fii trimisă în judecată pentru învinuirile astea şi deţinută pînă la extrădarea ta în statul New York.

Mă-ntorc către poliţişti.

— E-n regulă, băieţi, zic. Luaţi-o d-aici.

Henrietta nu scoate o vorbă. E albă ca varu' şi pot să-i văd buzele tremurînd. Maloney face un pas înainte ş-o apucă de braţ. Apoi se-ntoarce către mine.

— Ascultă, asta-i o chestie neaşteptată, Caution, spune. Asta nu-i în ordine. Am crezut...

— Imposibil, îi zic, îţi lipseşte organu' cu care să crezi ceva. Da' dacă vrei să-l faci pe erou' de operetă, ai ocazia să te-napoiezi la Palm Springs împreună cu Henrietta.

— Firește c-aş vrea, şi-ţi mulţumesc.

Iese împreună cu Henrietta, cu copoii după el. Mă-ntorc către Periera.

— Aş dori să vorbesc cu tine şi cu Fernandez, zic, motiv pentru care-s de părere să-nchideţi bomba asta şi să trimi-

ţeţi lumea acasă, iar voi doi să vă-napoiaţi în birou' vostru, unde-am putea să discutăm niţel.

Periera şi Fernandez părăsesc camera împreună cu ceilalţi tipi. După un timp aud de jos cum lumea se-mbracă şi pleacă. Mă duc la bufet şi mă servesc c-un deget de whisky. Mai trec vreo zece minute pînă cînd Periera se-ntoarce şi spune că toate-s în regulă. Mă poftеşte să mergem în birou' său, unde zice c-am putea sta de vorbă mai comod. Îl urmez pe balcon şi intrăm în camera sa. Fernandez şade la o masă şi bea whisky cu sifon şi gheaţă, fumînd o ţigară. Cînd intrăm, ridică privirea către noi.

— Ei bine, domnule Caution, spune, s-a dovedit c-a fost aşa cum am crezut întotdeauna c-o să fie. Tot timpul am ştiut că ea e vinovata. Bei ceva ?

Îi spun că da. Periera-mi oferă o ţigară şi mi-o aprinde.

— Cred c-am procedat bine, a fost singura cale pe care puteam să merg, le zic. Pentru mine, e limpede ca cristalu' că dama asta, Henrietta, era femeia care-a coborît din maşina aia, a pornit-o din nou şi-a expediat-o peste marginea cheiului, da' n-am avut certitudinea pînă astă seară. Am primit acum o telegramă de la New York, care-mi confirmă că femeia Marie Dubuinet şi paznicu' de pe docu' lui Cotton au identificat îmbrăcămintea pe care o purta. Asta-i suficient pentru mine şi-ncheie cercetarea.

— Şi crezi c-a făcut şi falsificarea ? întreabă Fernandez.

— N-aş crede, zic, c-a făcut-o ea, da' are pe cineva care-a făcut-o pentru ea. Nu ştiu cine e, da' poate cînd am să vorbesc cu ea mîine de dimineaţă, la arest, o s-aibă chef să se destăinuiască niţel. Poate că asta i-ar uşura puţin situaţia.

Fernandez se ridică şi-şi toarnă un alt whisky cu sifon şi gheaţă. Individu' ăsta are aeru' că-i tare mulţumit de el însuşi.

— Desigur că-mi pare rău pentru dama asta, spune. Cred c-a dat de belea, şi încă una de care n-o să scape fără multă bătaie de cap.

— Mie-mi spui ?! zic. Da' niciodată nu poţi să ştii cum stai cu damele. Ia ascultă, Fernandez, continui, ce rost a avut să iei numele ăsta de Fernandez şi să vii aici după moartea lui Aymes ?

Ridică privirea şi zîmbeşte.

— Trebuia să fac ceva, spune, şi cu un an în urmă, cînd fusesem pe-aici cu Aymes, îl cunoscusem pe Periera. Am adoptat numele de Fernandez, pentru că nu zgîrie aşa la urechi ca numele meu adevărat — Termiglo.

Îmi aruncă o privire sfidătoare.

— Mai e ceva ce-ai vrea să ştii ?

— Desigur că da, îi zic. În noaptea-n care Aymes a murit tu nu erai de serviciu, nu-i aşa ?

Îşi stinge ţigara.

— Nu, n-am fost, spune. Stăteam degeaba. Şi ce dacă ?

— A, nimic, i-o-ntorc, da' m-am gîndit dac-ai putea eventual să-mi spui unde-ai fost. Presupun că trebuie să fi fost undeva-n seara aia şi bănuiesc că cineva trebuie să te fi văzut.

Rîde.

— Asta aşa e, spune. Dacă vrei să ştii, am mers la un film cu Marie, camerista Henriettei. Nu ştiam c-o să am nevoie de un alibi.

— Nu e necesar să găseşti un alibi, Fernandez, îi zic. Am vrut numai să ştiu unde-a fost fiecare atunci seara, asta-i tot.

Îi aruncă o privire scurtă lui Periera. Mă duc la bufet şi mă servesc c-un whisky. Eram tocmai cu paharu' la gură cînd sună telefonu'. Fernandez ridică receptoru' şi-apoi se uită la mine.

— E pentru tine, îmi spune. Metts, şeful poliţiei din Palm Springs, vrea să-ţi vorbească.

— Ascultă, Lemmy, spune Metts. Aici se pune la cale o căsătorie şi aş vrea să ştiu ce atitudine să iau. Presupun că-i în regulă, nu ?

— Habar n-am despre cé vorbeşti, Metts, îi răspund. Cine se căsătoreşte cu cine şi de ce şi ce legătură are asta cu mine ? îl întreb. Am crezut că poate altcineva a mai comis vreo crimă sau aşa ceva. Cine s-a ţicnit în halu' ăsta, că vrea să-şi pună pirostriile-n cap ?

— Henrietta şi cu Maloney, spune. Cînd au ajuns aici, Maloney s-a exprimat c-ai arestat-o pe Henrietta pentru uciderea lui Aymes precum şi pentru un delict de falsificare şi că eşti un ticălos. Spune că ea-i pe geantă — nu mai are nici o leţcaie şi că tu-i faci o-nscenare. Zice că, după părerea lui, cel mai bun luoru pe care poate să-l facă e s-o ia de nevastă, aşa ca să aibă cineva grijă de ea şi să-i angajeze un avocat

şi-n general să fie pe-aproape. Spune c-a discutat chestiunea cu ea şi ea-i aşa de fiartă că-i dispusă să fie de acord cu orice.

Ei bine, ce puteam să spun? Ambii au avut domiciliul aici şi au dreptul să se căsătorească, aşa că l-am sunat pe judecător, care-o să treacă p-aici peste vreo jumătate' de oră ca să-i unească după lege. Dar acum m-am gîndit că poate-ar trebui şi tu să ştii ceva despre asta, aşa că vezi de ce te-am sunat.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Metts, zic. Să nu-ţi faci nici un fel de griji în privinţa asta. Viu chiar acum acolo şi cred c-am s-opresc căsătoria asta pronto. Ia ascultă, ce are de gînd Maloney ăsta să facă, să-ţi transforme clădirea poliţiei în birou de stare civilă?

Nu le spune nimic pînă n-ajung acolo. Du-i cu zăhărelu' şi ţine-i în suspensie, da' sub nici un motiv nu-ngădui să se oficieze vreo căsătorie. M-ai înţeles?

Spune c-a-nţeles şi agaţă.

Pun receptoru' pe furcă.

— Fernandez, zic, nu o dată m-am întrebat de ce-ai fost atît de dornic să te-nsori cu Henrietta şi-apoi deodată ai dezertat. Presupun că era din cauza bănuielii tale c-ar fi fost amestecată-n falsificările astea?

Confirmă, dînd din cap.

— Chiar aşa a fost, spune. Şi cînd ai început să cotrobăi p-aici, mi-am dat seama că ştia probabil mai multe despre moartea lui Aymes decît ne-am închipuit cei mai mulţi dintre noi, aşa că m-am retras.

— Înţeleg, zic. Ei bine, acu' trebuie s-o iau din loc, da' mi-a scăpat un amănunt pe care trebuie să vi-l mai spun, băieţi, şi-anume că, după toate probabilităţile, voi fi nevoit să vă invit pe-amîndoi să faceţi mîine un drum pîn' la New York împreună cu mine. Cred că veţi fi amîndoi martori principali în acţiunea asta împotriva Henriettei. Oricum ar fi, am impresia că procurorul districtual ar trebui s-audă ce-aveţi de zis.

Periera debitează o mulţime de argumente pentru care n-ar putea să plece de la hacienda, însă Fernandez îi închide gura.

— Dacă trebuie să mergem, n-avem încotro, spune. Şi din partea mea n-am nimic împotrivă să petrec cîteva zile la New York pe socoteala statului.

— E-n regulă, zic. N-ar strica să fiţi pregătiţi amîndoi să mergeţi cu mine mîine. Dacă mai aveţi ceva socoteli de-nche-

iat p-aici, ar fi bine să le puneţi la punct. Trebuie să plecăm cam dis-de dimineaţă. Deci, saluti şi pe curînd.

Mă cărăbănesc. Ies afară şi pornesc maşina. Vreun kilometru îl parcurg cu mare viteză, apoi încep să-l caut pe copoiu' care trebuie să m-aştepte undeva p-aici, după cum aranjasem cu Metts. După cîteva clipe îl zăresc aşezat în spatele unui copac, lîngă şosea.

— Du-te cît poţi de repede la hacienda Altmira, îi zic. Fă un ocol ca să vii prin spate şi pune-ţi calu' cu roate, la adăpost. Fereşte-te să nu te vadă. Supraveghează locu'. Înăuntru nu-s decît Periera şi Fernandez. Dacă ies şi se duc undeva, filează-i, da' cred că nu vor ieşi. Aş zice mai degrabă că vor aştepta înăuntru. Mă-ntorc cam într-o oră.

Spune că-i în regulă, porneşte motoru', încalecă ş-o-ntinde.

Îmi continui drumu'. Gonesc ca o nălucă pe şoseaua spre Palm Springs, de parcă cineva mi-ar fi turnat plumb topit în pantaloni şi mă grăbesc pen' că socot că trebuie să-mpiedic bazaconia aia de căsătorie dintre Henrietta şi Maloney.

Da' dacă stau să reflectez, îmi dau seama că nu-mi pasă nici cît negru sub unghie dacă Henrietta se măritä cu Maloney. Oricum, asta n-ar schimba cu nimic lucrurile, ci ar putea cel mult să creeze unele inconveniente, dacă mă gîndesc la cîteva amănunte pe care le ştiu în legătură cu dama.

Maică-mea-mi spune-ntotdeauna că singuru' lucru mai rău decît o damă erau două dame. Dacă-i aşa, regele Solomon trebuie să fi avut o doagă lipsă. Închipuiţi-vă cum ar fi să trăieşti cu patru sute de dame în preajmă şi să-ncerci să joci mingea cu toată trupa. Trebuie să recunoaşteţi, totuşi, că oamenii ăştia de altă dată aveau o reputaţie demnă de invidiat, şi dacă citiţi cărţile dumneavoastră de istorie, păi socot că sînteţi obligaţi să admiteţi că pe măsură ce trec secolele, bărbaţii devin din ce în ce mai mici în fapte. Poate credeţi că englezu' ăla, de-i ziceau Henric al VIII-lea, era un bărbat şi jumătate pentru motivu' c-a avut şase neveste ? Păi, dacă-l comparaţi cu regele Solomon, nu-i decît un slăbănog. Ce contează şase faţă de patru sute ?

Cînd ajung la casa lui Metts, dau buzna-n camera lui şi-l găsesc aşteptîndu-mă, aşezat în spatele biroului, c-o lulea-n gură, din care trage şi pufneşte un fum ce miroase de parc-ar fi umplută cu ceapă.

— Ce-i toată aiureala asta a măritișului Henriettei cu Maloney ? îl întreb.

Zîmbește.

— Maloney a adus-o aici, spune, și era supărată foc c-a fost arestată pentru uciderea lui Granworth și că n-are un franc și crede că n-are să fie-n stare să-și angajeze un avocat. Atunci Maloney îi spune că, dacă l-ar lua de bărbat, ar putea s-o ajute. După aia mi-a vorbit mie despre chestia asta și i-am spus din partea mea, e-n regulă. L-am chemat pe judecătoru' de pace d-aici, care-i înăuntru acum și se pregătește să-i căsătorească.

— Ei aș, să nu-și închipuie c-o să-l las, zic. Ascultă, Metts. Arestarea asta a Henriettei a fost o simulare. Ea n-a ucis niciodată pe cineva, da' am fost silit să conduc acțiunea-n felul' ăsta. Ia du-mă la nunta asta, dom'le !

Se ridică și depune luleaua, o faptă pentru care-i sînt recunoscător, și trecem în camera vecină.

Cineva a aranjat o masă-ncărcată de flori, iar în fața ei stau Henrietta și Maloney împreună c-un judecător de pace pe punctu' să-nceapă slujba și doi polițiști locali ca martori.

— O clipă, vă rog, zic. Căsătoria asta nu va avea loc ș-o opresc, pentru că nu-i în ordine.

Mă-ntorc către judecător și-i spun că-mi pare rău c-a fost deranjat și luat din pat, da' că nu va avea loc nici un fel de căsătorie. Își ia tălpășița, și cei doi polițiști pleacă cu el.

Apoi Henrietta explodează. Mă ia la rost — ce-i asta și cine-mi închipui că sînt ca să-mpiedic oamenii să se căsătorească. Spune că are aprobarea lui Metts și că-nțelege să facă ce și-a propus. Zice c-am urmărit-o ca un copoi, că i-am adus învinuiri mincinoase și că-n general mi-am bătut joc de ea, iar dacă Maloney are bărbăția să-ncerce s-o apere de alte măgării din partea mea, are tot dreptul să-și îndeplinească hotărîrea.

Vă spun că Henrietta era foc și pară. Din ochi îi scapără scîntei ș-arată grozav.

— Nu cred să fi urît vreodată pe cineva cum te urăsc pe tine, spune. Mi-e silă de tine și ți-am spus că ești un ticălos și un nemernic și să știi că nu mi-am schimbat părerea.

Tace numai fiindcă și-a epuizat suflu'.

Maloney intervine.

— Ascultă, Caution, spune, fii om, nu fi lipsit de inimă. N-ai dreptul să-mpiedici o căsătorie. Cineva trebuie să aibă

grijă de Henrietta. E-ntr-o mare-ncurcătură şi tu-ţi baţi joc de ea ş-o chinuieşti cu-atît „mai mult. Şi-n definitiv, pot să-ţi spun că...

Îi pun mîna peste gură.

— Acum isprăviţi amîndoi ş-ascultaţi-mă pe mine, le zic, şi tu, Metts, poţi de asemenea să fii atent. Henrietta, doresc să-ţi bagi bine-n cap ce-am să spun şi să nu uiţi, pentru că-i important.

Cît îţi sînt de nesuferit mi-e perfect perpendicular. Am o sarcină de-ndeplinit ş-o fac în felu' meu personal. S-ar putea, Henrietta, ca după ce se va fi terminat ancheta să-ţi pară rău c-ai fost atît de obraznică, da' între timp ia seama la ce-ţi spun.

Faptu' că te-am arestat şi te-am scos de la hacienda-n seara asta n-a fost decît o-nscenare. Am făcut-o cu un scop ; şi cu puţină baftă, ce vreau ca să se-ntîmple se va-ntîmpla ş-atunci toate vor fi ca-n paradis. Am fost nevoit să-i fac pe Periera şi pe Fernandez să creadă că te-am arestat pentru falsificările alea şi i-am prevenit pe-amîndoi că-i voi lua cu mine mîine la New York.

E-n regulă. Ei bine, chiar acum mă reped înapoi la hacienda, da-nainte de-a pleca vreau să-ţi aduc la cunoştinţă ceva, Henrietta, şi sub nici un motiv nu trebuie să uiţi. Cîndva în cursu' nopţii ai s-o-ntîlneşti pe doamna Paulette Benito, dama cu care se distra soţu' tău ; dama care-a pus laba pe cele două sute de bătrîne în obligaţiuni de stat *veritabile*.

Ei bine, acum ia aminte la următoarele. Voi pune uciderea lui Granworth Aymes în sarcina acestei Paulette. Am să dovedesc că ea-i autoarea. Acu', pe Granworth Aymes l-a putut expedia pe lumea ailaltă numai una din două femei, pentru că-n seara zilei de doişpe ianuarie s-a văzut numai cu două femei. Una a fost Henrietta, aici de faţă, şi cealaltă a fost Paulette.

Perfect. Acum am s-o elimin pe Henrietta din afacerea asta cu ajutorul unor dovezi imaginare. Am să zic c-am controlat la New York şi că ştiam că Henrietta, aici de faţă, nu l-a putut ucide pe Aymes, pentru că trenu' cu care-a plecat din New York a ieşit din staţie cu cinci minute înainte de ora cînd paznicu' de noapte a văzut maşina lui Aymes sărind peste marginea cheiului, la docu' lui Cotton. Voi spune că atît casieru' care eliberează biletele, cît şi conductoru' trenului au identi-

ficat fotografia Henriettei ca fiind aceea a unei femei care călătorea în trenu' ce se-ntorcea la Hartford.

Acum ai înțeles bine treaba asta, Henrietta? Erai în trenu' care se-ntorcea la Hartford, Connecticut, și care-a părăsit gara la ora opt și patruzeci de minute. Nu cumva să uiți asta.

Mă privește c-un aer foarte curios. E moartă de oboseală ș-arată ca și cum i-ar veni să plîngă dintr-o clipă-n alta.

— E-n regulă, Lemmy, spune. Nu-nțeleg, dar am să țin minte.

— Foarte bine, îi zic. Acum o iau din loc. Mă-ntorc către Metts. Lasă-i pe ăștia doi să stea p-aici, îi zic. Henrietta nu se află sub nici o stare de arest pentru nici un fel de vină. Cu alte cuvinte e liberă, da' n-aș vrea să plece d-aici nici ea, nici el. Vreau să-i găsesc tot aici la-ntoarcere.

Cînd ajung la ușă, mă-ntorc ș-o privesc pe Henrietta. O văd aproape surîzînd.

— La-ntoarcere, scumpo, zic, am să-ți spun de ce te-am împiedicat să te măriți cu Maloney!

Capitolul XIII

DUET PENTRU TÎLHARI

Cred că am toate motivele să fiu mulțumit c-am împiedicat-o pe Henrietta să se mărite cu Maloney.

În timp ce gonesc nebunește pe drumu' ce duce la hacienda, încep să filozofez despre dame. V-am spus că au ritm și tehnică; da' mai au ș-o grămadă de alte lucruri, dintre care unele nu-s chiar atît de excitante.

Damelor le sare țandăra dintr-un moft. Își ies din țîțîni oricum; s-aprind brusc și țîșnesc ca niște rachete. Dacă iei o damă de treabă ș-o prepari cu puțină senzație și poate-i mai adaugi o priză de dragoste, își iese pur și simplu din minți, și cînd și-a pierdut capu' se simte-ntotdeauna obligată să pună vreun bărbat sub papuc, ca să aibă cine să-i țină de urît. Nu mă supără atît lucrurile pe care damele le fac, cît mă supără lucru-

rile pe care se pricep să-i determine pe bărbaţi să le facă pentru ele.

I-am auzit pe unii oameni zicînd că deosebirea dintre un bărbat şi o femeie ar fi atît de mică încît n-ar avea nici un fel de importanţă. Ei bine, nu sînteţi obligaţi să-i credeţi pe oamenii ăştia. Fiindcă n-au dreptate. Bărbatu-i condus de raţiune, iar femeia de instinct ; şi-n nouă cazuri din zece, instinctu' unei femei e ceea ce simte-n dimineaţa respectivă.

Ş-acum Henrietta simte c-ar vrea să se mărite cu Maloney tocmai pentru că-i la ananghie şi crede că n-are prieteni, că eu o supun la chinurile infernului şi că-n Maloney va găsi un om bun, care se va-ngriji de ea şi se va aşeza ca o pavăză între ea şi o lume rea !

Aiureli !

Maloney nu se potriveşte cu Henrietta. De ce ? Păi n-am văzut eu toţi pantofiorii ăia ai ei aşezaţi în rînduri, în noaptea cînd m-am strecurat în camera de la ferma unde locuieşte ? Acei pantofiori au fost pentru mine un indiciu că e o damă de mare clasă ; şi cu toate că Maloney e băiat bun, nu-i nici pe departe din acelaşi cartier cu Henrietta. Mai e înc-un lucru, ş-anume că-şi închipuie doar c-o iubeşte pe Henrietta. De fapt n-o iubeşte de loc. Dac-ar fi fost îndrăgostit de dama asta, nu mi-ar fi-ngăduit să-i aplic tratamentu' pe care am fost nevoit să i-l aplic în afacerea asta. Ar fi găsit mijloace să facă ceva.

Socot c-am să fiu destul de fericit în ziua cînd cazul ăsta o să fie rezolvat. Trebuie să vă daţi seama că-n afara celor cîtorva ore de somn de la Yuma, practic timp de trei zile şi trei nopţi am fost în mişcare fără ca să-nchid un ochi şi nu uitaţi că-s unu' dintre oamenii cărora le place patu'.

Între timp am ajuns la vreo patru sute de metri de hacienda. Scot maşina de pe şosea ş-o las în spatele unui tufiş de salbie. Apoi o iau binişor către casă. Curînd dau de motocicleta poliţistului pe care-l lăsasem de pază, iar cîţiva metri mai încolo îl găsesc şi pe el.

Îmi spune că nimeni n-a părăsit hacienda şi că doar Fernandez a ieşit afară şi a tras o maşină din garaj la intrarea principală. Spune că Periera şi Fernandez au aruncat nişte obiecte în maşina asta de pe veranda care-i deasupra intrării din faţă, aşa că ideea mea, după cîte se pare, dă roade.

Prezenţa acestui sticlete mi se pare că n-ar mai fi necesară şi-i spun s-o-ntindă-napoi la Palm Springs. După ce-am făcut

treaba asta şi l-am expediat, mă-ndrept către hacienda ca să pic în spate. Trec de-a lungu' peretelui, care se-ntinde de la garaj pînă la uşa din dos, ce dă în cămara în care-am găsit cadavrul lui Sagers. Uşa asta e-ncuiată, da' cu puţin efort şi nitică pricepere, în cîteva minute am deschis-o.

Intru ş-o încui la loc în urma mea, merg de-a lungu' coridorului şi cobor în cămară. Trec prin cămară şi-ncep să urc tiptil treptele care duc la uşa ce dă-n spatele barului. Uşa asta nu-i încuiată. O deschid numai atîta cît să pot privi prin crăpătură şi mă uit.

În faţa mea se vede ringu' de dans al haciendei. Toate luminile-s stinse, da' din locu-n care mă aflu pot vedea uşa biroului lui Periera de pe balconu' din peretele opus. Uşa aia e-ntredeschisă şi-năuntru lumina-i aprinsă. De unde sînt, am posibilitatea să-i şi aud pe Fernandez şi Periera vorbind.

Îmi aprind o ţigară ; o ţin în spatele uşii aşa fel încît ei să nu poată vedea lumina ş-aştept acolo vreo zece minute. O vreme mai aud vocile lor sporovăind. Apoi îl aud pe Fernandez rîzînd. După puţin, uşa se deschide şi-l văd ieşind şi oprindu-se-n prag. Cum lumina-i cade pe obraz, îl văd că fumează o ţigară şi pare foarte mulţumit de sine.

Apoi se-ntoarce-n birou şi iese din nou afară peste cîteva clipe cu-n geamantan în mînă. O porneşte de-a lungu' balconului pînă la capăt, care-i chiar deasupra intrării principale în hacienda. O clipă am impresia că va intra în ultima cameră care dă pe balcon, dar m-am înşelat. Trece mai departe. Continuă să meargă pînă cînd ajunge-n dreptul unui tablou mare, atîrnat de perete.

Aşteaptă acolo un timp ş-apoi iese Periera. Amîndoi apucă tabloul şi-l dau jos. După aceea îl sprijină de perete ş-acu' pot să văd că-n perete e un fel de pasaj. Periera se duce înapoi în birou. Fernandez se caţără şi dispare prin pasaju' din perete. Deschid uşa şi intru în bar. Sar peste tejghea şi-ncep să urc tiptil scările. În timp ce urc, scot şi pistolu' din toc.

Sînt foarte rapid şi nu fac nici un zgomot, aşa că Periera se trezeşte cu mine-n pragu' biroului său, cu pistolu-n-dreptat asupra lui. Din locu' ăsta pot să ţin sub ochi şi pasaju' de la capu' balconului, pentru cazu' cînd Fernandez se hotărăşte să iasă.

Periera pare surprins. Rămîne cu gura căscată şi pe frunte îi apar broboane de sudoare. Am impresia că Periera ăsta trebuie să fie-n orice caz un individ foarte fricos.

— Ei, bine, Periera, îi spun. S-ar părea că nu stai tocmai pe roze, ce zici ? S-ar părea că d-acu-ncolo n-o să vă meargă chiar aşa de bine amîndorura. Ştii ce ? Îţi dau un sfat ş-ai face bine să m-asculţi. Dacă nu vrei să-ţi fie mai rău decît îţi e, ar fi bine să faci întocmai ce-ţi spun. Ai o cheie la camera asta ?

Spune că da ş-o scoate din buzunar. I-o iau din mînă.

— E-n regulă, zic. Acum am să te-ncui aici în birou. Îţi recomand să m-aştepţi pînă cînd viu să te iau, căci altfel am să-ntorc foaia cu tine şi n-o să-ţi placă. Pe curînd.

Ies pe balcon, închid uşa ş-o-ncui. Cred că nu risc nimic lăsîndu-l pe Periera-ncuiat acolo. Nu cred că va-ncerca vreo figură, fiindcă nu-i genu' lui. I-a intrat frica-n oase. Mă strecor tiptil de-a lungu' balconului, cu pistolu' pregătit pentru cazu' cînd Fernandez ar ieşi prin pasaj.

Cînd ajung acolo, mă caţăr şi trec prin el. Mă pomenesc într-o mică încăpere, care-ar veni exact deasupra coridorului ce duce de la intrarea principală la ringu' de dans. O lanternă aprinsă e aşezată pe podea, şi la lumina ei văd în colţu-ncăperii o scară de fier care coboară-n spirală şi duce undeva dedesubt, în stînga.

Cobor tiptil şi scările astea pînă jos, unde ajung într-un pasaj lung din piatră. Mă gîndesc un pic ş-ajung la concluzia că pasaju' trece pe dedesubt, de la salonu' central al haciendei de-a lungu' peretelui din chirpici, care e la capătu' din spate al garajului. Îmi face impresia că pasaju' ăsta a fost iniţial un fel de beci al casei. Oricum ar fi, ca ascunzătoare nu-i de loc rău.

Merg de-a lungu' pasajului pînă cînd dau de o uşă de lemn la capăt. Pe dedesubt se vede o lumină. Deschid uşa brusc, intru în cameră şi trec repede în partea cealaltă. Mă aflu-ntr-o pivniţă de piatră. Cîteva becuri electrice sînt aprinse, şi-n colţu' opus îl văd pe Fernandez împachetînd nişte hîrtii într-un geamantan rezemat de perete. În partea stîngă a pivniţei se află două prese mari de tipărit, iar în cealaltă parte sînt o mulţime de cutii şi pe rafturi, deasupra lor, sînt sticle, perii şi clişee.

Aşadar am avut dreptate mie-n sută.

— Ei bine, Fernandez, zic.

Se-ntoarce brusc. Îi arăt pistolu'.

— Domol, băiete, îi zic, că nu-ţi mai ajută la nimic să te-agiţi acu', şi-ntrucît vă priveşte, ar fi fost mult mai uşor pentru tine şi Periera dac-ai fi ţintit ceva mai bine-n noaptea aia cînd ai tras în mine în timp ce mă-ntorceam cu maşina la Palm Springs. Ştiam de-atunci c-ai fost tu, da' m-am gîndit că ţi-ar plăcea să crezi că eu aş fi poate convins că Henrietta fusese la trăgaciu' pistolului.

M-apropii de el.

— Du-te şi te lipeşte de peretele din partea cealaltă şi-ncearcă s-atingi plafonu' cu degetele, îi zic. Să fiu în locu' tău, n-aş face nici o mişcare. La cea mai mică tresărire îţi aplic acelaşi tratament pe care l-ai aplicat şi tu lui Sagers, ticălos nemernic ce eşti!

Începe să se-ndrepte către perete, da' cu mîinile ridicate.

— Ia ascultă, ce dracu ai de gînd, Caution? spune. Să nu crezi c-o să-ţi meargă cu chestii d-astea. N-ai voie...

— Tacă-ţi fleanca şi fă ce-ţi zic, Fernandez, îi spun, că altfel te execut pe loc şi cu regret, pentru că n-aş vrea ca scaunu' electric să piardă un client atît de barosan ca tine şi-n ziua cînd au să te pună la prăjit, am să mă tratez cu-n whisky mare, ca pentru ocazii speciale. Întoarce-te cu faţa la perete, ţine mîinile sus şi nu mişca, ori îţi fac ţăndări şira spinării.

Execută-ntocmai cum i-am zis. Cercetez geamantanu' pe care-l împacheta. Niciodată-n viaţă n-aţi văzut atîta material. E plin de acţiuni, obligaţiuni de stat, hîrtii garantate cu aur, hîrtii de o mie de dolari şi cîte şi mai cîte. Iau cîteva din materialele astea şi mă duc cu ele în partea unde e becul electric şi le examinez cu atenţie.

Toate-s false.

— Care va să zică aşa stau lucrurile, Fernandez, îi zic. Ştiam că bănuielile mele-s întemeiate. Cred că tu şi Periera sînteţi nişte nătărăi mai mari decît credeam. Cînd v-am spus aseară c-am să vă iau cu mine la New York de dimineaţă ca martori principali, ştiam c-o să vă vedeţi siliţi să faceţi să dispară toate materialele astea, ca nu cumva să le găsească cineva în lipsa voastră. Contam ca la-ntoarcerea mea aici să vă găsesc în plină activitate. Ei bine, uite c-am avut dreptate.

Poate-ai să-mi spui acum c-aici nu-i o oficină de falsificatori, şi chiar dac-ar fi, că-n nici un caz tu nu ştii nimic despre ea. În fond, nici nu era o idee proastă. Cred că era simplu ca bună ziua să-ndopi clienţii din sala de joc cu material din ăsta, după ce li s-a suit concentraţia de alcool în sînge dincolo de limita pînă la care ar fi putut recunoaşte o hîrtie falsă de una bună. Era o idee grozavă, da' nu şi pentru voi. Hai, mişcă!

Îl iau sus pe scări, îl împing prin pasaj şi-l conduc de-a lungu' balconului. Deschid camera lui Periera şi-i dau brînci înăuntru. Intru după el şi-nchid uşa-n urma mea.

Periera şade la birou şi face o mutră speriată de parcă l-ar fi văzut pe dracu'. Îl percheziţionez pe Fernandez şi-i iau un pistol pe care-l purta la şold. Apoi îl poftesc să ia loc alături de Periera. Îmi trînteşte o-njurătură.

— Puteam fi mai deştept, zice. Trebuia să-mi fi dat seama că toată povestea aia pe care ne-ai turnat-o cu plecarea noastră la New York ca martori principali era pură invenţie.

— Ai ghicit, Fernandez, îi zic. Nu ţi-ar fi stricat un dram de minte-n plus. Care va să zică v-aţi păcălit. Aseară am jucat o scenă reuşită-n faţa voastră, aresţînd-o pe Henrietta pentru uciderea lui Granworth Aymes şi pentru falsificare, şi v-aţi prins. Aţi crezut că planu' ca s-o-nfundaţi pe dama asta pentru păcatele voastre a reuşit. Probabil că m-aţi luat drept un nătărău.

Poate-aţi crezut c-o să scăpaţi basma curată. Da' nu v-a ieşit pasienţa. Aţi greşit, şi greşeala asta o s-o plătiţi cu vîrf şi-ndesat.

Stau şi mă uit la ei. Periera-şi ţine capu-ntre mîini. Are aeru' unui om sfîrşit. În schimb Fernandez îşi ţine mîinile în buzunarele pantalonilor. Se leagănă cu scaunu' lăsat pe spate şi zîmbeşte.

— Sînteţi cea mai ticăloasă pereche de canalii-mputite cu care am avut de-a face, zic. Da', mă băieţi, mai aveţi încă ceva de-nvăţat. N-am întîlnit pîn-acum un pungaş care să nu se fi crezut cîndva mai deştept decît era şi nici voi nu faceţi excepţie. Amicu' vostru Langdon Burdell, femeia de serviciu din apartament, Marie Dubuinet, şi paznicu' ăla de la docuri, James Fargal, au fost toţi nişte proşti la fel de mari ca şi voi. V-au dat de gol cu vîrf şi-ndesat. Poate că v-ar interesa să ştiţi cum. Ei bine, am să vă spun.

V-aduceţi aminte cînd v-am adus pe amîndoi la poliţia din Palm Springs, imediat înainte de plecarea mea, în ziua cînd am jucat scena aia mare cu frecuşu' pe care l-am tras Henriettei pentru îmbrăcămintea pe care-o purtase? Îţi aminteşti, Fernandez, că ţi-am arătat o listă a articolelor de îmbrăcăminte şi ţi-am spus c-am s-o trimit la New York„ iar dacă Marie Dubuinet şi paznicu' de noapte vor identifica hainele alea; va fi o dovadă pentru mine că Henrietta era aceea care fusese-n maşină cu Granworth? Ţi-aduci aminte de asta?

Ei bine, mă băieţi, un singur lucru nu vi l-am spus atunci. Nu v-am spus esenţialu', ş-anume că schimbasem lista. Aia pe care v-am comunicat-o vouă n-a fost lista hainelor pe care o căpătasem de la Henrietta. Haina şi pălăria pe care ea le purtase-n seara aia fuseseră din blană de astrahan neagră, da-n lista pe care v-am arătat-o vouă — identică cu cea pe care-am trimis-o la New York — am făcut o schimbare. Am indicat că purtase o pălărie din picle maro şi o haină din blană de culoare gălbuie.

Iar neroada aia de cameristă, Marie Dubuinet, şi nerodu' ăla de paznic de noapte au picat amîndoi în cursa pe care le-am întins-o. Ambii s-au declarat de acord că hainele-s întocmai identice cu cele pe care le purtase Henrietta-n seara aia. Ei bine, atîta mi-era de ajuns. Am aflat în felul ăsta că nu ea fusese dama din maşina lui Aymes şi mi-a dovedit că dama din maşină fusese micuţa voastră parteneră de joc Paulette Benito şi mi-a mai arătat că toată banda asta blestemată a voastră era amestecată în afacere şi ce-aţi mai vrea să ştiţi în plus ca să vă facă plăcere?

Nici unu' din ei nu scoate o vorbă.

— Cred c-am întîlnit multe canalii-mpuţite de cînd îmi tocesc tălpile-n serviciu' federal, le zic, şi socot c-am avut a face şi cu ucigaşi care nu s-ar fi dat în lături de la nimic, da' cred că-mpreună cu banda voastră de ticăloşi, cu lovitura asta grozavă pe care-aţi încercat s-o daţi, v-aţi ridicat în fruntea clasamentului. Mi-e scîrbă de voi.

Periera geme. Începe să plîngă şi-l trec toate năduşelile. Am impresia că l-am adus în punctul unde pot să-l dau gata. Mă duc la bufet şi-i torn un pahar de whisky. Îl iau înapoi şi i-l dau.

— Dă-l pe gît, băiete, zic, cît timp mai poţi. Aş jura că n-au să-ţi dea de băut în ziua cînd au să te prăjească.

Ridică privirea.

— Señor, spune, nu se poate se me prajeasca. Eù n-am facut nimic, n-am ucis pe nimeni.

— Ei aş ! îi zic.

Iau un scaun pe care m-aşez şi-l privesc.

— Ascultă, veneticule, zic, socot că ţi-a mai rămas atîta minte ca să-ţi dai seama de buclucu-n care-ai intrat. Dacă eşti destul de deştept, ai să cauţi să-ţi uşurezi situaţia cît poţi. Acum, în momentu' de faţă, nu mă interesează falsificările. Ştiu că operaţia a fost făcută aici şi cunosc întreaga poveste. Ceea ce mă preocupă-n momentu' de faţă e următoarea chestie :

Cineva dintre voi doi, băieţi — adică unu' dintre voi doi, băieţi — l-a-mpuşcat pe Jeremy Sagers. Acu' cred că ştiu cine l-a ucis. Am dedus totu' şi-s ferm hotărît în privinţa unui lucru. Individu' care l-a-mpuşcat o să plătească frumuşel cu viaţa, iar celălalt ar mai avea o şansă. Poate c-ar scăpa cu vreo cinci pînă la douăzeci de ani pentru complicitate la falsificări.

Mă opresc şi-mi aprind o ţigară. Le dau acestor indivizi timp berechet să fiarbă-n suc propriu.

După cîtăva vreme continui.

— Acu' ceea ce trebuie să hotărîţi voi doi, mă băieţi, e vina pentru care urmează să fie dat în judecată unu' şi celălalt. Dacă vreunu' dintre voi vrea să-l dea-n gît pe celălalt, e-n regulă. În caz contrar v-arestez pe-amîndoi pentru culpa de crimă şi, dacă n-o să faceţi impresie bună curţii, socot c-o să vă frigă şi pe unu' şi pe altu'. Da' cu-n pic de noroc, unu' dintre voi poate să scape mai ieftin. Aşa că sfatu' pe care pot să vi-l dau e să vă grăbiţi cu gînditu', că altfel s-ar putea ca doi tîlhari să fie puşi la prăjit pentr-un singur omor.

Stau şi aştept. Fernandez zîmbeşte-ntr-una. Stă cu scaunu' mereu lăsat pe spate. Mă priveşte doar şi rînjeşte.

Da' lui Periera nu-i vine nici pe departe la-ndemînă. Năduşelile-l trec mai mult ca oricînd şi mîinile-i tremură. Socot că-ntr-o clipă va-ncepe să ciripească, nu pentru alt motiv decît acela că ăsta-i genu' lui. Şi am dreptate. Mai stăm ce mai stăm vreo juma' de minut ş-apoi începe să vorbească.

— N-am empușcat pe nimeni, señor, spune. Eu n-am ucis niciodata un om, en toda viața mea niciodata n-am ucis un om. Nu am avut niciodata revolver. Spun adeverat. N-am ucis niciodata pe Sagers.

— Care va să zică nu l-ai omorît tu, îi zic. Foarte bine, Periera, zic. Acu' ia aminte la vorbele mele. Eu am să spun, iar tu nu trebuie decît să confirmi dacă-i așa și tot ce mai trebuie să faci e să semnezi o declarație în sensu' ăsta cînd te-oi duce la secția de poliție din Palm Springs.

Arunc chiștocu' și mă duc la bufet să-mi torn o băutură. Sînt destul de mulțumit de felu-n care se desfășoară lucrurile și cred că poate-n cîteva ore am să-nchei afacerea asta pînă la proces. Revin și m-așez. Îmi aprind o nouă țigară.

— Iată cum cred c-a fost, Periera, zic. Cînd mi s-a-ncredințat pentru prima oară afacerea asta cu falsuri și m-am dus să-l vizitez pe Langdon Burdell la New York, am, mă băieți, impresia că v-a informat că autoritățile federale au luat afacerea asta sub obiectiv. Da' nu numai că v-a informat, ci a găsit și o poză d-a mea pe care a tăiat-o dintr-o gazetă oarecare — asta-i poza pe care am găsit-o pe fundu' unei lăzi de gunoi, în cămara din spatele barului, adică-n locu' unde-a fost pus și trupul lui Sagers la congelat într-un frigider — și cînd a găsit fotografia aia din ziar, a scris pe marginea ei „Ăsta-i tipul" și i-a trimis-o lui Fernandez aici, așa ca să știți cine sînt cînd o să-mi fac apariția.

E-n regulă. În fine, ajung aici. Intru-n bomba asta, crezînd că nimeni nu mă cunoaște. Joc o scenă grozavă cu Sagers, așa ca să-i dau posibilitatea să-mi paseze toate informațiile pe care le-a strîns, iar voi, mă băieți, priveați ca la teatru. Știați cine sînt ș-ați prins mișcarea. Din scena pe care-am jucat-o, v-ați dat seama că Sagers lucrează cu mine.

Foarte bine. Așadar în noaptea aia cînd localu' fusese închis — ș-ați avut grijă să trageți obloanele bine și devreme — Sagers urcă aici și vă toarnă povestea pe care i-am zis eu să v-o vîndă. Spune că un oarecare tip din Mexic i-a lăsat niște pitaci și că renunță la slujbă și se cară la Arispe. Își ia rămas-bun de la voi. Iese din încăperea asta. O pornește de-a lungu' balconului și-ncepe să coboare treptele pe partea cealaltă și socot că Fernandez își închipuie că există posibilitatea ca omul ăsta să știe puțin mai mult decît e sănătos — căci n-am cum să știu dacă Sagers n-a desco-

perit ceva în intervalu' dintre momentu' cînd am părăsit bomba asta și clipa cînd i-am găsit cadavrul. Poate c-a văzut pasajul sau altceva.

Oricum ar fi, Fernandez se duce la ușă și-l ia pe Sagers în cătare. Trage de-a curmezișul ringului de dans. Îl nimerește pe Sagers în picior. Sagers se rostogolește pe scări și Fernandez îl mai împușcă de vreo două ori, da' tot nu-l poate omorî — băiatu-i prea rezistent. Atunci Fernandez se duce de-a lungu' balconului, coboară treptele și mai trage vreo cîteva focuri în bietu' băiat, de la o distanță atît de mică încît avea urme de pulbere pe haine ș-arsuri pe piele.

E-n regulă. În sfîrșit, omu' se hotărăște să moară, iar Fernandez se-apleacă atunci peste el și-ncepe să-l tragă-n sus. Îl trage de șnuru' de-argint al cămășii, și ciucurele cade pe treapta unde l-am găsit mai tîrziu. Apoi taurul ăsta de Fernandez îl saltă pe umăr și-l pune la conservat, într-un sac, în frigider.

Mă opresc. Mă uit la Periera. Plînge nestăpînit, obrajii-i sînt înundați în lacrimi.

— Ei bine, zmeule, zic, se potrivește sau e chiar întocmai ?

Nu poate să vorbească, dă numai din cap. Fernandez îl privește.

— Hai, tacă-ți gura, zice. Habar n-ai ce vorbești. Parcă te văd că-l lași pe sticletele ăsta ticălos să te facă să declari tot ce-ar vrea el să zici.

— Ascultă, Fernandez, îi spun. Nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să intru-n tine. Ți-am mai stricat odată portretu', da' acu-ți promit un lucru, dacă mai pun iarăși cîngile pe tine, am să te deteriorez pînă la ireparabil. Ține-ți cît poți fleanca aia lipită cu leucoplast. La scena asta tu să-l faci mai bine pe mutu'.

— E-n regulă, Periera, zic, așadar Fernandez l-a-mpușcat pe Sagers. E-n ordine, asta nu se mai poate-ndrepta. Acu' să-mi spui și tu ceva, Fernandez, de vreme ce ai mîncărime la limbă ; unde l-ai îngropat pe băiat, hai ?

— Nu se prinde! zice Fernandez. Nu spun nici o vorbă. Habar n-am despre ce vorbești. Nu spun nimic pînă cînd nu sînt asistat de-un avocat.

M-apucă rîsu'.

— Speranţele pe care vi le puneţi în avocat pur şi simplu mă-nnebunesc, zic.

Între timp Periera şi-a recăpătat graiu' şi intervine:

— Va spun, señor, va spun adeverat. Ce aţi zis este corect. Fernandez asta el a ucis pe Sagers. Credea che ştie prea mult. El l-a pus en groapa la capul de la perete din spatele de la garaj. Am vezut cu ochii mei.

Mă uit la Fernandez. N-a-ncetat să zîmbească. N-a-ncetat să se legene cu scaunu-nainte şi-napoi. Se-aplecă pe spate atît de mult încît cred c-ar putea să cadă dintr-o clipă-n alta. Apoi, cu o viteză extraordinară, mă ia prin surprindere şi-mi face o figură tare. Într-o clipă cînd se lăsa cu scaunu' pe spate, se ţine cu mîinile de sertaru' biroului din faţa sa. Acesta se deschide şi din el scoate un pistol, care era înăuntru şi bagă patru gloanţe în Periera. Veneticu' trage un urlet ş-apoi începe să scîncească. E-mpuşcat în plin, de la mică distanţă, şi nu-nfloreşte de loc.

Se prăbuşeşte pe birou. În clipa aia las automatu' meu s-arate ce ştie. Îl tratez pe Fernandez cu aceeaşi monedă. Îi plasez două drept în pompă.

Cade de pe scaun într-o parte. Mă duc şi m-aplec peste el. În spatele meu îl aud pe Periera continuînd să scîncească. Fernandez ridică privirea către mine şi-ncepe să vorbească. O dîră de sînge i se prelinge din colţu' gurii. Zîmbetu' nu l-a părăsit. Arată ca dracu'.

— Nu ţine, copoiule, zice. N-ai să mă prăjeşti. N-ai să...

Se stinge.

Periera stă liniştit. Cred că s-a terminat şi el. Cînd mă-ntorc să-l privesc, văd că am dreptate. Ochii-i sticlesc încremeniţi.

Îmi întorc privirea către Fernandez. Zace chircit pe podea, cu ochii holbaţi la plafon.

Aşadar iată-i pe cei doi zmei care-au crezut că pot să fie mai tari decît legea. Doi nătărăi, care şi-au închipuit că pot să-şi facă de cap. Fernandez, o brută ordinară, cu capu' gol, şi nimic altceva-nafară de muşchi ş-un pistol, şi Periera, un pungaş venetic agăţat de remorca lui. Aştia-ntotdeauna termină la fel. Ori li se curmă firu' zilelor, aşa cum au păţit-o ticăloşii ăştia, ori termină pe scaun, cu groaza-n suflet, văicărindu-se de mamă.

Indivizii ăştia-mi provoacă scîrbă.

Fac un pas peste Periera ş-apuc telefonu'. Îl chem pe Metts. Intră pe fir destul de repede.

— Alo ! Ascultă, Metts, îi zic. Îţi vorbesc de la morgă — pen' c-aşa arată cel puţin p-aici. Îţi ţin la dispoziţie o pereche de tîlhari înţepeniţi şi cred c-ai putea să trimiţi să-i adune pînă nu se crapă de ziuă.

Îi povestesc cele ce s-au întîmplat. Nu pare să fie prea mult surprins. Spune că, după părerea lui, Fernandez m-a scutit de multe necazuri lichidîndu-l pe Periera şi împărtăşindu-i soarta.

Îl întreb cum stau lucrurile în sfera sa. Spune că toate-s cum nu se poate mai bune. Henrietta aşteaptă şi discută situaţia cu Maloney, încercînd să-şi închipuie ce naiba urmăresc. Maloney e atît de somnoros că de abia-şi ţine ochii deschişi, iar Metts face pasienţa de unu' singur.

— Perfect, îi zic. Acu' vreau să te mai rog să-mi faci un mic serviciu. Trimite unu' dintre băieţii tăi să găsească din pămînt din piatră seacă un cosciug pentru Sagers. L-au îngropat p-aici pe undeva şi aş vrea să-i adun rămăşiţele, să le duc într-un loc potrivit. Dacă ai un antreprenor de pompa funebre la-ndemînă, fă-i vînt încoace.

— E-n regulă, Lemmy, spune. Trebuie să mărturisesc că nu-ţi pierzi vremea. I-ascultă, cît ai de gînd să ne ţii trezi p-aici ? Ţie nu ţi-e somn niciodată ?

— Nu te lăsa, zic. Partida asta e aproape de sfîrşit. Trebuie să mai trec pe la locuinţa Henriettei, unde vreau să cotrobăi niţel, după care socot c-am terminat p-aici. Cred c-am să fiu înapoi la tine în mai puţin de patruzeci de minute. Spune-mi, Metts, ce mai face micuţa mea prietenă Paulette ?

— E bine mersi, spune. S-ar zice că-i tot atît de fericită ca o pisică cu dureri de dinţi. Am fost s-o văd jos în beci acum o jumătate de oră. Îi face viaţă grea paznicei mele d-acolo. Zice că vrea un avocat şi i-am comandat unu' să-i vină la prima oră mîine de dimineaţă. Ultimul lucru pe care l-am aflat despre ea este c-a renunţat să se mai plimbe de colo-colo ca o trigoaică după gratii şi s-a culcat. Poate c-a şi adormit.

— E-n regulă, îi zic. Şi-acu' ascultă, Metts, şi bănuiesc că ăsta va fi ultimu' lucru pe care-ţi voi cere să-l faci pentru

mine. Peste-o juma' de oră trezește-o pe Paulette. Scoate-o din beci și ia-o la tine acasă în camera de zi. Dacă face pe nebuna, pune-i niște brățări de oțel. Da' să n-o lași să se-ntîlnească cu Henrietta, sau cu Maloney, sau cu oricare altu' pînă n-ajung eu acolo. Apoi, după ce mă-ntorc eu, cred că vom încheia și afacerea asta.

— E-n ordine, spune. Am să-ți pregătesc tot decoru'. Cu bine, Lemmy.

Pun receptoru-n furcă. Mă duc la bufet și mă tratez c-o băutură. Aprind apoi o țigară și trag un fum adînc. Are un gust extraordinar.

Pe urmă fac puțină ordine. Îl apuc pe Fernandez și-l așez la loc pe scaun, iar pe Periera îl aranjez cît pot de bine. Iau de pe birou o rolă de hîrtie adezivă și din pragul ușii arunc o ultimă privire la perechea asta de tîlhari.

Sting apoi lumina și-o roiesc. Încui ușa-n urma mea și o sigilez în cîteva locuri cu hîrtie adezivă, ca să nu intre nimeni pînă cînd Metts nu trimite procuroru' să instrumenteze.

Apoi mă opresc pe balcon și privesc la ringu' de dans. Razele lunii străbat și umplu localu' de umbre.

Hacienda are un aspect deplorabil. Arată tot atît de trist cum arată oricare alt local cînd parchetu' nu-i plin de perechi care dansează și orchestra nu cîntă — cînd lipsesc damele grozave, care să-și etaleze luxu' și farmecele.

Luna face ca bomba asta să aibă un aspect puțin cam ieftin.

Cobor și ies prin ușa din dos și mă-ndrept agale către locul unde mi-am lăsat mașina.

E o noapte grozavă și mă simt bine. Abia cînd ambalez motoru' îmi dau seama că-s teribil de obosit. Demarez și mă-ndrept către mica fermă unde locuiește Henrietta.

Cînd ajung acolo, bat puternic în ușă. Nu-mi răspunde nimeni și mă gîndesc că femeia de serviciu, care vede de Henrietta, a plecat pe undeva. Poate că-i e frică să stea singură pe întuneric.

Forțez ușa și urc pînă la camera Henriettei. Cînd intru-n ea, simt parfumu' pe care-l folosește — garoafe. Întotdeauna mi-au plăcut garoafele. Chiar în fața mea e șiru' de pantofi cu cîte o cataramă de argint sau alt ornament

ici și colo strălucind în lumina lunii. Așezat pe un scaun — așa cum era și înainte — stătea șalu' Henriettei.

Vă mărturisesc că-mi face plăcere să fiu în camera asta. Sînt unu' dintre oamenii aceia care cred c-o încăpere poate să spună o poveste-ntreagă despre oamenii care locuiesc în ea. Cred că-ncep să devin sentimental și felu' ăsta de-a fi nu mi se potrivește, drept care mă scutur ca să mă trezesc la realitate — să nu mă-ntrebați !

Mă pun pe treabă. Iau încăperea sistematic. O cercetez centimetru cu centimetru, da' nu găsesc ce caut, pînă cînd, tocmai cînd eram pe punctu' de a pierde orice speranță, în fine dau de fir.

Deschid un dulap de haine, care-i în colț. Găsesc o casetă. O deschid și-năuntru e un teanc de scrisori. Le parcurg pînă cînd dau de una care-i scrisă de Granworth Aymes. E o scrisoare de-acu' un an și se pare că Henrietta a păstrat-o pentru că avea o listă de cărți pe care Aymes o ruga să i le procure.

Iau scrisoarea asta la lumină ș-o citesc. Apoi o pun în buzunar și m-așez în scaunu' pe care-i așezat șalu' și mă gîndesc.

După puțin mă ridic ș-o iau din loc. Încui ușa casei, mă sui în mașină și pornesc înapoi spre Palm Springs.

Am întreaga afacere-n buzunar. Scrisoarea asta a lui Aymes i-a pus capacu'. Sînt un om dur de felu' meu, da' simt că-mi vine rău.

De ce ? Păi, multe cazuri împuțite am rezolvat la viața mea și am văzut multe combinații ticăloase. Mi-am scos sufletu' cu tîlharii de cînd mă știu și nu mi-au rămas multe de-nvățat.

Da' vreți, nu vreți să credeți, asta-i afacerea cea mai ticăloasă și cea mai murdară de care m-am ocupat pîn-acu'. E atît de scîrboasă încît l-ar face pe cel mai nesimțit asasin să-și predea armele și să caute cît mai degrabă un loc de-nchinăciune.

Mi-ar fi plăcut să-l văd pe Fernandez suit pe scaun și prăjit. Individu' ăla ar fi meritat scaunu' și-mi pare rău c-am fost nevoit să-l împușc. Da-nainte de-a termina cu afacerea asta, mai sînt încă vreo trei sau patru oameni care o să facă mica plimbare de la celula condamnaților la moarte pînă la

scaunul electric şi cînd o să-i văd pe drumu' ăsta, am să beau ş-am să dansez.

Încep să cînt „Cactus Lizzie". Îmi mai ia, cum s-ar zice, gustu' amar din gură.

Capitolul XIV

ADEVĂRUL IESE LA LUMINĂ

Mă uit la ei.

Ocup scaunu' din spatele mesei de scris a lui Metts, din camera sa de zi. E ora patru fără douăzeci de minute. Metts stă în colţ, aşezat într-un fotoliu mare, trage din lulea şi are aeru' ca şi cum toată adunarea asta ar fi egală cu zero. Henrietta şade-mpreună cu Maloney pe o sofa mare în partea dreaptă a-ncăperii, iar Paulette stă pe un scaun în partea opusă, arborînd un zîmbet mic şi ironic, de parcă toţi am fi căzuţi pe cap, în afară de ea.

Domneşte linişte. E o atmosferă oarecum odihnitoare, pentru că Metts a stins lampa din mijloc şi n-a rămas aprinsă decît o lampă cu picior, în colţul din spatele Paulettei. Lumina îi cade pe faţă ş-o face s-arate mai mişto ca oricînd.

Vă spun că voi damele sînteţi nişte creaturi ciudate. Uitaţi-vă, de pildă, la Paulette asta. E-o damă grozavă, c-o siluetă pe cinste, trăsături frumoase, ţinută şi personalitate, da' nu poate trăi ca orice femeie. Parcă s-ar simţi obligată să ridice casa-n sus.

Adesea mă mir şi mă-ntreb, din ce cauză poate s-o ia o femeie pe calea asta ? Aş vrea să ştiu ce gărgăuni le intră-n cap, făcîndu-le să devină capul atîtor rele, pentru că niciodată n-am cunoscut un tîlhar sau o acţiune banditească în spatele căruia să nu se găsească vreo damă şi cred că franţuzu' ăla care-i zis „*cherchez la femme*" îşi cunoştea marfa. Am impresia că fiecare caz pe care l-am atacat vreodată s-a redus în cele din urmă la „cherchez la femme". Da' poate că asta-i ceea ce face ca viaţa să fie atît de interesantă.

Îi privesc pe toţi şi zîmbesc.

— Ei bine, fraţilor, zic, iată ceea ce se poate numi sfîrşitu' poveştii. Cred că-ntr-o oarecare măsură nu respect uzanţele prin faptu' c-am convocat adunarea asta chiar acu' şi fără ca avocatu' Paulettei să fie prezent. Da' nu-i cazu' să fii-ngrijorată, Paulette, n-am să-ţi mai pun nici un fel de-ntrebări şi n-am să-ţi cer nici o declaraţie. Ce-ai să faci sau ce n-ai să faci, te priveşte direct şi personal.

Întorc privirea către Henrietta.

— Scumpo, îi zic. Ţie ţi-a fost rezervat tratamentu' cel mai dur. De fapt, am fost silit să ţi-l aplic aşa şi să-ţi fac zile fripte, pentru că era singuru' mod în care puteam să dirijez treaba ca să iasă ceva. În ziua cînd te-am adus aici, la secţia de poliţie, şi te-am luat la-ntrebări despre hainele cu care erai îmbrăcată-n noaptea cînd ai venit la New York de la Connecticut, n-am făcut altceva decît să joc o scenă. Era o-nscenare pe care am încropit-o pentru Fernandez şi Periera. Urma să plec în Mexic şi trebuia să pun ceva la cale, pentru a-i face să creadă că-ntreaga afacere era-ncheiată şi că tu erai femeia pe care aveam de gînd s-o-nfund pentru uciderea lui Aymes.

Acelaşi lucru l-am urmărit aseară, cînd te-am arestat pentru asasinarea lui Aymes. Trebuia să-i fac pe indivizii ăştia doi să creadă c-aveam dosaru-ncheiat cu toate dovezile-mpotriva ta şi că-i luam cu mine la New York ca martori. Trebuia să fac asta, şi uite de ce: ştiam că dac-ar fi fost obligaţi să plece de la hacienda a doua zi în zori, primul lucru de care s-ar fi ocupat în cursu' nopţii ar fi fost să facă să dispară întregu' dispozitiv pe care-l foloseau pentru falsificări. Ştiam că atelieru' era pe undeva pe-acolo, da' trebuia să-i fac să-mi arate unde anume, şi asta era calea pe care-am ales-o. Îmi pare rău, prinţeso, da' după ce-am să termin, cred că vei înţelege.

Henrietta-mi adresează un zîmbet discret.

— E-n regulă, Lemmy, spune. Îmi pare rău că te-am jignit. Puteam să-mi închipui că eşti mult prea deştept ca să mă bănuieşti de asasinat.

— Perfect, îi zic. Ei bine, fraţilor, cred că am o grămadă de lucruri să vă spun ş-aş vrea să m-ascultaţi cu cea mai mare atenţie. În special tu, Paulette, să iei bine aminte la ce-am să zic, pentru că trebuie să-ţi dai seama de felu-n care un lucru sau altu' poate să-ţi influenţeze situaţia. Am spus

adineauri că, din punct de vedere strict legal, adunarea asta nu-i cîtuşi de puţin în ordine ; da' dac-am convocat-o, am făcut-o numai în folosu' tău. După ce vei asculta ce am de zis, ai să te-ntorci în celulă ş-ai să meditezi, apoi te mai gîndeşti şi la lucrurile pe care-o să i le spui mîine dimineaţă şi avocatului ăluia al tău.

E-n regulă. Care va să zică iată cum stau lucrurile : Fernandez şi Periera sînt morţi. Periera l-a trădat pe Fernandez şi Fernandez l-a-mpuşcat. Eu l-am achitat pe Fernandez şi cu asta basta. Amîndoi aceşti indivizi erau complici în afacerea cu falsurile lui Granworth Aymes, iar tipu' care era-n spatele acestor falsuri şi capu' bandei era chiar Granworth Aymes.

Şi lui Granworth Aymes i-a venit o idee grozavă. Se ştia în general că juca la bursă. Şi de fapt chiar aşa făcea — uneori. Cînd afacerile-i ieşeau bine, era-n regulă ; în schimb cînd nu mergeau, atunci socotea că putea să le forţeze prin falsificări. Această hacienda Altmira — localu' pe care l-a clădit şi l-a ipotecat lui Periera — era locul unde se confecţionau hîrtiile false şi ori că era un plan bun, să nu mă-ntrebaţi ! A-nceput prin a-l pune pe Periera să scoată nişte bancnote falsă, fiindcă era uşor să fie puse-n circulaţie sus, în camera de joc. Oamenii care-s îndopaţi cu alcool n-au ambiţia să examineze hîrtiile pe care le-au cîştigat sau pe care le-au primit în schimb, şi majoritatea tipilor care jucau la hacienda erau păsări călătoare. Dac-ar fi venit vreunu' care locuia în Palm Springs, cred că s-ar fi abţinut să-i bage pe gît hîrtii false. Aşteptau de obicei cîte un fraier ca să-l umple de bani contrafăcuţi.

Ţi-aduci aminte, Metts, că-n prima seară cînd am venit aici mi-ai povestit c-ai avut cîndva un caz, un tip care fusese găsit cu bila spartă, undeva-n deşert, nu departe de hacienda ? Îţi aminteşti ce mi-ai spus ? Că omu' ăla-şi găsise moartea sus în camera de joc. Ei bine, cred c-ai avut dreptate. Am impresia că ăsta a fost unu' dintre puţinii oameni care a făcut tărăboi pentru că i s-au plasat nişte bancnote false. Ş-atunci l-au miruit. Una peste alta, ideea asta de a se folosi de hacienda ca loc pentru scurgerea acestor hîrtii contrafăcute în buzunarele oamenilor era tare. A mers uşor.

De abia după aia au început să scoată acţiuni şi obligaţiuni false, ş-am să vă spun de ce au făcut-o mai tîrziu.

Banda asta era bine organizată. Aymes era capu', iar Langdon Burdell împreună cu fecioru' din apartament, cu Fernandez, şoferu', şi cu Marie Dubuinet, camerista, lucrau cu toţii mînă-n mînă. Periera era-nsărcinat cu conducerea haciendei şi tipărirea hîrtiilor false. Cred că le-a mers jocu' ăsta prea multă vreme.

E-n regulă. Acu' am să vă spun de ce s-au apucat să facă acţiuni, obligaţiuni şi transferuri false, ş-am să vă povestesc de ce au făcut obligaţiuni de alea de stat în valoare de două sute de mii de dolari, cu care-a fost încălţată Henrietta. E o poveste grozavă, iar dama care poartă răspunderea şade-n mijlocu' nostru aici şi acum.

Zîmbesc către Paulette. Ea-mi întoarce privirea şi-mi rîde-n nas. E încă dispusă să lupte şi nu-i pasă de nimic.

— Şi ţie trebuie să-ţi cer scuze, Paulette, îi zic. Trebuie să-ţi cer scuze pentru că te-am adus înapoi aici sub învinuirea de a-l fi omorît pe Granworth Aymes. Tu nu l-ai omorît, da-n momentele alea mi se părea motivu' cel mai potrivit pe care-l puteam invoca. În clipa de faţă eşti reţinută pentru complicitate la falsuri, da' nu-i cazu' să te laşi năpădită de vreun sentiment de automulţumire. Stai cuminte ş-ai răbdare pînă termin, după aia poţi să rîzi cît pofteşti.

Ei bine, aşadar cam cu-n an în urmă Granworth o-ntîlneşte pe Paulette şi-i cade cu tronc la inimă, iar ea se-ndrăgosteşte de el. Cred că el era o creatură slabă, timidă, un gen de om care nu i-ar fi putut rezista unei dame grozave, cu o personalitate puternică, aşa cum e Paulette. Aştia doi sînt nedespărţiţi, apoi Paulette află despre afacerea cu bancnotele false şi i se pare că chestia-i grozavă.

Ş-atunci îi vine o idee diabolică. Trebuie să vă daţi seama că ea posedă şi un soţ şi că soţul ăsta-i pe ducă. E tebecist în ultimu' grad şi nu poate să circule cine ştie ce. Nu vine la New York şi nu bănuieşte ce se petrece-ntre soţia lui şi Granworth.

Da' după toate semnele, nu mai are mult de trăit şi Paulette nu vrea s-aştepte pînă moare ca să pună laba pe banii lui. Aşa a ajuns la ideea asta drăcească. I se năzare c-ar fi grozav să-l determine pe Rudy Benito să-şi plaseze investiţiile prin intermediul lui Granworth Aymes şi-i sugerează lui Granworth c-ar fi o idee colosală dacă toate acţiunile şi obligaţiunile pe care el primeşte ordinu' să le cumpere pentru Rudy

ar putea fi contrafăcute aici la hacienda. Cu alte cuvinte, ea şi cu Granworth pun mîna pe bani şi-i plasează lui Rudy acţiuni şi obligaţiuni false.

Rudy nu va afla nimic, pentru că Paulette face pe soţia iubitoare, care se ocupă de afacerile lui — mă-nţelegi? Ea va fi persoana care mînuieşte certificatele, acţiunile şi documentele respective, iar Rudy e prea bolnav ca să cerceteze operaţiile mai îndeaproape şi, avînd încredere-n nevastă-sa, nu le ia sub lupă.

Toate astea-s de natură să v-arate cît de ticăloasă poate fi o damă cînd îşi pune-n gînd să se comporte aşa. Socot că majoritatea femeilor ai căror soţi ar fi bolnavi s-ar considera fericite să stea-n apropierea lor şi să le dea o mînă de ajutor. Da' Paulette e construită altfel. Prinţesa asta are ceva din brutalitatea unui criminal de rînd — şi nu mă-ntrebaţi ce dură e!

Care va să zică operaţiile merg bine şi se strecoară nedescoperiţi. În cîteva luni l-au ras pe Rudy de tot ce-a avut, iar tot ce i-a rămas e un teanc de certificate false.

Să zicem că-i în regulă. Să zicem că toate merg ca pe roate, cînd se-ntîmplă ceva. Într-o zi — o zi-n care cred că Paulette era plecată la New York — Rudy se lasă examinat din nou de către un specialist. Asta-i spune că e-ntr-o stare destul de proastă, da' c-ar putea să ţină mai mult dacă s-ar stabili într-un loc cu climă mai bună, ca-n Arizona sau Mexic. Rudy-şi propune s-asculte sfatu' şi se gîndeşte să-şi examineze situaţia financiară, ca să vadă cum stă. Aşa că, probabil, se duce şi scoate unele dintre acţiunile şi obligaţiunile care se găsesc în seiful Paulettei şi trece poate cu ele pe la agentu' de schimb de prin partea locului, aşa ca să vadă cît valorează hîrtiile şi să se intereseze cît de repede poate să le transforme în bani lichizi. Sînteţi oare-n stare să vă-nchipuiţi şocu' zdravăn pe care l-a avut Rudy Benito cînd a aflat că-ntregu' pachet e contrafăcut şi nu valorează nici măcar cît hîrtia pe care-i tipărit?

Vă puteţi imagina ce-a simţit bietul om? Scandalu' a izbucnit la-ntoarcerea Paulettei. Îi cere socoteală pentru cele-ntîmplate.

Şi ce-i răspunde ea? Vezi bine, nu poate să-i spună că-i amestecată în afacerea asta. Atunci e silită să pretindă că Granworth i-a păcălit pe amîndoi. Îi spune lui Rudy că nu-i

cazu' să se necăjească pentru faptu' că Granworth a dat o lovitură la bursă — ceea ce s-a şi-ntîmplat — şi c-o să-l facă să scuipe francii dacă nu vrea să se vadă reclamat la poliţie.

Da' credeţi că n-a plictisit-o Rudy ? Fiţi siguri că-n fundu' sufletului ei îl urăşte de moarte. Nu-l putea suferi în primu' rînd pentru că nu mai avea mult de trăit. Nu-l putea suferi în al doilea rînd pentru că-l driblase şi trebuie să-şi fi dat seama cîtă ticăloşie zace-n ea însăşi, dacă se gîndea vreodată la ea. Da' cînd omu' ăsta bolnav şi amărît dă dovadă de suficientă inteligenţă pentru-a pricepe că-i înşelat pe toate feţele, presupun că ea s-a-nfuriat la culme. După aia-l urăşte pe omu' ăsta ca pe dracu'.

De-ndată ce găseşte posibilitatea, îl cheamă pe Granworth la telefon şi-i spune că Rudy şi-a dat seama de escrocherie şi că vor fi nevoiţi să-i închidă gura restituindu-i pitacii.

Granworth spune că-i în regulă, da' vă rog să mă credeţi că nu-i cîtuşi de puţin încîntat, ş-am să vă spun de ce. Tocmai cîştigase două sute de bătrîne la bursă, jucînd curat. Se gîndeşte să renunţe la afacerea asta cu falsurile şi să lucreze cinstit. Pe deasupra, a-nceput să se plictisească şi de Paulette. A mers atît de departe încît i-a transferat cele două sute de bătrîne soţiei sale Henrietta şi-n afară de asta a mai contractat o asigurare de viaţă pentru o sumă mare. Ideea ca să se despartă de pitaci nu-l încîntă de loc, da-i răspunde Paulettei că e-n regulă şi că principalu-i ca Rudy Benito să nu facă scandal.

Rudy, însă, devine bănuitor. E convins că Paulette trebuie să fi ştiut ceva despre chestiile care se petreceau. Ia informaţii şi află că Paulette a fost văzută frecvent împreună cu Granworth — că de fapt numele lor se pomenesc laolaltă.

Bietu' băiat nu ştie ce să facă. Îşi dă seama că Granworth e un escroc şi-ncepe s-o bănuiască şi pe propria sa soţie, aşa că s-aşază şi-i scrie Henriettei o scrisoare nesemnată. Îi spune că bărbatu-su se ţine de fusta unei femei, da' nu-i pomeneşte numele. Îi trimite scrisoarea asta pentru ca s-o asmută pe Henrietta împotriva lui Granworth şi să strice căruţa dintre el şi Paulette.

Ne apropiem acu' de momentu' cînd lucrurile-ncep să ia o-ntorsătură mai tare. Din Hartford, Connecticut, Henrietta-i expediază cîteva scrisori lui Granworth în care-l acuză că umblă c-o femeie ş-asta-l pune pe Granworth în încurcătură.

Trebuie să reintre în posesia obligaţiunilor ălora în valoare de două sute de mii de dolari, care-s depuse-n seif pe numele Henriettei, aşa ca să le poată da lui Rudy să-i astupe pliscu', iar manevra asta trebuie s-o facă fără ca Henrietta să ştie ceva. Ş-atunci ce pune la cale ? Porneşte la acţiune de-ndată ce primeşte prima scrisoare de la Henrietta. Îl pune pe Periera să-i confecţioneze nişte obligaţiuni de stat contrafăcute, pe care le introduce-n seif, susträgîndu-le pe cele veritabile. În felu' ăsta socoate că-i în siguranţă. Obligaţiunile false o vor ţine pe Henrietta liniştită, iar el poate să le predea pe cele veritabile lui Rudy şi să-l liniştească şi pe ăsta. Paulette i-a spus că Rudy nu mai are mult de trăit, iar el socoate că după moartea lui va putea să recapete obligaţiunile veritabile.

Îi spune Paulettei toată tărăşenia, şi ea consideră că-i o idee grozavă pe care trebuie doar s-o pună cu atenţie-n aplicare, ca să iasă basma curată. Da' ei uită de un singur lucru. Îl uită pe Rudy Benitó. Omu' ăsta a devenit bănuitor şi nu numai că-l bănuieşte pe Granworth, însă acum o bănuieşte şi pe Paulette.

Ş-aşa se face c-ajungem în ziua cea mare. Ajungem în ziua de doişpe ianuarie — ziua cînd Granworth Aymes s-a dus peste muchia docului lu' Cotton. Eu uńu' socot că ziua asta-i un fel de zi foarte interesantă. De fapt voi merge atît de departe încît s-afirm că niciodată-n cursul unei îndelungate cariere-n care am avut a face cu escroci şi criminali şi borfaşi de tot felu', n-am pomenit o zi care să semene cu acest doişpe ianuarie.

E o zi pe care o să v-o amintiţi cu toţii cît o să trăiţi şi-n ce mă priveşte socot c-o să mi-o amintesc şi eu.

Să vă transpuneţi acu-n circumstanţele acelei zile. Doişpe ianuarie e ziua-n care Paulette i-a spus lui Rudy că se duce la New York, ca să-l convingă pe bestia aia de Granworth să scuipe cele două sute de bătrîne pe care le escrocase de la Rudy şi de la ea. Rudy ascultă povestea asta zîmbind în barbă. A mirosit-o pe Paulette şi şi-a făcut planu' ca atunci cînd ea se duce să-l vadă pe Granworth să bată şi el drumu' pîn-acolo, da' nu-i suflă nici un cuvînt despre asta.

E-n regulă. Pe de altă parte nici Granworth nu-i încîntat de ziua asta de doişpe ianuarie. Ştie că trebuie să predea Paulettei cele două sute de mii de dolari în obligaţiuni, iar de la Henrietta, care se-ntorsese la New York, primise un al

treilea bilet şi-n biletu' respectiv ca-i spunea c-o să-l vadă, ca să aibă o explicaţie cu privire la femeia aia cu care se afişa.

Dau roată cu privirea şi mă uit la fiecare. Metts şade cu luleaua-n mînă şi se uită la mine ca şi cum ar fi hipnotizat. Henrietta priveşte fix înainte. Biata fată! Bănuiesc că nu-i face nici o plăcere s-audă toate amănuntele astea despre Granworth. În colţu' opus, de cealaltă parte a-ncăperii, Paulette stă rezemată-n scaunul ei, cu ochii aţintiţi asupra mea. Un surîs vag îi flutură pe buze. Stă acolo, foarte liniştită, fără să mişte un muşchi, ca şi cum ar fi o stană de piatră.

E-n regulă, continui. Şi iată-ne-n după amiaza zilei de doişpe ianuarie. Paulette vine la New York cu scopu' mărturisit ca să-l vadă pe Granworth Aymes şi să scoată de la el cele două sute de bătrîne în obligaţiuni de stat. În urma ei, ferindu-se bine ca să nu fie văzut, vine nemorocitu' ăla bolnav, Rudy Benito, deschizîndu-şi drumu' cu tusea aia mică a lui şi clocotind de ură împotriva neveste-si, care-l vînduse pentru-un bărbat cu-al cărui ajutor şi-a pus planu-n practică.

Rudy are însă şi el un plan al său. Cred că-n după masa aia şi-a luat o cameră la vreun mic hotel liniştit şi s-a odihnit. Se pregăteşte pentru marea scenă pe care voia să i-o servească lui Granworth. Deocamdată-l voi lăsa acolo.

În cursu' dup-amiezii Paulette se duce să-l întîlnească pe Granworth în birou' său. S-ar putea ca Langdon Burdell să fi fost acolo, da' s-ar putea să nu fi fost, însă-n orice caz Paulette îl pune pe Granworth în temă. Îi spune că singuru' mijloc ca să-l facă pe Rudy să-şi ţină pliscu' e să-i dea pitaciinapoi. Ea nu-şi dă seama că Rudy o bănuieşte şi-i spune lui Granworth că-n orice caz tipu' o va mierli-n curînd şi că după aia vor putea să continue viaţa lor împreună.

Granworth spune că-i în regulă. Îi dă cele două sute de bătrîne în obligaţiuni de stat şi-i povesteşte festa pe care i-a jucat-o neveste-si, Henrietta. Îi spune cum l-a pus pe Periera să-i pregătească aici, la hacienda, nişte obligaţiuni contrafăcute cu care să le-nlocuiască pe cele veritabile ce tocmai i le-nmînase Paulettei. Cred că lor li s-a părut păcăleala extraordinar de amuzantă. Poate că se topeau de rîs împreună.

Ei bine, după ce-au savurat renghiu' ăsta, Granworth îi comunică lui Paulette ştirea senzaţională. Îi spune că nevastă-sa, Henrietta, e la New York şi că tocmai primise un bilet din partea ei, în sensu' că voia să-l vadă-n seara aia, pentru ca

să aibă o explicaţie despre femeia cu care se vorbeşte c-ar umbla el. Ea găseşte că ştirea nu-i rea, ca glumă. Îl întreabă pe Granworth ce crede că va face Henrietta. El îi spune că, după părerea sa, Henrietta îl va ameninţa cu divorţu' dacă nu rupe legăturile cu respectiva. Zice că va fi cu atît mai înclinată să ia o atitudine dîrză cu cît crede că e-n posesia celor două sute de bătrîne sub formă de obligaţiuni de stat depuse-n seif. Ea nu ştie c-au fost substituite şi că-s false.

Pe chestia asta Granworth şi Paulette se mai strică înc-o dată de rîs.

Paulette zice că-i în regulă, da' că moare de curiozitate să ştie cum o să se desfăşoare întrevederea ce urma să aibă loc cu Henrietta şi c-ar vrea să rămînă p-acolo, s-audă ce se-ntîmplă, iar Granworth spune că-i în regulă şi că după ce va termina cu Henrietta se va-ntoarce la birou, unde dacă ea o să-l aştepte pe la opt treizeci îi va povesti toată discuţia şi vor putea să se mai distreze copios pe chestia asta.

Paulette se declară de acord şi se-napoiază la hotel, unde probabil c-a trecut pe la salonu' de cosmetică şi s-a tratat c-o băutură tare. E convinsă că treburile-i merg strună.

Între timp, bietu' Rudy, fraieru', se odihneşte la hotelu' unde a tras, ca s-adune suficiente puteri pentru marea explicaţie cu Granworth. Da' poate că nu-i în stare. Poate că nu se simte prea bine, aşa că stă acolo ş-aşteaptă, ş-aşteaptă, doar-doar o strînge destule puteri ca să facă faţă efortului, şi dac-aţi cunoscut vreodată-un tip bolnav de tuberculoză-n ultimu' grad, veţi înţelege ce-am vrut să vă spun şi-l veţi compătimi pe Rudy.

Iar Granworth aşteaptă la birou' său ca Henrietta să-l cheme la telefon.

Pe seară, în fine, îl sună. Îi spune lui Granworth că trebuie să-l vadă şi-l întreabă unde-i convine. El îi indică poate-o cafenea mică din centru, şi la ora convenită Henrietta apare, iar el soseşte-n maşina lui şi au o discuţie aprinsă.

Granworth băuse cîteva păhărele şi e în faza de euforie şi plin de curaj. Îi spune Henriettei că nu face nici două parale pentru el că n-are decît să facă ce poftеşte. Cînd ea îl ameninţă c-o să dea divorţ dacă nu renunţă la cealaltă damă, el îi răspunde că-i în regulă şi n-are nimic împotrivă, da' dacă va proceda în felul ăsta, el va prefera să părăsească ţara decît să-i plătească pensie alimentară. Atunci ea

zice că n-are decît să-şi păstreze pensia alimentară şi să-i rămînă-n gît cînd o s-o-nghită pentru că ei îi ajung obligaţiunile de stat pe care le are. Asta-l face să se cutremure de rîs, pentru că se gîndeşte cît de nostimă e istoria asta pe care i-o va povesti Paulettei cînd o s-o vadă din nou la-ntoarcerea sa la birou.

Mă-ntrerup, pentru că bate cineva la uşă. Metts se ridică şi se duce să deschidă. Vorbeşte cu copoiu' de la intrare, apoi se-ntoarce şi traversează încăperea pînă la mine. Ţine-n mînă două telegrame, pe care mi le predă. Le desfac şi le citesc. Una e de la birou' de cercetări criminale din New York, iar cealaltă de la un căpitan al jandarmeriei rurale din districtu' Zoni, către prefectura poliţiei mexicane din Mexicali, de unde mi-a fost înaintată aici.

Ambele mi se par cît se poate de convingătoare.

Le pun pe birou în faţa mea şi continui.

— Henrietta nu mai are ce să zică, le spun. El e cam cherchelit şi ea-şi dă seama de asta. Atunci se ridică şi pleacă, se duce la gară şi ia primu' tren înapoi la Hartford, Connecticut. Ştim că a procedat aşa, pentru că doi amploiaţi de la gară, un casier şi un conductor, au identificat-o după fotografie ca fiind o persoană ce a călătorit cu trenu' care-a ieşit din staţie la nouă fără zece.

E-n regulă. Ei bine, să-l căutăm pe Granworth unde l-am lăsat. El se-ntoarce la maşină, o porneşte şi se duce înapoi la birou. Între timp se făcuse ora opt treizeci şi se gîndeşte cu plăcere anticipată ce-o să mai rîdă cu Paulette de convorbirea asta a lui cu Henrietta şi poate că-şi face socoteala s-o scoată undeva la masă.

Buuun. Granworth se duce la birou' său ş-acolo găseşte că-l aşteaptă nu una, ci două persoane. Îl găseşte pe Langdon Burdell în compania Paulettei. După ce-a trecut de biroul secretarei, fiind foarte ameţit de băutură, uită să tragă uşa după el. Dacă n-ar fi uitat, poate că nici eu n-aş fi fost aici ca să vă spun povestea asta.

Aşa fiind, intră în birou, se mai tratează cu încă un pahar şi-l pufneşte un rîs de se ţine cu mîinile de burtă. Apoi începe să-i povestească Paulettei şi lui Burdell despre întrevederea lui cu Henrietta. Le spune ăstora doi că proasta de Henrietta crede că are două sute de bătrîne în obligaţiuni de stat şi că biata neroadă îl ameninţă cu divorţu', crezînd

că are bani berechet, da-n realitate tot ce are nu-i decît un teanc de hîrtii contrafăcute.

Pe toţi îi cuprinde un rîs homeric. Li se pare că-i o farsă a dracului de reuşită şi tocmai cînd se distrau mai bine, se deschide uşa şi intră Rudy Benito... Cred că băiatu' ăsta intrase-n birou' secretarei şi d-acolo îi auzise golind sacu' de isprăvi.

Rudy-şi dă drumu'. Le înşiră tot ce-l frige pe suflet. Îi spune lui Granworth că-i un escroc ordinar şi pervers ş-apoi se-ntoarce către Paulette şi-i declară ce crede şi despre ea. Îi arată exact ce gîndeşte despre o ticăloasă împieliţată care-şi dă concursu' la escrocarea bietului ei soţ, care ş-aşa nu mai are mult de trăit, şi pe deasupra o hienă care se poate topi de rîs pe chestia asta.

Stă acolo, arătîndu-i cu degetul, ameninţător. Ş-apoi le mai zice încă un lucruşor.

Şi anume că pentru el, faptu' că Granworth e dispus să-i înapoieze banii nu face nici cît o ceapă degerată. Îi anunţă că se va duce la poliţie, unde-o să dea-n vileag întreaga tărăşenie ş-o să-i expună pe-amîndoi aşa fel, ca toată lumea să poată vedea că sînt nişte nemernici şi nişte ticăloşi. Spune că indiferent dacă-i ultimu' lucru pe care-l va face-n viaţă, are să-i înfunde-n puşcărie.

Şi ce se-ntîmplă atunci? Ei bine, am să vă explic. Paulette asta d-aici e supărată foc. E furioasă c-a fost prinsă cu ocaua mică-n halu' ăsta. Pe marginea biroului lui Granworth Aymes, chiar în dreptul unde şade ea, se găseşte un presse-papiers, statueta unui boxer montată pe o plăcuţă grea de onix, aceeaşi care se găseşte acolo şi acum. Ea se ridică ş-o apucă. O azvîrle cu toată puterea-n capu' lui Rudy şi-l omoară. Zace acolo-n agonie, un om nenorocit şi bolnav, care şi aşa n-avea nici o şansă ca să trăiască, în timp ce aici, în scaunu' ăsta, şade ticăloasa care-a săvîrşit fapta.

Paulette nu mai suportă tensiunea nervoasă şi explodează. Sare-n sus. Se repede la birou şi s-apleacă peste el. Ochii-i strălucesc de furie şi e atît de nervoasă încît abia-şi mai găseşte cuvintele.

— N-am făcut-o eu! ţipă. Îţi jur că nu eu am făcut-o! Tot ce-ai spus e adevărat, în afară de omor. Eu nu l-am omorît. Granworth a făcut-o. El l-a omorît pe Rudy. El l-a omorît cu greutatea aia de onix!

Se prăbuşeşte pe podea în faţa biroului. Zace acolo zvîrcolindu-se. Ocolesc birou' şi mă uit la ea.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Paulette, îi zic. Îţi mulţumesc pentru pont. E exact ceea ce doream să ştiu.

Capitolul XV

CREPUSCULUL ESCROCILOR

Ocolesc birou' şi stau privind-o cum zace pe podea. Mă aştept ca dintr-o clipă-n alta să ne ofere o gală de isterie.

M-aplec ş-o ridic. O duc în braţe pînă la scaun şi, pe parcurs, deşi imobilizată-n felu' ăsta, ea-ncearcă o figură. În timp ce e-n braţele mele, întoarce capu' şi mă priveşte, şi-n privirea ei pune tot focu' ce-o mistuie. Cred că dama asta, dacă şi-ar putea da zece ani din viaţă ca să mă poată ucide c-o privire, ar face-o fără ezitare. Otravă curată, ce mai!

Îi dau drumu', să cadă-n scaun.

— Ia-o-ncet şi calm, Cleopatra, îi zic, că agitaţia şi tărăboiu' o să-ţi ajute cît mortului doctoria. Ai ratat combinaţia, scumpă prinţesă, şi te zbaţi ca peştele pe uscat. D-acu-ncolo eşti un material din ăla după care vînează redactorii de ştiri, eşti dama ce-a fost lucrată de un copoi federal pe care l-ai luat de fraier. Mi-e scîrbă de tine. Chiar dac-ai fi cumsecade, tot nu mi-ai place.

Se face roşie ca racu'. Socot că-n orice caz cuvintele astea pe care i le-am plasat i-au oprit istericalele. Face un efort ca să-şi stăpînească nervii.

— Eşti un ticălos ordinar! mă complimentează ea. Mor de ciudă că nu te-am împuşcat atunci cînd te-am avut în mînă! Rău îmi pare că nu te-am atins atunci, aşa ca să mai ai un an pînă să mori. Dar ia aminte. E cineva care o să-ţi vină de hac. Cineva care o să te facă să plăteşti pentru asta.

— Vezi-ţi de treabă, puişor, îi zic. N-are să-mi facă nimeni nimic şi dac-ai să casti bine urechiuşele alea sidefii ale tale şi n-ai să te mai gîndeşti la noi epitete cu care să

mă-mpodobeşti, o să afli de ce acel „cineva" n-o să facă nimic. Şi încă ceva, pisicuţo, nu mă tem de prietenii tăi; oricît ar însemna ei pentru tine, să ştii că pentru mine nu-s decît nişte-mputiţi. Şi încă un lucru: dacă fiecare bandit care a-ncercat să mă scoată din circulaţie ar fi reuşit să facă ce vrea, aş fi fost atît de ciuruit încît puteam fi întrebuinţat ca sită.

Fii liniştită şi întîmpină-ţi soarta cu demnitate.

Mă-ntorc către Henrietta. S-a ridicat şi priveşte fix înainte. Încearcă să-nţeleagă unde-ncepe rolu' ei. Nu cred c-aţi văzut vreodată o damă atît de surprinsă ca Henrietta.

— Dar, Lemmy, spune. Ai zis că Granworth l-a ucis pe Rudy Benito. Ce s-a întîmplat apoi? Nu înţeleg. Oare Granworth s-a sinucis după aia?

— Nu te grăbi, bombonico, îi zic. Încă n-ai auzit nici jumătate din poveste. După ce voi termina, ai să-ncepi să-nţelegi ce ticălos ordinar a fost bărbatu' ăsta al tău şi cîte fărădelegi poate să declanşeze o damă de teapa acestei Paulette d-aici, cînd i se năzare.

E-n regulă. Aşadar să continuăm de unde-am rămas. Bietu' Rudy Benito zace acolo pe podea, mort definitiv. Langdon Burdell, Granworth şi Paulette stau şi se uită unu' la altu' şi se-ntreabă ce naiba o să facă acum, şi deodată lui Paulette îi vine o altă idee grozavă — şi încă ce idee, să nu mă-ntrebaţi! Vă spun că era o idee atît de bună încît aproape că s-a prins şi n-a lipsit mult să scape basma curată.

Îşi aduce aminte că Granworth a-ncercat să se sinucidă cu doi ani în urmă — cînd s-a aruncat cu maşina-n fluviu. E-n regulă. Ei bine, nimeni nu ştie prea multe despre Rudy. Nu e cunoscut la New York şi-n orice caz e pe cale s-o şteargă-n Mexic. Aşa că nimeni n-o să-i simtă lipsa. Ea propune deci lui Granworth şi Burdell să-l dezbrace pe Rudy, să-l pună-n hainele lui Granworth, să-l vîre-n maşină şi să-l trimită cu maşina peste parapetu' docului. Toată lumea va crede că Granworth s-a sinucis, iar Granworth poate s-o şteargă cu Paulette şi să se stabilească-n Mexic, dîndu-se drept soţu' ei, Rudy.

Singuru' lucru de care trebuiau să se ferească era identificarea cadavrului de către organele poliţiei. Da' ştiau că Henrietta se-ntorsese la Hartford. Dacă vor putea să-mpiedice venirea ei la New York pînă cînd cadavrul lui Rudy

va fi îngropat şi dacă Langdon Burdell se aranjează ca *el* să fie cel care să identifice cadavru' lui Rudy ca fiind al lui Granworth, toate vor fi în cea mai bună ordine. Aţi înţeles?

Granworth găseşte că ideea-i grozavă. Îl scoate cel puţin pe el afară din cauză. Tot ceea ce trebuie să facă e s-o şteargă cu Paulette, să plece din New York într-un loc unde nimeni să nu-l cunoască şi să fie-n cea mai perfectă siguranţă. Plus că scapă şi de Henrietta, care-i o altă idee ce-i surîde, şi una peste alta e un ticălos împuţit, gata să accepte indiferent ce i-ar propune Paulette să facă. Deci îşi scoate hainele şi-l îmbracă pe Benito cu ele, avînd amîndoi cam aceeaşi statură. Apoi îi mai deteriorează faţa lui Benito ceva mai tare, iar Granworth scrie cîteva rînduri ca din partea unui sinucigaş, pe care le pun, împreună cu portofelul lui Granworth, în haina de pe Benito.

Apoi stau la sfat ca să stabilească cum să transporte cadavru' la docuri, iar Paulettei i se năzare o altă idee epocală. Se oferă ea să treacă la volan şi să ducă hoitu' lui Benito acolo, zicîndu-şi că din moment ce Granworth se-ntîlnise în seara aia cu nevastă-sa, dacă s-ar întîmpla s-o vadă cineva, ar crede că-i Henrietta.

Deci Granworth şi Burdell iau cadavru' şi-l cară jos cu liftu' de serviciu din spatele blocului. Paulette aşteaptă acolo-n maşină. Îl vîră pe Benito pe locu' din faţă, iar Paulette îl duce la docu' lui Cotton, luînd-o pe nişte străzi lăturalnice. Cînd ajunge acolo se dă jos, se apleacă în maşină, apasă pedala de ambreiaj cu mîna stîngă şi bagă maşina-n viteză cu mîna dreaptă, apoi se retrage c-un pas şi trînteşte portiera. Maşina porneşte şi, după ce-a lovit un stîlp de lemn, se prăbuşeşte-n apă.

Da' chiar în momentu' cînd Paulette se pregătea s-o ia din loc, îl zăreşte pe paznicu' de noapte Fargal. Se-napoiază şi povesteşte chestia celor doi, care-o aşteptau, Granworth şi Burdell, iar Burdell spune că asta n-ar avea nici o importanţă pentru că-l va cumpăra pe paznicu' de noapte, dacă individu' a văzut ceva.

E-n regulă. Care va să zică Paulette şi Granworth o-ntind. Au cu ei cele două sute de bătrîne în obligaţiuni de stat şi-nainte de a pleca îi dau partea lui Burdell şi lasă cîte o părticică pentru Fernandez, cameristă şi fecior.

Cînd ajung în Mexic încep să se simtă mai bine, da' Paulette consideră că există încă o şansă ca Granworth să fie recunoscut cîndva. Şi deci îi vine altă idee grozavă. Îl găsesc pe doctoru' Madrales şi-l plătesc cu bani grei ca să-l interneze pe Granworth în sanatoriu' său din Zoni, unde să-i facă o operaţie estetică a feţei, care să-i schimbe fizionomia în aşa fel încît nimeni să nu mai recunoască vreodată că el era Granworth.

Perfect.- Ei bine, să ne-ntoarcem la Burdell. Granworth şi Paulette şterseseră putina. A doua zi dimineaţă el se duce la docu' lui Cotton şi-l găseşte pe paznic. Îl atinge pe omu' ăsta c-o bătrînă ca să uite că văzuse o femeie ieşind din maşină-n seara precedentă. Paznicu' zice că-i în regulă.

Apoi maşina-i scoasă din fluviu de către organele de poliţie, care-ncheie un proces-verbal de sinucidere. Burdell se-nfiinţează la morgă şi-l identifică pe Granworth în cadavrul lui Benito. În portofel se găseşte scrisoarea sinucigaşului scrisă de mîna proprie a lui Granworth. Poliţia se arată satisfăcută cu identificarea, iar judecătoru' dă un verdict la ancheta pentru stabilirea cauzelor morţii în sensu' că aceasta s-ar datora sinuciderii. Ce, nu-i firesc ? Oare Granworth nu mai încercase să se sinucidă în urmă cu doi ani ?

Mă deplasez şi stau cu spatele la birou' lui Metts şi dau roată cu privirea. Paulette stă ghemuită. Faţa i-a devenit cenuşie. Maloney mă priveşte cu ochii ieşiţi din orbite, iar Henrietta-şi împreunează mîinile ş-apoi le desface mereu. Metts e-ntr-o tensiune nervoasă atît de mare încît încearcă să-şi aprindă luleaua cu-n chibrit ce se stinsese. Continui să vorbesc :

— Buuun. Toate merg după plan. Burdell e rafinat. Lasă să treacă două zile pînă cînd îi telefonează Henriettei la Connecticut pentru a-i spune că Granworth s-a sinucis. Procedează aşa, pentru ca mortu' să poată fi îngropat fără ca ea să-l vadă.

Apoi le cere cameristei, feciorului şi lui Fernandez să nu sufle o vorbă despre faptu' că Henrietta fusese la New York în seara aia, nu fiindc-ar vrea s-o ferească pe Henrietta de complicaţii, ci doar pentru că vrea ca nimeni să nu ştie c-ar fi existat măcar o femeie, *oricare* ar fi ea. El se gîndeşte la Paulette.

Ei bine, întregu' plan funcţionează admirabil şi dacă s-ar fi oprit aci, toate ar fi fost în regulă şi acum nici unu' dintre noi n-ar fi avut habar de toată chestia.

Da' Burdell nu se mulţumeşte cu atîta. Nu se mulţumeşte, deşi i-a rămas vechea afacere a lui Granworth, pe care o continuă, şi cîştigă bani. Într-o zi, cînd cotrobăie prin birou' lui Granworth, găseşte două lucruri. Găseşte-n primu' rînd polita de asigurare pe care o contractase Granworth şi-n care stă scris că două sute de mii de dolari vor fi plătiţi la moartea sa *cu condiţia ca aceasta să nu se producă prin sinucidere* şi mai găseşte cele trei scrisori ale Henriettei, pe care Granworth le lăsase-n birou, scrisorile-n care-l acuza că umblă cu altă femeie, şi a treia, în care-i spunea că va veni la New York ca să aibă o explicaţie cu el.

Atunci lui Burdell îi vine-o idee. Îi vine cea mai ticăloasă, cea mai mîrşavă idee pe care a avut-o vreodată un individ. *Îi vine ideea că dacă s-ar putea dovedi că Granworth Aymes fusese ucis de soţia sa Henrietta, atunci societatea de asigurări ar plăti. Banii ar intra în masa testamentară a lui Aymes, iar aceasta e grevată de ipoteca lui Periera, aşa că banii de pe asigurare vor intra în buzunaru' lui Periera, din moment ce societatea de asigurări s-a obligat să plătească pentru orice cauză a decesului, cu excepţia sinuciderii!*

Aţi înţeles şpilu'? Era asta o idee grozavă, sau nu?

Deci Burdell se pune pe treabă. Îl trimite pe Fernandez la hacienda Altmira ca să-l pună la curent pe Periera cu nou' plan. Iar după asta, aşteaptă cu răbdare ş-o convinge pe Henrietta să plece la hacienda, unde va trăi bine şi liniştit. Ea-i fericită să plece, pentru că e tulburată de presupusa sinucidere a lui Granworth. Se gîndeşte că poartă eventual chiar şi răspunderea acestui gest disperat şi că, dacă n-ar fi fost atît de dură cu el, s-ar fi putut ca el să nu-l fi făcut.

E-n regulă. Apoi Burdell stă ş-aşteaptă. Am să vă spun de ce aşteaptă. El ştie că Henrietta n-are prea mulţi bani. Ştie că după ce vor fi cheltuiţi, ea va-ncepe să recurgă la cele două sute de mii de dolari pe care le are în obligaţiuni false, cele pe care i le substituiseră, şi el mai ştie că de-ndată ce va-ncerca să schimbe aceste hîrtii contrafăcute, guvernul federal va interveni şi va porni cercetările. Ştie că va fi vizitat de un agent, care-i va pune întrebări în privinţa lui Granworth şi

că vor fi cercetate circumstanţele în care s-a petrecut sinuciderea lui Aymes.

Scoate aşadar cele trei scrisori ale Henriettei din birou şi i le expediază lui Fernandez cu instrucţiuni ca să fie gata să le planteze-ntr-un loc unde agentu' federal să le poată găsi cu uşurinţă.

Toate se petrec conform previziunilor, cu precizie matematică. Mie mi se-ncredinţează cazu' şi mă duc la New York ca să-l văd pe Burdell.

În timpu' şederii mele acolo, el îmi trimite o scrisoare nesemnată în care-mi spune că, dacă voi veni aici, am să găsesc nişte scrisori din care pot afla lucruri interesante.

Iau plasă, vin aici, găsesc scrisorile şi-ncep să cred că Henrietta l-a curăţat pe Aymes, că de fapt el nu şi-a luat singur viaţa, ci a fost omorît.

Burdell ştie că eu mă voi întreba, probabil, cine a trimis scrisoarea asta şi c-am să-i vorbesc despre ea, aşa că-şi pregăteşte o poveste — o poveste care face ca lucrurile s-apară încă şi mai compromiţătoare pentru Henrietta. Îmi declară că el le-a zis şi celorlalţi să spună cum că ea nu fusese la New York în seara respectivă, pentru ca numele ei să nu fie amestecat în afacerea asta.

Dar, la fel ca orice alt escroc, indivizii ăştia fac şi ei vrînd-nevrînd greşeli. Şi ăsta-i un lucru pe care mă bazez întotdeauna. L-am verificat pe Fernandez ş-am aflat că fusese şoferul lui Aymes ş-asta m-a pus pe gînduri. Lucru' cel mai grav pe care l-au făcut a fost că l-au ucis pe Sagers, şi chestia m-a-nfuriat, da' şi mai stupid e că s-au cramponat cu insistenţă s-o scoată pe Henrietta vinovată. Depuneau cu toţii atîta zel s-aducă dovezi că ea purta vina, după ce-ncercaseră mai întîi să-mpiedice implicarea ei în afacere, încît mi-am dat seama că se-ntîmplă ceva suspect.

A doua greşeală a fost cînd Fernandez mi-a ciripit despre Paulette. Dacă mi-a vorbit, n-a făcut-o decît pentru că-ntre timp Granworth îşi schimbase faţa-n regulă şi nimeni nu l-ar fi recunoscut în el pe Granworth Aymes. Fernandez s-a gîndit că nu riscă nimic spunîndu-mi, şi nu şi-a-nchipuit c-o să-mi dau osteneala să mă deplasez pînă-n Mexic ca să văd cu ochii mei.

Mare nătărău a fost şi Fernandez. I-a jucat o scenă Henriettei căutînd s-o impresioneze că dacă nu-l ia de bărbat, ar putea să-i îngreuneze situaţia. După ce-am apărut eu, îşi schimbă povestea asta, în primu' rînd pentru că l-am altoit cînd a fost obraznic cu ea şi-n al doilea rînd fiindcă e-n interesul înscenării lor ca el să spună că nu mai vrea să se-nsoare cu Henrietta acum, întrucît o bănuieşte amestecată-n afacerea cu falsurile.

Mă lămuresc pe chestia acestui individ. Nu mai am nici o îndoială că Fernandez cu Periera şi Burdell lucrează mînă-n mînă. Deci, m-am hotărît să plec în Mexic s-o văd pe Paulette asta ; da-nainte de-a porni, o aduc pe Henrietta aici, la secţia de poliţie, ş-o iau la-ntrebări într-un mod care să-i facă pe Fernandez şi Periera să creadă că m-am lăsat convins de sugestiile lor şi că mă duc la New York să pun la punct dosaru' împotriva ei.

Numai că eu o-ntind în Mexic şi, cînd ajung acolo, Paulette începe să facă şi ca greşeli. Îl cheamă la telefon pe prietenu' ei, Luis Daredo, şi-i cere să mă cureţe în drum spre Zoni, unde mă duceam să vorbesc cu presupusu' ei soţ, Rudy, care-şi sfîrşea zilele acolo. Ea crede c-ar fi o chestie deşteaptă să mă scoată din circulaţie.

În orice caz, treaba nu le-a reuşit. Am avut destul noroc ca să scap din încercarea asta cu pielea întreagă, da' încă nu bănuiesc adevăru'. Cînd am pornit la drum să-l văd pe Rudy Benito la Zoni, n-aveam încă nici o idee.

Am descoperit adevăru' numai pentru că escrocii sînt întotdeauna neglijenţi şi pentru că-ntotdeauna fac o greşeală cît casa.

Cînd ajung la sanatoriu' lui Madrales din Zoni şi urc să-l văd pe muribundu' ăsta nenorocit, îmi pare rău pentru el, nu bănuiesc nimic şi el îmi pune o barbă bine ticluită, care se potriveşte cu poveştile lui Paulette. În fond, acum nu văd nimic surprinzător în asta, pentru că vorbise la telefon cu el şi-l prevenise în privinţa mea.

Da' tocma-n clipa cînd să ies din camera bolnavului observ ceva, un lucru care mi se pare foarte curios. În spatele unui paravan văd pitit un coş de hîrtii şi-n coşu' ăsta din trestie-mpletită văd o scrumieră mare şi pe fundu' coşului unde fuseseră răsturnate, sînt vreo şaizeci de chiştoace.

Mi s-aprinde o lampă. Cineva a curăţat chiştoacele şi a-ncercat să le ascundă înainte de a mi se da voie să urc pentru a-l vedea pe Rudy. Aşa s-au gîndit să facă, doar şi-au dat seama că n-am să cred că un om care moare de tuberculoză ar fi-n stare să fumeze vreo şaizeci de ţigări într-o singură zi.

În fine, m-am lămurit. Acum înţeleg de ce a-ncercat Paulette să mă-mpiedice să plec la Zoni. Îmi fulgeră o idee grozavă prin minte. Cobor şi-i spun lui Madrales că-mi trebuie o declaraţie din partea lui Benito. O bat la maşină şi-l pun pe Benito s-o semneze, apoi mă-ntorc la locuinţa Paulettei şi compar semnătura de pe declaraţie cu una dintre semnăturile autentice ale lui Rudy Benito de pe copia unui transfer de acţiuni, datată cu-n an în urmă.

Semnătura nu semăna şi asta mi-a spus tot ce-am vrut să ştiu.

În seara asta înainte de-a veni încoa, am fost în caméra Henriettei, la ferma ei. Am găsit o veche scrisoare de la Granworth Aymes şi-am comparat scrisu' de mînă. Semnătura de pe declaraţia semnată de Rudy Benito şi scrisu' de mînă a lui Granworth Aymes sînt identice. Individu' pe care l-am văzut la Zoni — individu' care se zicea că e pe moarte, care crăpa de rîs tot timpu', la gîndu' ce fraier trebuie să fiu, nu era Rudy Benito — era Granworth Aymes!

Mă uit la Paulette. Stă rezemată pe spate, cu privirea aţintită-n plafon. Nu-mi place cum arată. Parcă i-ar veni cu leşin.

Iau de pe birou una dintre telegramele pe care mi le-nmînase Metts.

— Aşa, numai ca să-ţi vină-n ajutor cînd ai să-l vezi pe avocatu' tău, Paulette, îi zic, poate c-ai vrea să ştii despre telegrama asta. E expediată de la New York azi dimineaţă. În urma unor instrucţiuni pe care le-am transmis din Yuma în timp ce erai sub cască la coafor, Langdon Burdell şi Marie Dubuinet au fost arestaţi în zorii zilei de azi. L-au luat pe Burdell la-ntrebări şi-a dat pe faţă toată tărăşenia. A făcut mărturisiri complete şi-a ciripit destule despre tine ca să te-nfunde definitiv.

Paulette face un efort pentru a-şi recăpăta stăpînirea de sine. Se-ndreaptă-n scaun şi-mi aruncă un zîmbet abia schiţat.

— Ai cîştigat, spune c-o voce sugrumată. Eu am fost proasta — am crezut că nu eşti decît un copoi ca toţi copoii. De unde să ştiu c-aveai şi minte ?!

Privesc către Henrietta. S-a aşezat ş-arată speriată. Buzele-i tremură.

— Lemmy, spune. Atunci Granworth nu e mort. Trăieşte — în Mexic. Eu...

— Numai o clipă, scumpo, îi zic. Mă tem că ţi-am rezervat şi ţie un mic şoc.

Iau cea de a doua telegramă şi le-o citesc.

E din partea poliţiei mexicane din Mexicali şi sună aşa :

„Urmare la cererea agentului special L.H. Caution de la Biroul Federal de Cercetări Criminale al Statelor Unite ale Americii, confirmată ieri de către Consulul Federal din Yuma, de arestare a cetăţeanului Statelor Unite Granworth Aymes, cunoscut sub numele de Rudy Benito şi a cetăţeanului spaniol doctor Eugenio Madrales, ambii din Zoni, Locotenentul de poliţie Juan Marsiesta, însărcinat să se deplaseze cu o patrulă de jandarmi pentru efectuarea arestării, raportează că ambii oameni şi-au pierdut viaţa fiind împuşcaţi în timp ce opuneau rezistenţă la arestare.“

Henrietta începe să plîngă. Îşi îngroapă capu-n mîini şi plînge cu hohote de parcă i s-ar rupe inima.

— Nu te omorî cu firea, prinţeso, îi zic. Cred că felu-n care s-a terminat afacerea asta e cît se poate de avantajos pentru fiecare. Maloney, ai face mai bine s-o iei pe Henrietta-n maşina ta şi s-o duci înapoi acasă la fermă.

Henrietta se ridică. Vă spun că, aşa, cu ochii plini de lacrimi, arată ca o păpuşă adevărată. Are-n ochi un nu ştiu ce cînd se uită la mine, care m-ar putea face să mă topesc. Am impresia că dac-aş fi un tip înclinat să devin sentimental în legătură cu ceva, atunci felu-n care mă priveşte ar trebui să-mi facă plăcere.

— Cred că eşti grozav, Lemmy ! spune.

Iese împreună cu Maloney.

Mă deplasez la birou' lui Metts, deschid sertaru' şi scot o pereche de brăţări de oţel. Apoi mă duc la Paulette şi i le pun la mîini. Nu s-ar zice că-i face plăcere.

— Nu ţi-ar strica să te obişnuieşti cu senzaţia asta, Paulette, îi zic, şi dacă scapi cu douăzeci de ani, cred că ai un

noroc orb ; şi unde pui că n-am mai trecut la socoteală focurile alea pe care le-ai tras asupra mea.

Se scoală de pe scaun.

— Îmi pare rău că nu te-am nimerit, zice. Cred că m-aş fi scutit de o mulţime de necazuri dacă scăpam de tine. Dar, în sfîrşit, aşa-i viaţa...

Face un pas brusc înapoi şi-mi repede apoi o lovitură puternică-n obraz cu încheieturile. Cred că dacă m-ar fi izbit, cătuşele alea, ar fi făcut s-apară şi mai pronunţat caracteru' de relief muntos al mutrei mele.

Eu, însă, fandez cu-ndemînare. Lovitura nu mă găseşte. O înhaţ şi-s tocma' pe punctu' să-i administrez o bătaie bună, aplicată pe zona creată anume de natură în acest scop, cînd mă opresc.

— Nu, îi zic, n-am să-ţi dau nici o lecţie ; ar fi ca şi cum aş pune nuiaua pe-o viperă. Paulette Benito, continui, te arestez pentru culpa de complicitate la uciderea cu premeditare a soţului tău, Rudy Benito ; te arestez pentru culpa de complicitate la falsificarea şi punerea în circulaţie a unor bancnote şi titluri de obligaţiuni şi acţiuni. Te reţin aici la Palm Springs pînă la extrădarea şi chemarea ta în judecată în faţa unei curţi federale.

Şi de asemenea, continui, personal vorbind, aş vrea să-ţi spun cît sînt de fericit că nu-s bărbat-tu. Ar fi ca şi cum aş dormi cu-n şarpe cu clopoţei.

Mă priveşte şi ochii-i scapără scîntei.

— Îmi pare rău că nu eşti bărbatul meu, spune, măcar o săptămînă. Dacă te-aş avea de bărbat, ţi-aş da şoricioaică !

— Grozav, îi zic, şi dac-aş fi bărbat-tu aş fi fericit s-o iau şi să scap de tine. Luaţi-o d-aici, băieţi. Băgaţi-o la pîrnaie, şi dacă vrea să facă tărăboi în beci, n-are decît să se dea cu capu' de pereţi cît poftеşte.

Copoii, care aşteptau afară, pun mîna pe ea ş-o duc. Metts scoate o sticlă de whisky şi luăm fiecare cîte o porţie dublă. Simt o sfîrşeală atît de mare că-mi vine să mă bag în pat şi să dorm douăzeci şi patru de ore fără să mă-ntorc măcar o singură dată-n tot acest răstimp.

Metts îmi spune c-a trimis o furgonetă la hacienda Altmira, cu-n sicriu şi cîţiva oameni d-ai lui, cu cazmale, ca să dezgroape rămăşiţele lui Sagers şi să le depună la locu' cuvenit. Socot că băieţii ăştia m-or fi aşteptînd să mă duc acolo

ca să le-arăt unde l-a-ngropat Fernandez pe bietu' băiat, așa că mă reped jos, intru-n mașină și-i dau bătaie spre hacienda.

Se crapă de ziuă. Cred că la ora asta peisaju' deșertului e impunător.

Am senzația că mi-ar plăcea să stau p-aici, prin locurile astea, fără să fac vreo treabă și fără să-mi schimb această ocupație, în loc s-alerg de la un capăt la altu' al țării, prind escroci și falsificatori de doi bani ocaua și să joc tontoroiu' ferindu-mă de-mpușcăturile unor dame ca Paulette.

Las mașina-n fața haciendei și ocolesc pe jos pînă-n spatele clădirii. Doi copoi din forțele locale, cu o furgonetă a poliției și niște sape, așteaptă acolo. În furgonetă au un sicriu. Le arăt unde e-ngropat Sagers și ei încep să sape.

Apoi îmi dă prin minte ceva. Aprind o țigară, mă-ntorc la mașină și mă-ndrept către mica fermă a Henriettei. Cînd ajung acolo, îl văd pe Maloney, care tocmai se suia-n mașina lui.

— Ia ascultă, să n-ai impresia că-s prost, îi zic, sau poate că sînt? Da'n atmosfera asta deprimantă am uitat de singura veste bună pe care o am pentru Henrietta. Și-n orice caz, unde-ai pornit-o?

— Îmi iau tălpășița, spune. Vezi că acum, cînd Henrietta a ieșit din cauză, cred că prezența mea nu mai are nici un rost. Am vrut să-i dau o mînă de ajutor, asta-i tot, și bănuiesc că am profitat de situație ca s-o-mping să se mărite cu mine. Dar acum se pare că ea își dă seama că nu dorește asta. Zice că-i place să mă considere ca pe un frate — știi, chestii d-astea.

Zîmbește.

— În tot cazul, spune, am o prietenă-n Florida. Cred c-am să mă reped pîn-acolo să văd ce mai face.

— Halal băiat! îi zic.

Privesc prafu' pe care-l stîrnește în timp ce se-ndepărtează pe șosea. Apoi mă duc pînă la ușă și bat puternic. După un timp Henrietta-și face apariția. Și-a schimbat ținuta și poartă o rochie albă din crep de China și pantofi albi. Fără-ndoială că dama asta știe ce să pună pe ea ca s-arate ca o bomboană.

— Ascultă, Henrietta, îi zic. Am ceva vești pentru tine, și dacă nu m-am gîndit să ți le dau mai-nainte, ai tot dreptu' să mă crezi un tembel.

Granworth era asigurat pentru două sute de bătrîne, nu-i așa ? Ei bine, polița era valabilă pentru toate cazurile, cu excepția sinuciderii, și de sinucis nu s-a sinucis niciodată. A fost împușcat ieri de către jandarmii mexicani în timp ce se opunea să fie arestat.

E-n regulă. Așadar societatea de asigurări va plăti. Asta-nseamnă c-ai să intri-ntr-o grămadă de franci, așa că n-ai de ce să-ți mai frămînți creierii cu grijile zilei de mîine. Am să vorbesc cu Metts la-ntoarcere, și dacă vrei niște pitaci repede, o să ți-i avanseze banca. Am să telegrafiez biroului din New York ca să trimită polița de asigurare aici, pentru ca banca s-o țină-n garanție pentru banii de care ai nevoie.

Se uită la mine și ochii-i strălucesc.

— Asta-i grozav, Lemmy, spune. Dar nu vrei să intri puțin ? Mai sînt unele lucruri pe care aș vrea să ți le spun. În afară de asta tocmai luam gustarea de dimineață.

O privesc.

— Ascultă, prințeso, îi zic. Nu știu dacă reputația mea a ajuns pînă la urechile tale. Află însă că sînt un bărbat dur. Nu-s un om căruia i se poate acorda încredere la o gustare de dimineață c-o damă grozavă ca tine. Mai ales dacă te pricepi să faci clătite cu dulceață de trandafiri. Cred c-atunci cînd mănînc clătite cu dulceață de trandafiri mă declanșez și mi se spune că devin un fel de om cu care damele nu mai sînt în siguranță.

Se sprijină de pervazul ușii.

— Mă gîndeam să te tratez cu pui la frigare, spune, dar în cazul ăsta cred că m-am răzgîndit. Mi-a venit o idee bună.

— Ca, de pildă ? o-ntreb.

— Clătite cu dulceață de trandafiri, spune.

Mă uit din nou la ea și-ncep să mă gîndesc la bătrîna maică-mea. Cînd eram mic, mama Caution obișnuia să-mi spună că la mine mîncarea e pe planu-ntîi.

Numai că de data asta mama Caution s-a-nșelat.

COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA SCÎNTEII"
Coli : 12 C-da. 90 409

În seria „**ENIGMA**“

au apărut :

Guy des Cars	B R U T A
Agatha Christie	CRIMA DIN ORIENT EXPRES
Sébastien Japrisot	COMPARTIMENTUL UCIGAȘILOR
Georges Simenon	COMISARUL MAIGRET A FOST PRĂDAT
Raymond Chandler	SOMNUL DE VECI
James Hadley Chase	TOTUL SE PLĂTEȘTE
Dashiell Hammet	CHEIA DE STICLĂ
X X X	ANTOLOGIA „ENIGMA“, Vol. 1
X X X	ANTOLOGIA „ENIGMA“, Vol. 2
Per Wahlöö	CRIMA DE LA ETAJUL 31

sub tipar :

Ellery Queen	LOVITURA DE GRAȚIE
Gaston Leroux	MISTERUL CAMEREI GALBENE
Boileau-Narcejac	COMPLOT
Noël Calef	ASCENSOR SPRE EȘAFOD
Georges Simenon	MAIGRET ȘI HOȚUL LENEȘ
Josef Škvorcky	TRISTEȚEA LOCOTENENTULUI BORUVKA

Editura pentru Literatură Universală

Lei 5 ,25